

[Sri S. Ramalingam] [23rd February 1954]

போட்டிருந்தேன். அவைகளில் மூன்று கேள்விகளுக்கு மட்டும் தான் பதிலளிக்கப்பட்டது. மற்றவைகளுக்குச் சென்ற சட்டசபை கூட்டத்தின்போதே பதில் அளிக்கப்படவில்லை. இடையில் மேன்மை தங்கிய கவர்னர் அவர்கள் சபையை ஒத்திவைத்து (Prorogue) விட்டார். ஆகவே அதே கேள்விகளை நான் மறுபடியும் புதுப்பித்து அனுப்பினேன். அவைகளுக்குப் பதில் சொல்லக் கூடாது; அவைகளைத் தடை செய்துவிடவேண்டுமென்றே சர்க்கார் இப்படி பின்புறமாக வேலை செய்கிறார்களோ என்று நான் நினைக்கிறேன். ஆகவே தயவுசெய்து எங்களுடைய கேள்விகளுக்கெல்லாம் சர்க்கார் தட்டிக்கழிக்காது பதில் சொல்லும்படியாக தாங்கள் ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

MR. SPEAKER :—“ அங்கத்தினர்களிடமிருந்து சட்டசபை காரியாலயத்திற்கு வரும் கேள்விகளை நாங்கள் அனுமதித்தவுடன் மற்ற இலாக்காக்களுக்கும் அனுப்பிவிடுகின்றோம். அவர்களிடமிருந்து ஒவ்வொரு தினமும் எங்களுக்கு எவ்வளவு கேள்விகளுக்குப் பதில் வருகிறதோ அவ்வளவு கேள்விகளையும் சபைமுன்பு வைத்து விடுகிறோம். இன்று நான்கு கேள்விகளுக்குத்தான் பதில் வந்தது. ஆகையால் அவைகளை மட்டும் சபையின் முன்பு வைத்தோம். இதற்குச் சட்டசபை இலாக்கா பொறுப்பாளி அல்ல. இதைப்பற்றி மந்திரி ஏதாவது சொல்ல விரும்புகிறார்களா.”

* **THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—**“ Sir, the Legislature was prorogued only recently. Therefore, all the questions which were pending lapsed. When the questions are renewed they are being sent to the various departments for getting answers. The departments have to take them up anew for the purpose of putting up the files and preparing answers. That is why there is some delay. I have already issued instructions—I will issue instructions once again—that answers should be expedited. As far as possible, all the questions will be put up for answer as early as possible.”

SRI S. RAMALINGAM :—“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, ஆறு மாதங்களுக்கு முன்பாக நான் அந்தக் கேள்விகளை அனுப்பினேன். சென்ற சட்டசபை பூராவும் அவைகளுக்குப் பதில் கொடுக்கப்படவில்லை. இந்தச் சபை கூடுவதற்கு கொஞ்ச நாட்கள் முன்புதான் மேன்மைதங்கிய கவர்னர் அவர்கள் சபையை ஒத்திவைத்து விட்டார். சபையை ஒத்தி வைத்தால் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் எல்லாக் கேள்விகளும் காலாவதி ஆகிவிடுமாதலால் அவைகள் புதுப்பிக்கப்பட வேண்டும். இது தெரிந்தும் சபை முடிந்தவுடன் அதை ஒத்தி வைக்காமல், சபை கூடுவதற்குச் சற்று முன்பாக அதை ஒத்தி வைத்தது, இது மாதிரியாக கேள்விகளை காலாவதியாக்கும் நோக்கத்துடன் தான் என்றே எண்ணவேண்டியிருக்கிறது. இதுமாதிரியாக சர்க்கார் எங்கள் கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்வதை தட்டிக் கழிக்காத வகையிலும் கேள்வி நோத்திற்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு மணி நேரம் பூராவும் அங்கத்தினர்களுக்கு உபயோகப்படுத்தும்படியாகவும் செய்ய தாங்கள் கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

MR. SPEAKER :—“ கேள்விகளுக்கான பதில்களை துரிதமாக அனுப்பிவைக்குமாறு இலாக்காக்களுக்கெல்லாம் உத்தரவு போட்டிருப்பதாக மந்திரி சொல்லுகிறார்கள். ஆகவே நீங்கள் உட்கார்ந்துகொள்ளுங்கள்.”

IV.—DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS

* **SRI C. RAJAM RAMASAMI :—**“ Sir, I beg to move—

‘ That an humble Address be presented to the Governor that the Members of the Madras Legislative Assembly thank him for the Address delivered to the Members of the Legislature on the 22nd February 1954.’ ”

23rd February 1954]

SRI K. PARTHASARATHY :—" Sir, I second the motion."

* SRI C. RAJAM RAMASAMI :—" May I request you, Sir, to convey the gratitude of the entire House to the Governor and his Council of Ministers for the able manner in which they have tackled the affairs of this State. The last two years have been full of great events—momentous events. The finances of the State were in a bad way. The problem of partition by itself was serious and difficult. But for the able and statesmanlike approach to this problem, by both the Council of Ministers and patriotic men, the partition would not have been effected as speedily as it came out to be. As an aftermath of the partition we have now the problem of boundaries and the border areas. These questions are now being considered by the respective States and the Government of India and I hope very soon a Boundary Commission would be appointed and differences settled amicably. The Boundary Commission is an absolute necessity and I hope our Government will see that this Commission gets going as quickly as possible. The claims of the Tamil people living in the Chittoor area have to be carefully considered. I am sure, the Andhras are not anxious to keep any of the Tamil people with them if they have no desire to make Andhra their permanent home. The claims of the Tamilians living in Chittoor and other border areas will also have to be recognized sooner or later and all the Tamil-speaking area should be merged with the Tamilnad.

" In Travancore-Cochin, we have a large Tamil-speaking area. Naturally, these people are anxious to join Tamilnad. I hope, the High Power Commission that has been appointed by the Government of India will take note of the aspirations of all these linguistic groups and bring them within the fold of the linguistic areas to which they are anxious to join.

" The achievements of the last two years can be classified under two broad heads, viz., political and economic. On the political side, we had the partition and on the economic side, problems of finance, food and general economic amelioration were tackled effectively. We have had a bountiful rainfall during the last season and the good rains have brightened our food prospects during the current Karif Year. I am sure, our food problem would have been once and for all solved, but for the partition of the State, as large rice-producing areas are only in the Andhra State and the Residuary State is still a deficit area. We have many Schemes for increasing food production. Many of the irrigation schemes will be completed soon and more and more food will be produced in our own State. I hope a day will come when the entire requirements of our State will be met from production within. Government are doing their very best for increasing food production by various programmes of 'Grow More Food'. In fact, soon after the Hon. Minister Sri M. Bakthavatsalam took over charge of the portfolio of Agriculture, he has evolved many intensive programmes for production of more food, particularly in Tanjore district. He hopes to increase the food production in that district alone by another lakh

[Sri C. Rajam Ramasami] [23rd February 1954]

of tons. I hope, very soon, that objective will be achieved and we will have more rice produced in our State itself and we will not have to depend upon imports of rice from other areas.

“ The lifting of controls, soon after the Ministry took up office, has really helped in the production of more food. People are now very happy that the controls have been removed. There is universal satisfaction, especially among the poor people. I do not think the general food situation in the State to-day would have been so satisfactory had it not been for the removal of controls. People in Delhi were very doubtful about the wisdom of the step taken by this Government. Their fears have been falsified and I am happy to say, the lifting of controls has removed an irksome feature in our economic and daily life. The poor people are more grateful to the Government than any one else. They are able to get whatever quantity they want at reasonable rates. In another couple of years, the prices will go down further still.

“ Sir, while on the subject of food, I would like to stress the need for popularizing wheat. In my area, I know for certain, people are willing to consume wheat if it is made available to them at reasonable prices. In the recent past, wheat was sold at 6 or 7 annas per Madras measure and people were buying it readily and consuming it. Now it is sold at 12 annas a measure; they are not willing to buy wheat and would rather buy the third sort rice which is available at about 13 annas per measure. This does not mean that they do not like wheat. They know that wheat is nutritious; they will buy and eat it provided it is supplied at reasonable prices. The only way of popularizing wheat is to sell it at a price lower than that of rice.

“ Sir, the Governor has rightly referred to the new policy in regard to extension of electricity to rural areas. During the last year, practically all rural electrification had come to an end. Schemes for electrification of villages were suspended and many an agriculturist was hard put to getting electricity for agricultural purposes, such as running pumpsets and so on. Now, with the withdrawal of the loan scheme, I am sure, electrification will spread to more and more rural areas and the ryots will be able to take advantage of the Government's policy of rural electrification.

“ While on the subject of Electricity, I would like to emphasize one aspect, that is, Government should concentrate more and more on increasing the installed capacity of our Hydro-Electric Generating Systems. They should double the capacity within a few years, so that no consumer will be denied electricity for want of it. Thanks to the rains we had last year, the reservoirs are now full and there is no fear of a power shortage or cut. But when once the reservoirs are depleted we will be faced with the difficulty of power shortage again. Therefore, it is necessary for the Government to push through the Periyar Hydro-Electric Scheme as quickly as possible. They should also impress upon the Planning Commission the need to include the Kundha Hydro-Electric Scheme which is purely a Hydro-Electric Project, capable of developing 175,000

23rd February 1954] [Sri C. Rajam Ramasami]

K.W. of firm power. Unless both these Hydro-Electric projects are rapidly executed, our problem of power shortage will not be eliminated.

“ Sir, in this connexion, I would like to point out that we have a bright future with lignite mines. If lignite can be successfully exploited, it can be used for thermal power generation. Lignite is perhaps the best and cheapest fuel for thermal generation. Therefore, Government should take up for immediate consideration a scheme for starting a Thermal station in that area. The feasibility of erecting a 100 Megawatt Set should be investigated immediately.

“ The Governor has rightly referred to the problem of handloom weavers. In my constituency, there are over 5,000 families living on this industry. Most of them are suffering very much and they are living on the border of starvation. They are not able to market their produce; they are finding it difficult to carry on their day-to-day life. Our Hon. Chief Minister has issued a timely appeal to every one to popularize the use of handloom cloth; he has also suggested the utilization of the Central Government Cess, for giving a rebate to people who purchase handloom cloth. This will prove a good inducement. I would like to offer a suggestion for the consideration of Government for permanently tackling the weavers' problem. A spinning mill at Pudukottai is handing over its entire production of yarn to a group of weavers who weave the yarn into cloth and return the cloth to the mills for marketing. If all the spinning mills in our State could be made to deliver their yarn to a group of weavers, and the weavers asked to hand over the finished products to the mills for marketing, I think, Sir, the problem of the handloom weavers could be easily solved. If the mills are not willing to come to some sort of a voluntary arrangement on this basis with groups of weavers, Government must compel the mills to do so. The mills are competent and capable of marketing the produce of the handlooms. The Cauvery Spinning and Weaving Mills, Pudukottai, is able to do this very successfully. That being so, I do not see why this system should not be extended to other mills also. Most of the weavers will be satisfied if they get a decent wage, and if the handloom products they make are successfully marketed, the problem of the handloom weavers would be solved. I would therefore request the Government to consider the feasibility of accepting my suggestion to solve this problem of handloom weavers in the above manner. The handloom industry is the biggest cottage industry in India employing the largest number of people, and therefore, the industry should be nurtured and protected. The only way of protecting this industry is to adopt some such method as I have suggested, namely, to compel the mills to supply the yarn produced by them to a group of weavers, purchase their entire production of handloom cloth, and arrange for their sale through their own agencies.

“ Sir, the agrarian problem has also been successfully tackled by the Government. Thanks to the able stewardship of the State by our Hon. the Chief Minister, the tenancy problem has been solved practically in all the areas where there were continuous

[Sri C. Rajam Ramasami]

[23rd February 1954]

unrest. He has brought forward a moratorium relief which has been welcomed by the ryots. I do not know the reaction of the landlords, but I know the ryots are very happy. I hope, Sir, that as a result of passing all these beneficial measures, the relationship between the landlord and tenants will get more and more peaceful and all will concentrate on increasing food production rather than waste their time in Conciliation and other Courts. The landlords all over the State are anxiously waiting to know what the future holds for them. I know landlords in Tanjore district are nervous about the land reform proposals the Government have in view. It is very necessary that some scheme of land reform should be introduced as early as possible. It is not right that a few landlords should own very large areas of land, doing nothing and enjoying the fruits of the labours of the poor tenants and labourers. I think, land reform, on the lines envisaged by the Subramaniam Committee or something better, should be introduced as quickly as possible so that the greatest evil in our country, 'Landlordism' will end and peace will reign in an occupation employing over 75 per cent of our population.

"In regard to Prohibition, the Governor has rightly referred to the need for effective enforcement. I agree that the handing over of the enforcement work to the Police will not solve the problem. I think the emphasis should be more on the preventive rather than on the punitive aspect. By 'preventive' I mean Government should educate the poor people who are addicted to drink that drink is bad and it will injure their health, their liver, their brains, their heart and they will ultimately die. Government should bring out very convincing health documentaries showing that liquor is the quickest killer. People should know that if they drink they will not only ruin their health, but also the health of their progeny. There is a chance of prohibition becoming a success if the preventive side is taken up more seriously and intelligent propaganda is done. I must congratulate the new Minister for Prohibition on the able way in which she has been handling her portfolio. She is tackling it very well. In my constituency, especially she has been able to book a few big bugs. She has been able to point out them what Prohibition means."

MR. SPEAKER :—"The matter is before the court. The hon. Member need not mention all these things here."

SRI C. RAJAM RAMASAMI :—"She has shown great courage. She has been able to act without fear or favour. I am sure, in her hands, Prohibition will be a success. I hope she will be able to deal with the matter in the same way as she has been doing hitherto.

"In regard to unemployment, I saw the Press Statement of the hon. the Leader of the Opposition, wherein he has stated that the Governor has not mentioned anything about the growing unemployment and the mass unrest that is in evidence. On this question of unemployment, Sir, I must say, the Communist Party and the hon. Gentleman Sri P. Ramamurthi are to blame for

23rd February 1954] [Sri C. Rajam Ramasami]

throwing into the wilderness over 2,000 workers of the Tramway Company. It was the leadership of the Communist Party and their callous attitude to the Tramway workers that was responsible for this. If they had been more reasonable in their demands and if they had told the workers that the company would close down if they did not agree to retrenchment and if the Communist Party had given the right lead to the Tramway workers things would not have come to this pass. At least now, if they are really in sympathy with the Tramway workers, all the Communist Members of this House should give up their salaries and dole it out towards the maintenance of the unemployed Tramway workers till such time as they are able to get alternative employment. But, Sir, they are only shedding crocodile tears; they say that Government are responsible for the closing down of the Tramways and the unemployment attendant on it, and the Government are very harsh on the workers and so on. I think, the Communist Party and nobody else is to blame for the closure of the Tramways; it was due to their mistaken leadership, mistaken advice, and wilful desire to wipe out the Tramway Company and for no other reason the Tramway Company had to close down. I also agree with the hon. Member, Sri P. Ramamurthi, that we should send away all the Britishers from this country as early as possible. I know they are exploiting this country and are drawing large dividends on their investments here. The Congress Party is not very keen on maintaining British connections, nor are they champions of British Commercial interest here. I can tell you categorically that we of the Congress Party are as keen as, if not keener than the Communist Party, in keeping the hold on the country's economy ourselves. But the Communist Party's methods are different from those adopted by us; the Communists are not concerned with labour or really with the problem of unemployment as such, but they follow very consistently certainly wrong theories. It is their mistaken leadership and advice that has brought about this situation in the Tramway Company. I hope, at least now, the Tramway employees will realise that it is the Communist Party that is responsible for their continued unemployment.

"Yes. I would like to express at the same time that there is a large amount of unemployment among people other than the Tramway Company employees. There are practically no new industries growing up in this country. Educated people are being turned out in large numbers from schools and colleges and technological institutions. Something must be done to secure employment for these people. How are we going to tackle this problem of unemployment? Should we not change our pattern of education? Unemployment is a very big question and it is not so easy of solution as we all think. I do hope that sooner or later some way will be found as we have been finding solutions for other matters of tackling this huge mass of unemployment that is in existence now. From my personal experience, I can say that everyday a large number of people come to me seeking my help in securing a job here or there. It is not possible to get everybody a job. Industries are not growing as rapidly as we expected they would. The Government should come

[Sri C. Rajam Ramasami]

[23rd February 1954]

forward with some plans to absorb in their various schemes of development a large number of skilled and unskilled, educated and uneducated persons in every district. Let us not be despondent of the future. I am sure something will be done by the Government. Government are not callous or indifferent to the growing unemployment as the hon. Leader of the Opposition has said in his press statement yesterday. The Government are more keen and alive to this problem than anybody else and I am sure, they will deal with it very soon.

“Sir, with these few words, I commend the motion for the consideration of this House.”

11-55
a.m.

SRI K. PARTHASARATHY :—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே மேன்மை தங்கிய கவர்னர் அவர்கள் இரு சபைகளையும் கூட்டி வைத்து பேருரை நிகழ்த்தியதற்காக பாராட்டுத் தெரிவிக்கும் முறையில் ஸ்ரீ ராஜம் ராமஸ்வாமி அவர்களால் பிரேரிக்கப்பட்டிருக்கும் தீர்மானத்தை நான் ஆமோதிக்கின்றேன். அவர்கள் கூறியவைகளை நானும் ஆதரிக்கின்றேன். மேன்மைதங்கிய கவர்னர் அவர்களுடைய பேருரை புரட்சி கரமான கருத்துக்களையோ, அல்லது நாம் எல்லோரும் பிரமிக்கத்தக்க வகையில் புதிய விஷயங்கள் பலவற்றை கொண்டதாகவோ இருக்கின்றது என்று சொல்லி நான் அதனை ஆதரிக்க முன்வரவில்லை. ஆனால் நம் மாகாணத்திலுள்ள மக்களின் சுபிக்ஷத்திற்காக, மக்களின் இன்ப வாழ்வுக்காக இந்தச் சர்க்கார் செய்து கொண்டிருக்கும் காரியங்களையும், செய்யவிரும்பும் காரியங்களையும் தனது பேருரையில் வெளியிட்டிருப்பதற்காகத்தான் பாராட்டுகிறேன்.

“முதன்முதலாக மேன்மைதங்கிய கவர்னர் அவர்களுடைய பேருரையில் ஆந்திர மாகாணத்தோடு சேர்ந்திருக்கும் சித்தூர் பகுதியில் அடங்கியுள்ள தமிழ் பிரதேசங்களை இந்த மாகாணத்தோடு மறுபடியும் சேர்க்க சுமுகமான முறையில் இந்தச் சர்க்கார் ஆந்திர சர்க்காரோடு கலந்தர லோசித்து வருகிறது என்ற நற்செய்தி அடங்கியிருக்கிறது. இது அந்தப் பிரதேசங்களிலுள்ள மக்களின் நம்பிக்கையை உறுதி செய்வதோடு, இந்த விஷயத்தில் ஈடுபட்டுள்ள பலருக்கும் மகிழ்ச்சி அளிக்கும் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை. இதை எல்லா அங்கத்தினர்களும் கட்சிப்பற்றற்ற முறையில் வரவேற்பார்கள் என்றும் நினைக்கிறேன்.

“நமது மதிப்பிற்குரிய கனம் ராஜகோபாலாச்சாரி அவர்கள் சுமுகமான முறையில் ஆந்திர மாகாணம் பிரிந்து செல்வதற்கான எல்லா நடவடிக்கைகளையும் எடுத்து வெற்றி அடைந்தார். அதைப் போலவே இந்த சித்தூர் தமிழர் வாழும் பகுதி விஷயத்தையும் தீர்த்துவிடுவார்கள் என்று நாம் நிச்சயமாக நம்பலாம். தீர்க்க தரிசனம் மிக்க அவரைத் தலைவராகக் கொண்ட இந்தச் சர்க்கார் மிகத் திறமையாக எல்லோரும் பாராட்டக்கூடிய வகையில் பல நல்ல காரியங்களைச் செய்திருக்கிறது.

“உதாரணமாக ஒரு விஷயத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நாட்டில் விவசாயிகளுக்கும், நிலச்சுவாந்தார்களுக்கு மிடையே ஒரு சுமுகமான உறவு இன்மையால், பெரிய புரட்சி ஏற்படுமோ என்று நாடு கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் அவைகளைச் சமாதான முறையில் தீர்த்து வைத்ததோடு, விவசாயிகளுக்கும், நிலச்சுவாந்தார்களுக்கு மிடையில் நல்ல சுமுகமான உறவு ஏற்பட்டு அந்த நிலை நீடிக்கும்படியாக இந்தச் சர்க்கார் தைரியமாக நடவடிக்கை எடுத்துநிற்கிறது. விவசாயத் தொழிலாளிகள் தங்கள் வேலைக்குத் தக்க ஊதியம் கிடைக்கவில்லை யென்று மனம் கொதித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் குறையும் ஓரளவு நீங்கும் வகையில் இந்தச் சர்க்கார் பண்ணையார்கள், விவசாயிகள் புரளாப்புச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்ததை எல்லோரும் பாராட்ட்தான் செய்கிறார்கள். தக்க சமயத்தில் தக்க நடவடிக்கைகளை இந்தச் சர்க்கார் எடுத்துக் கொண்டு வருவதால்தான் இன்றையதினம் நம் மாகாணத்தில் மக்கள் அமைதியாக, சுமுகமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று

23rd February 1954] [Sri K. Parthasarathy.]

சொல்லவேண்டும். இல்லாவிட்டால் தற்போதுபோல் மக்கள் இன்பமான வாழ்க்கை நடத்தி கொண்டிருக்க முடியாது. இன்று இம் மாகாணத்தில் பெரிய புரட்சி ஏற்பட வகையில் இந்தச் சர்க்கார் எடுத்த தீவிர நடவடிக்கைகளுக்கு எல்லாம் எதிர்க் கட்சிக்காரர்களும் சேர்ந்து தங்கள் ஒத்துழைப்பைத் தந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் நமது பாராட்டுதல் உரியதாகும். நாங்கள் எடுக்க வேண்டிய நடவடிக்கைகளை சர்க்காரே எடுத்திருக்கிறார்கள் என்று அவர்களும் இந்தப் புகழில் பங்கு கொள்ளுகிறார்கள். பொதுவாக நமது சர்க்காரின் தலைவர் கணம் ராஜாஜி அவர்கள் தீர்க்க தரிசனத்தோடு, புரட்சிகரமாக எடுக்கும் நடவடிக்கைகள் எல்லாம் மக்களுடைய நன்மையை, மக்களுடைய இன்ப வாழ்க்கையை, பொது வாச இந்த மாகாணத்தின் சுபிட்ச வாழ்வைக் கருதியே எடுக்கப்படுகின்றன என்பதை நாம் எல்லோரும் நன்கு அறிவோம்.

“குறிப்பாக சொல்லப்போனால் ‘மாரடோரியம்’ என்று சொல்லப் படுகிற விவசாயக் கடன் வசூல் ஒத்திவைப்பு சட்டமானது எவ்வளவு அத்தியாவசியமான காலத்தில் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது என்பதைக் கவனித்துப் பார்த்தாலேயே நன்கு தெரியும். விவசாயத்தில் ஈடுபட்டுள்ள மக்கள் மேலும் மேலும் பொருளாதாரத் துறையில் நசித்துப் போகாமல் இருப்பதற்காகவே இந்தச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. இந்தச் சட்டத்தை இப்பொழுது எதற்காகக் கொண்டு வருவது என்று ஏற்கனவே சில அங்கத்தினர்கள் கேட்டிருக்கிறார்கள். இதை ஏன் இப்பொழுது கொண்டு வந்திருக்கவேண்டும், ஐந்தாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே ஏன் கொண்டு வந்திருக்கக்கூடாது என்றும் பலர் கேட்கலாம். ஆனால் ஐந்தாறு ஆண்டுகளாக இந்த நாட்டில் சரியான மழையில்லாமல் பல இடங்களில் விவசாயிகள் ரொம்பவும் நஷ்டத்திற்கு உள்ளாகி வந்திருக்கிறார்கள். இவ்வருஷம் கடவுள் அருளால் சுமாராக நல்ல மழை பெய்தது; இயற்கையும் அனுகூலமாக இருந்தது. பயிரும் நன்றாக விளைந்திருக்கிறது. கடன் கொடுத்தவர்கள் ரொம்பவும் கெட்டிக்காரர்கள். விவசாயிகளிடம் ஒன்றும் இல்லாத சமயத்தில் தாங்கள் கொடுத்திருக்கும் கடன்களுக்காக அவர்களை நெறித்து என்ன பயன் என்றுதான் சேன்ற ஆண்டுகளில் எல்லாம் அவர்கள் சுமமா இருந்துவிட்டார்கள். இவ்வருஷம் கொஞ்சம் தானியம் விவசாயிக்கு கிடைக்குமாதலால் அவர்கள் விவசாயிகளை நெறுக்கி, கொடுத்த கடனை திருப்பி வசூல் செய்ய நடவடிக்கை எடுப்பார்கள் என்று தெரிந்ததே, விவசாயிகளுக்குக் கிடைத்திருக்கும் கொஞ்சநஞ்சு விளைபொருள்களும் கடன் கொடுத்தவர்களிடம் போய்ச் சேர்ந்துவிடாதிருக்க இந்தச் சட்டத்தை ரொம்பவும் துணிகரமாக இந்தச் சர்க்கார் கொண்டுவந்திருக்கிறது. இச் சட்டத்தை இந்தச் சமயத்தில் கொண்டுவந்ததுதான் சரியானதாகும். இதற்காக இந்த நாட்டு விவசாயிகள் எல்லாம் இந்தச் சர்க்காரைப் பாராட்டுகிறார்கள். ஏதோ அரசியலில் அக்கறை காரணமாக இதைக் கொண்டு வந்திருப்பதாக யாரும் நினைப்பது ரொம்பவும் தப்பாகும். அதிகமான மக்களுக்கு நன்மை கிடைக்கவேண்டுமென்ற கருத்தோடு இதனைத் தக்க சமயத்தில் கொண்டுவந்த இந்தச் சர்க்காரை நாம் எல்லோரும் பாராட்டுவேண்டும். விவசாயிகள் தங்கள் உழைப்பின் பலனை அடைந்து, அனுபவிப்பதற்கான ஒரு வாய்ப்பை இது அளிப்பதாக அமைந்திருக்கிறது என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

“அதுமட்டுமல்ல. இன்னும் விவசாயிகளுக்கு மிகவும் உபயோகப்படுகூடிய நீர்த்தேக்கத் திட்டங்களை எல்லாம் இந்தச் சர்க்கார் நிறைவேற்றிக்கொண்டு வருகிறார்கள். பல திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டு விட்டன. அதனால் பல்லாயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்கள் சாகுபடி செய்யப்பட்டு வருகின்றன. இதைப் பற்றி மேன்மைதங்கிய கவர்னர் அவர்களும் தனது பேருரையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். பவானி நீர்த்தேக்கத் திட்டம் முடியும் கட்டத்தை அடைந்துவிட்டது என்றும், மணிமுத்தாறு, மலன்புழா திட்டங்கள் நிறைவேறுவதற்காக எல்லா வேலைகளும் துரிதமாக்கப்படுகின்றன என்றும், பெண்ணையாறு திட்டத்திற்கு சீக்கிரம் அங்கீகாரம் கிடைக்கலாம் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது பாராட்டத்தகுந்ததாகும். நாட்டு விவசாய மக்களுக்கு பெரிதும் பயன்படக்கூடிய நீர்த்தேக்கத் திட்டங்கள் பல முடிந்துவிட்டன; பல நடந்து

[Sri K. Parthasarathy] [23rd February 1954]

கொண்டிருக்கின்றன ; பல யோசனையில் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. கடலில் போய் வீணாகக் கலந்து கொண்டிருக்கும் பெண்ணையர்ற்று தண்ணீரை உபயோகப்படுத்திக்கொள்வதற்கான திட்டம் சீக்கிரமே அங்கீகரிக்கப்படுமென்ற செய்தி மகிழ்ச்சி அளிக்கக் கூடியதாகும். அதை நான் வரவேற்கிறேன். அதற்காக சர்க்காரையும் பாராட்டுகிறேன். தென் பெண்ணை ஆற்றின் தண்ணீரில் ஒரு பகுதிதான் இப்பொழுது பாசனத்திற்கு உபயோகப்படுகிறது. பெரும்பகுதி கடலில் போய் விடுகிறது. இந்த ஜலம் கடலில் போய் விழுவதால் யாருக்கும் பயனில்லை. வான மழையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பிரதேச மக்களுக்கு இந்த ஆற்றில் ஒரு நீர்த்தேக்கம் கட்டி விவசாயத்திற்கு தண்ணீர் சப்ளை செய்யும் இந்த திட்டங்கள் ரொம்பவும் உபயோகமாக இருக்கும். இதனால் வட ஆற்காடு, தென்னாற்காடு ஜில்லா மக்களுக்கு அதிகமான நன்மை ஏற்பட வாய்ப்பு இருக்கிறது. மேலும் வைகை திட்டம், அமராவதி திட்டம் முதலியவைகளை அமுலாக்கப்படுவதால் விவசாயத்திற்கு மிகவும் ஒத்தாசையாக இருக்கும். அதனால் ஏராளமான ஏக்கரா நிலங்கள் சாகுபடி செய்யப்படுமாதலால் உணவு உற்பத்தியையும் பெருக்க முடியும். விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய விதையும், நல்ல உரமும் காலாகாலத்தில் சப்ளை செய்யப்பட்டால், இந்த உற்பத்தியையும் இன்னும் பன்மடங்கு பெருக்கலாம்.

“முதலில் சர்க்கார் விவசாயிகளுக்கும், நிலச்சுவாந்தார்களுக்கு மிடையில் நல்ல சமுகமான உறவு நிலை நீடிக்க சட்டம் கொண்டுவந்து நாட்டில் அமைதியை நாட்டிற்று. நிலத்தில் உழைக்கும் விவசாயிகளுக்கு வேலைக்குத் தக்க ஊதியம் கிடைக்கும் வகையில் கூலியை நிர்ணயம் செய்து சட்டம் இயற்றிற்று. விவசாயத்திற்கு மிகவும் அத்தியாவசியமான நீர்ப்பாசனத்திற்காக பெரிய பெரிய நீர்த்தேக்கத் திட்டங்களையும், சிறிய சிறிய பாசனத் திட்டங்களையும் அமுலுக்குக் கொண்டுவந்துகொண்டிருக்கிறது. மேலும் விவசாயிகளுக்கு விதையும், உரமும் மற்ற சாமான்களும் உடனுக்குடன் காலாகாலத்தில் கிடைக்கும்படி ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கிறது. இயற்கையும் அனுசூலமாக மழை பெய்திருக்கும்போது பூச்சிகள் பயிர்களை அதிகமாக நாசம் செய்யாமலிருக்க தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதும் பாராட்டத்தக்கதாகும். ரசாயன உரம் அதிகமாக சப்ளை செய்யப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். நல்ல ரசாயன உரங்களை சப்ளை செய்வதோடு, பூச்சிகள் பயிர்களை நாசம் செய்வதினால் நாட்டில் உணவுப் பஞ்சம் ஏற்படாமல் தடுக்க எடுக்கப்பட்டிருக்கும் நடவடிக்கைக்காக இந்தச் சர்க்காரை பாராட்டத்தான் வேண்டும்.

12-5
p.m.

“நம்முடைய மாகாணமானது பெரும்பாலும் விவசாயிகளைக் கொண்டதாக இருக்கிறது. இந்த மாகாணத்திலுள்ளவர்கள் விவசாயத்தைத் தான் அதிகமாக நம்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தொழில்கள் இன்னும் அதிகமாக வளர்ச்சியடையவில்லை. அதற்குக் காரணம் தொழில்களுக்கு வேண்டிய மூலப் பொருள்கள் இங்கே அதிகம் இல்லாமல் இருப்பதுதான். அந்தக் குறையை நிவர்த்திக்க என்னுடைய சொந்த ஜில்லாவாகிய தென்னாற்காடு ஜில்லாவிலே சமீபத்தில் பழுப்பு நிலக்கரியானது கண்டு பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை வெட்டி எடுப்பதற்கான பரிட்சார்த்தத் திட்டமானது வெற்றிகரமாக இருக்கிறதென்று கவர்னர் பேருரையில் குறிப்பிட்டுப்பதைக் கண்டு நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். அந்த நிலக்கரியைத் தோண்டி எடுப்பதற்கு எப்படி மூலதனம் போட்டு, எப்படி நல்ல முறையிலே அதை உபயோகிப்பது என்பதைப் பற்றி சர்க்கார் யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறது என்பதைப்பற்றியும் தெரிந்துகொண்டு மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

“இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் ஒரு யோசனை சொல்ல விரும்புகின்றேன். இந்த நிலக்கரியைத் தோண்டி எடுப்பதற்காக அந்நிய நாட்டு மூலதனம் வரவேண்டிய அவசியம் இல்லை. நம்முடைய முதல் அமைச்சர் அவர்கள் பதவிக்கு வந்த பிற்பாடு இந்த ராஜ்யத்தில் அபிவிருத்தி வேலைகளுக்கான செலவுகளுக்குப் பணம் வேண்டுமென்று சர்க்கார் கடன் கேட்டார்கள். அப்பொழுது பொது மக்களெல்லோரும் மனமுவந்து அவர்கேட்ட தொகைக்கு மேல் கொடுத்துதவ முன் வந்தார்கள். அதே

23rd February 1954] [Sri K. Parthasarathy]

முறையில், இப்பொழுதும் கூட, தென்றற்காடு ஜில்லாவில் கண்டு பிடித்திருக்கும் பழுப்பு நிலக்கரியைத் தோண்டி எடுப்பதற்காக ஒரு திட்டத்தை வகுத்து, மக்கள் முன் வந்தால், நம்முடைய ராஜ்யத்து மக்கள் மட்டுமல்ல, இந்தியாவிலுள்ள எல்லா மக்களும் மனமுபவந்து இதற்கு வேண்டிய மூல தனத்தைக் கொடுக்க முன்வருவார்கள் என்பதில் எனக்குச் சிறிதும் சந்தேகமேயில்லை. வெளிநாட்டார் யாராவது நமக்கு technical assistance கொடுத்தாகையால்தான், அதை மட்டும் நாம் பயன் படுத்திக்கொண்டு, நம்முடைய மூல தனத்தைக் கொண்டே, நாம் அந்தப் பழுப்பு நிலக்கரியை நல்லமுறையிலே தோண்டி எடுத்து, அந்தப் பிரதேசத்தை வளமிக்கதாக்க முன்வரவேண்டுமென்று நான் சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன். அந்தப் பழுப்பு நிலக்கரியைக் கொண்டு அநேக தொழில்களை நாம் ஆரம்பிக்கலாம் என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள், தொழிலதிபர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இரும்புத் தொழிற்சாலைகளும், மின்சார உற்பத்தி நிலையங்களும் அதிகமாக ஏற்படுவதற்கு இது உதவிகரமாக இருக்குமென்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அந்த முறையிலே நம்முடைய மானகத்தில் விவசாயம் அபிவிருத்தி அடைந்து, உணவு உற்பத்தி அதிகரிப்பதோடு மட்டுமல்லாமல், தொழில் முறையிலும் அபிவிருத்தி காண்பதற்கான அறிகுறிகள் நன்றாகக் காணப்படுகின்றன. விவசாயத் துறையிலும், தொழிற் துறையிலும் முன்னேற்றம் அடைவதற்கான அறிகுறிகள் இருப்பதோடு, கல்வித் துறையிலும், ஆதீகத் துறையிலும் நம்முடைய மக்கள் முன்னேறுவதற்கான அபிவிருத்தித் திட்டங்களும் கவர்னர் அவர்களுடைய பேருரையில் காணப்படுகின்றன.

“கவர்னர் அவர்களுடைய பேருரையில் மிகவும் வரவேற்கத் தக்க ஒரு விஷயம் ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட பள்ளிக்கூடங்கள் இந்த ராஜ்யத்தில் திறக்கப்படப் போகின்றன என்பதுதான். இது முற்றிலும் புதியதல்ல என்றாலுங்கூட, இதுவரை இம்மாதிரி ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட பள்ளிக்கூடங்கள் ஒரே சமயத்தில் திறப்பதற்கான திட்டங்கள் போடப்படவில்லை. ஆயிரம் பேர் வசிக்கும் கிராமத்துக்கு ஒரு பள்ளிக்கூடம் வீதம் ஸ்தாபிக்க வகுக்கப்பட்டிருக்கும் இந்தத் திட்டமானது மிகவும் புரட்சிகரமானதாகும். இதை ஒரு புரட்சிகரமான திட்டம் என்று நாம் சொல்லும்போது, ஏதோ புதிய சாதனை, பெரிய சாதனை என்று நான் சொல்ல முன்வரவில்லை. இது மிகவும் அவசியமான சாதனைதான் என்றாலும், இதுவரை பொருளாதாரக் கஷ்டத்தினாலும் அதை செய்ய முடியாமலிருந்தது. ஆகையால், இதுவரை எந்த சர்க்காரும் பொருளாதாரக் கஷ்டம் என்ற ஒரு காரணத்தினால் இதைச் செய்ய முடியாமல் இருந்தது. போதுமான ஆசிரியர்கள் கிடைக்காமலிருந்தது என்பது இரண்டாவது காரணமாக இருந்து வந்தது. மக்களுக்குத் தேவையான பள்ளிக்கூடங்கள் திறக்கப்படவேண்டும் என்று எல்லோரும் சொல்லிக்கொண்டிருந்துங்கூட, சர்க்காரும் அதைப்பற்றி அதிகம் ஆலோசித்துக்கொண்டு வந்திருந்துங்கூட, பொருளாதார நெருக்கடியினால் இதுவரை அதிகமான பள்ளிக்கூடங்களைத் திறக்கமுடியாமல், இந்தக் குறைபுர்த்தி செய்யமுடியாமல் இருந்து வந்தது. ஆனால், இப்பொழுது நம்முடைய சர்க்கார் அதிகமான பள்ளிக்கூடங்களை கிராமங்களில் ஏற்படுத்துவதற்கான திட்டத்தை வகுக்க முன் வந்திருப்பதானது மிகவும் பாராட்டக்கூடிய விஷயமாகும். அதற்காக நான் சர்க்காரைப் பாராட்டுகின்றேன்.

“இப்பொழுது இருக்கின்ற கல்வி முறையிலே—அதாவது, இந்தப் புது முறை ஆரம்பக் கல்வித் திட்டம் அமுலுக்கு வருவதற்கு முன்பாக இருந்த கல்வி முறையிலே—நிச்சயமாக மாறுதல் ஏற்படவேண்டுமென்று எல்லோரும் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்கள். இந்தப் புது முறைக் கல்வித் திட்டம் அமுலுக்கு வந்ததற்கு முன்பாக, கிராமத்திலுள்ள பள்ளிக்கூடங்கள் எந்த முறையில் நடத்தப்பட்டு வந்தது என்று பார்ப்போமே யானால், ஒரு ஆசிரியர் இரண்டுக்கு மேற்பட்ட வகுப்புகளை கவனித்துக்கொள்ளவேண்டியிருந்தது. ஒரே ஒரு ஆசிரியர் இரண்டு அல்லது மூன்று வகுப்புகளிலுள்ள பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக்கொடுத்து வந்தார்கள் என்றால், அது எவ்வளவு சிரமமான காரியம் என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். ஒரு ஆசிரியர்—பள்ளிக்கூடம், இரண்டு—ஆசிரியர்கள் பள்ளிக்கூடம் என்று இருப்பவைகளில், சரியானபடி பாடம் சொல்லிக்

[Sri K. Parthasarathy] [23rd February 1954]

கொடுப்பதற்கு வசதி இல்லாமல் இருந்து வந்தது. அப்பொழுது ஒரு ஆசிரியர் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வகுப்புகளை கவனித்துக் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இருந்து வந்தது. அதனால் பிள்ளைகளுக்கு சரியான முறையிலே பாடம் சொல்லிக்கொடுக்க வசதி யில்லாத ஒரு கஷ்டமான நிலை இருந்து வந்தது. ஆகையால், கிராமங்களிலுள்ள பள்ளிகளில் ஒரு வகுப்புக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற முறையிலே இல்லாது எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களும் சரியான முறையில் நடைபெறவில்லை. ஆகையால், சரியான முறையிலே அந்தத் திட்டத்தை மாற்றி ஒரு வகுப்புக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற திட்டத்தைக் கொண்டுவரவதற்காகவும் மேலும் நாம் நம்முடைய அரசியலமைப்பிலே குறிப்பிட்டுருக்கிற மாதிரி இந்த நாட்டிலுள்ள எல்லாப் பிரஜைகளுக்கும் இலவசமாக ஆரம்பக் கல்வி அளிக்க வேண்டும் என்ற ஒரு நோக்கத்தைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டும் என்பதற்காகவும், கல்வி முறையிலே மாறுதல் செய்யவேண்டும் அவசியம் ஏற்படுகிறது. அந்த விதத்தில் இந்தப் புதுக் கல்வித் திட்டமானது நம்முடைய நம்பிக்கையையும் அபிவிருத்தியையும் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய முறையிலே அமைந்திருக்கிறது என்பதையும் நான் பாராட்டுகின்றேன்.

“இன்னும் நம்முடைய ராஜ்யத்தில் பிற்பட்ட வகுப்பினர்களுக்குச் சிறந்த சேவை செய்யப்பட்டு வருகின்றது. பிற்பட்ட வகுப்பினர்களுடைய நலன்களுக்கும், ஹரிஜனங்களுடைய நலன்களுக்கும் சிறந்த சேவை செய்யப்பட்டு வருகின்றது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே ஒரு விஷயத்தை முக்கியமாக குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அதாவது, பிற்பட்டவர்கள் நலன்களுக்கும், ஹரிஜனங்களுடைய நலன்களுக்கும், அந்தந்த இலாகாக்களிலே செலவு செய்யப்படுகின்ற தொகை மட்டுமல்லாமல், இதர இனங்களிலும் இப்படிப்பட்டவர்களுடைய நலன்களுக்காக செலவு செய்யப்பட்டு வருகிறது. நம்முடைய ராஜ்யத்தில் பெரும்பாலோர் கிராமங்களில் வசிக்கிறார்கள். கிராமங்களிலுள்ளவர்களில் பெரும்பாலோர் பிற்பட்ட இனத்தினர் சேர்ந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். கிராமங்கள் அதிக வசதியில்லாத நிலைமையில் இருக்கின்றன. நம்முடைய தேசிய சர்க்கார் ஏற்பட்ட பிறகு மூலம் முடுக்குகளிலுள்ள எல்லா கிராமங்களுக்கும் கவனம் செலுத்தி, அங்குள்ள மக்கள் முன்னேற்றமடையத் தகுந்த நடவடிக்கை எடுத்து வந்திருக்கிறார்கள். அந்த முறையிலே முற்போக்கு இல்லாத கிராம மக்களுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படும் ஒவ்வொரு நடவடிக்கையும் இந்த பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கும், ஹரிஜனங்களுக்கும் செலவு செய்யப்படும் தொகை என்று நிச்சயமாகச் சொல்லலாம்.

“ஏற்கனவே, நம்முடைய நாட்டில் எந்த சர்க்காரும் சாதாரணமாக நகர்ப்புறங்களின் நன்மையை மட்டும் கவனித்து அதைச் செய்து வந்தார்கள். இதுவரையில் அவர்கள் அதிகமாக கிராமத்திலுள்ள மக்களுடைய நன்மைகளைக் கவனிக்கவில்லை. அவர்களை அலட்சிய மனப்பான்மையோடு கவனித்து வந்தார்கள். நம்முடைய நாட்டில் தொன்றுதொட்டு இம்மாதிரி இருந்து வந்திருக்கிறது. இதற்காக யாரையும் குறைசூறுவதற்கு இல்லை. அதிகாரிகளின் மனப்பான்மையும் சரி, ஆளுகின்றவர்களின் மனப்பான்மையும் சரி, கிராமத்தார்கள் என்றால், ஒரு அலட்சிய மனப்பான்மை இருந்துவந்திருக்கிறது. அவர்களுக்கும் தங்களுடைய குறைகளை காலா காலத்தில் எடுத்துச் சொல்லி நிவர்த்தித்துக்கொள்வதற்கான வாய்ப்பு இல்லாமல் இருந்தது. சந்தர்ப்பங்கள் குறைவினாலும், அரசியலமைப்பின் விசேஷத்தாலும், அவர்கள் தங்களுடைய குறைகளை இதுவரை சரியான முறையில் பூர்த்தி செய்துகொள்ள முடியாமல் இருந்து வந்தது. ஆனால், இப்பொழுது நம்முடைய சர்க்கார் ஏற்பட்ட பிறகு, அந்தக் குறைகளுக்கெல்லாம் இப்பில்லாமல் ராஜ்யத்தில் எல்லாப் பிரதேசங்களிலும் வசிக்கும் மக்களுடைய குறைகளை எல்லாம் அறிந்து, எல்லா மக்களுடைய நலன்களிலும் அக்கறை காட்டி வருகிறது. எல்லா வகுப்பினருடைய நலன்களும் சரி சமமாக கவனிக்கப்பட்டு, நியாயம் வழங்குவதற்கு வேண்டிய காரியங்கள் நடந்து வருகின்றன.

“இப்பொழுது கிராமங்களிலே சமூக நலத் திட்டங்களும், தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டங்களும் அமுலுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு, பிற்பட்ட

23rd February 1954] [Sri K. Parthasarathy]

நிலைமையிலிருந்துவந்த கிராமங்கள் இன்று முன்னுக்குக் கொண்டுவரப்படுகின்றன. இந்த முறையிலே கிராமங்கள் அபிவிருத்தி அடைந்து வருகின்றன. ஆகையால், இப்பொழுது நம்முடைய ராஜ்யத்திலே சகல பிரதேசங்களும் சரியான முறையிலே அபிவிருத்தியடையும்படியான திட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டு, அமுலாக்கப்பட்டு வருகின்றன. கிராமங்கள் அலட்சியம் செய்யப்பட்டு வருகின்றன என்ற புகார் இனிமேல் ஏற்படாதவாறு இந்தத் திட்டங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. இந்தச் சர்க்கார் அந்தக் குறையைப் போக்கிவிட்டது என்று சொல்லி நான் இந்தச் சர்க்காரைப் பாராட்டு முன்வந்திருக்கிறேன்.

“கிராம ஜனங்கள் அலட்சியம் செய்யப்பட்டு, நகர்ப்புற மக்கள் அதிகமாக ஆதரிக்கப்பட்டு வந்தனர் என்பது சாதாரணமாக இந்தக் காலத்தில் மட்டும் ஏற்பட்டது அல்ல. எந்தக் காலத்திலும் தொன்று தொட்டு இந்த வடிக்கம் இருந்து வந்திருக்கிறது. இராமாயணத்தில் ஒரு பகுதி குரபகத்திற்கு வருகிறது. புத்திர காமேஷ்டியாகம் நடந்த காலத்தில் வரும் விருந்தினரை உபசரிக்கும் விஷயமாக அரசன் சார்பில் வசிஷ்டர், அதிகாரிகளுக்கு உத்தரவிடும்போது முதலில் நகர்ப்புறத்திலிருந்து வருகிற மக்களை உபசரியுங்கள் என்றும், அடுத்தபடியாக, கிராமப் பகுதிகளிலிருந்து வருகிற மக்களை உபசரியுங்கள் என்றும், உத்தரவு பிறப்பிக்கிறார். மேலும் கிராமத்திலிருந்து வருகிற ஜனங்களை நாட்டுப்புறத்தவர்கள் என்று அவர்களை அலட்சியம் செய்யாதிருக்கின்றன; அவர்களுக்கு உண்மையான மதிப்பு கொடுக்கப்படவேண்டும் என்றும், அவர்களுக்கு வேண்டிய சௌகரியங்கள் செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்றும், எச்சரிக்கிறார். எனவே கிராம மக்களை அலட்சியமாய் நோக்குவது அந்தக் காலத்திலும் சொல்லப்பட்டு வந்த விஷயந்தான் என்று வசிஷ்டர் விடுத்த எச்சரிக்கையிலிருந்து தெரிகிறது. இராமாயண காலத்தில் இப்படி நடந்ததா என்பதைப்பற்றி இப்பொழுது நாம் ஆராயவேண்டிய தில்லை. இராமாயணம் நூல் ஏற்பட்டு ஆயிரம் ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது. ஆனாலும், அந்தக் காலத்தில்கூட நகர்ப்புற ஜனங்களை முதலில் ஆதரித்து, கிராமத்தாரை அலட்சியப்படுத்துவது என்ற எண்ணம் அதிகாரிகளிட இருந்து வந்திருக்கிறது. என்பதற்காகத்தான் இதைச் சொல்லுகிறேன். ஆளுகின்றவர்கள் எப்போதும் நகர மக்களுக்கு சலுகை காட்டி, கிராமத்து ஜனங்களை அலட்சியப்படுத்தும் மனோபாவம் ஏற்கனவே இருந்து வந்தது. அதை நிவர்த்திக்கும் விதத்தில் எல்லா வகுப்பினர்களுக்கும், எல்லா பிரதேச மக்களுக்கும் நியாயம் வழங்கக்கூடிய முறையிலே நம்முடைய சர்க்கார் அமைந்திருக்கிறது. அந்த முறையிலே நம் சர்க்கார் ஜனங்களுடைய நன்மைக்காக செயலாற்றிக்கொண்டு வருகிறது. அதோடு, பழங்காலத்திலிருந்து வந்திருக்கும்படியான ஒரு பழக்கத்தை மாற்றி, எல்லாப் பிரதேசங்களிலும் வசிக்கின்ற மக்கள் சந்தோஷமாக வாழ்க்கை நடத்துவதற்கான திட்டங்களை வகுத்திருக்கும்படியான இந்த சர்க்காரைப் பாராட்டிக்கொண்டு, என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.”

MR. SPEAKER:—“Motion moved—

‘That an humble address be presented to the Governor that the Members of the Madras Legislative Assembly thank him for the Address delivered to the Members of the Legislature on the 22nd February 1954.’

“I have received notice of a number of amendments to the Motion of Thanks and they will be taken up after lunch. The hon. Leader of the Opposition will now speak.”

SRI P. RAMAMURTHI:—“கனம் அக்ரோசனாதிபதி அவர் 12-18 களை, கவர்னருடைய இந்த பிரசங்கத்தை வெறும் ஒரு சம்பிரதாய ப.ம. பூர்வமான பிரசங்கமாக நான் கருதுவதற்கில்லை. சாதாரணமாக, அடுத்து வரக்கூடிய சட்டசபைக் கூட்டத்திலே என்ன என்ன கொள்கைகளை சர்க்கார் பிரதானமாக அனுஷ்டிக்க விரும்புகிறது; என்னென்ன திட்டங்களைக்

[Sri P. Ramamurthi]

[23rd February 1954]

கொண்டுவருவதற்கு இருக்கிறது என்பதை கவர்னருடைய பிரசங்கத்தின் மூலமாக சூசகமாக எடுத்துக் காட்டும் வழக்கம் தொன்றுதொட்டு இருந்து வருகிறது. அந்த முறையிலே நம்முடைய சர்க்காருக்கு ஜனங்களுக்கு முன்புள்ள பிரதானமான பிரச்சனைகளால் என்ன கண்ணோட்டம் இருந்து வருகிறது; என்னென்ன மனோபாவம் இருக்கிறது என்பதைத் தெள்ளத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டும்படியான ஒரு பிரசங்கமாகத்தான் நாம் இதைப் பார்க்கவேண்டி வருகிறது. முக்கியமாக இன்று தமிழ் நாட்டில் இருக்கும்படியான, சென்னை ராஜ்யத்தில் இருக்கும்படியான மக்களுக்கு முன்புப் பிரச்சனைகள் இருக்கலாம். ஆனால், மற்ற பிரச்சனைகளை விட்டுவிட்டு, முக்கியமாக இருக்கும்படியான சில பிரச்சனைகளின்பால் சர்க்கார் என்ன கண்ணோட்டம் கொண்டிருக்கிறது, அவை பற்றி இந்தப் பிரசங்கத்தில் என்ன தொனிக்கிறது என்பதைப்பற்றி மட்டும் சில வார்த்தைகள் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

“முக்கியமாக எனக்கு முன்பு சர்க்கார் தரப்பில் தீர்மானத்தைப் பிரேரித்துப் பேசின சர்க்கார் கட்சியினுடைய காரியதரிசி அவர்கள் வேலையில்லாத திண்டாட்டப் பிரச்சனையைப்பற்றி சர்க்காருக்கு ரொம்ப அக்கரை இருக்கிறது என்றெல்லாம் பேசினார்கள். அது ஒரு முக்கியமான விஷயம். ஜனங்களின்பால் சர்க்காருக்கு என்ன கண்ணோட்டம் இருக்கிறது. இந்தப் பிரசங்கத்தில் என்ன தொனிக்கிறது. எதிர்க்கட்சியினர் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்பதைப்பற்றியெல்லாம் இப்பொழுது விவாதிக்கவில்லை.

“சென்ற வருஷத்தில் சர்க்கார் அமுலுக்குக் கொண்டுவந்திருக்கக்கூடிய ஆரம்பக் கல்வித் திட்டம் இன்று மாகாணத்தில் இருக்கும்படியான சகல மக்களையும் வாட்டி வதைக்கும் பிரச்சனையாக இருக்கிறது.

“இந்த நாட்டில் கடந்த ஒரு நெடுங்காலமாக இருந்துவரும் இரண்டு மூன்று விஷயங்களை எடுத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால், குறிப்பாக, கடந்த இரண்டு வருஷ காலமாகவே புதிய அரசாங்கம் ஏற்பட்ட பிறகு ஜனநாயக சக்திகளின் வளர்ச்சிகளின் விளைவாக இந்த நாட்டில் இருக்கக்கூடிய வியாபாரப் பகுதி மக்கள் இருக்கிறார்களே, அவர்கள் இந்த நாட்டில் விற்பனை வரிக்கு ஏதாவது விமோசனம் கிடைக்குமா என்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அது சம்பந்தமாக இந்த சர்க்காருக்கு என்ன கண்ணோட்டம் இருக்கிறது என்பதும் இந்தப் பிரசங்கத்திலிருந்து நன்றாகத் தெரியவருகிறது.

“எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இந்த நாட்டில் இருக்கும்படியான, பிரதானமாகவுள்ள விவசாய மக்கள் பிரச்சனை, விவசாய ஜனங்கள்பாலும் இந்த சர்க்காருக்கு என்ன கண்ணோட்டம் இருக்கிறதென்பதும் இந்தப் பிரசங்கத்தில் நன்றாகத் தொனிக்கிறது. இந்த நான்கு விஷயங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு நான் இந்தப் பிரசங்கத்தைப்பற்றி குறிப்பாக பேச விரும்புகிறேன். ஆனால், அதற்கு முன்பாக இந்தப் பிரசங்கத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கக்கூடிய ஒன்றிரண்டு விஷயங்களையும் நான் முதன் முதலில் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

“குறிப்பாக, சித்தூர் ஜில்லாவில் இருக்கும்படியான தமிழ் மொழி பேசும்படியான, தமிழ் மக்கள் அதிகமாக இருக்கும்படியான, மக்கள் வாழும் பிரதேசங்களை சென்னை ராஜ்யத்தோடு சேர்க்கவேண்டும் என்ற அபிப்பிராயம் அம்மக்களுக்கு இருப்பது நியாயமான உணர்ச்சி. அந்த உணர்ச்சியை சர்க்கார் உணருகிறது. அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கையை ஆந்திர ஆட்சியின் ஒத்துழைப்பைக்கொண்டு எடுக்க இந்த சர்க்கார் உத்தேசித்திருக்கிறது என்று கவர்னர் பிரசங்கத்தில் உறுதி மொழி கொடுக்கப்பட்டிருப்பதை நான் வரவேற்கிறேன்.

“ஆனால், இன்னொரு விஷயமும் அதில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கவேண்டும். கவர்னர் பிரசங்கத்தில் கூறுவது என்ன? அங்கிருக்கும்படியான மக்களின் அபிப்பிராயத்தை எடுத்துக்கொண்டு பார்க்கும்போது, அது நியாயமானது, மொழி வழி அடிப்படையில் தமிழ் மொழி பேசக்கூடிய மக்கள் தங்களுடைய சகோதரர்களுடன் சேர்ந்து வாழ்வதற்கு அவர்களுக்கு இருக்கக்கூடிய நியாயமான உணர்ச்சி இந்தப் பிரசங்கத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்

23rd February 1954] [Sri P. Ramamurthi]

படுகிறது. அப்படியிருக்கும்போது, பக்கத்தில் இருக்கும்படியான திருவாங்கூர் —கொச்சி சமஸ்தானத்தில் தமிழ் பேசும் மக்கள் அதிகமாக வாழும் படியான நாஞ்சில் நாட்டில் வசிக்கக்கூடியவர்களுக்கு சித்தூர் ஜில்லாவில் வசிக்கும் தமிழ் மக்களுக்கு இருக்கக்கூடிய அதே உணர்ச்சி மேலோங்கி இருக்கிறதென்பது சர்க்காருக்குத் தெரியாமல் இருக்க முடியாது. அங்கிருக்கும்படியான தமிழ் மக்களின் அபிலாஷை இன்று அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். குறிப்பாக, நமது பிரதம மந்திரி அவர்கள் அங்கு சுற்றுப் பிரயாணம் செய்துவிட்டு வந்திருக்கிறார். ஆகவே, அந்த மக்களுடைய அபிலாஷை அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருக்கும். சமீபத்தில் திருவாங்கூர்-கொச்சி ராஜ்யத்திற்குச் சென்றுவிட்டு, குறிப்பாக நாஞ்சில் நாட்டைச் சேர்ந்த நாகர்கோயிலுக்குச் சென்ற காலத்தில், இதை அடிப்படையாகக் கொண்டு பேசினார். சென்ற தடவை தேர்தல் நடந்த காலத்தில் காங்கிரஸ் கட்சி இதை ஏற்றுக்கொள்ளாத காரணத்தினாலே, படுதோல்வி ஏற்பட்டு, அங்கு ஒரு ஸ்தானத்தைக் கூட பெற முடியவில்லை என்பதையும் பார்க்கிறோம். இப்பொழுது அனேகமாக தமிழ் மக்கள் வசிக்கும் அந்தப் பகுதியிலிருந்து காங்கிரசுக்கு ஒரு ஸ்தானம் கூட கிடைக்கப்போவதில்லை என்று நான் நிச்சயமாகச் சொல்வேன். பிரதம மந்திரி அவர்களுக்கும் அனேகமாக இது தெரிந்திருக்குமென்று நான் நினைக்கிறேன். அங்கிருக்கக் கூடிய மக்களுக்கு தாய்த் தமிழகத்தோடு சேரவேண்டுமென்ற எண்ணம் ஏற்படுவது இயற்கையானது, நியாயமானது. இருந்துங் கூட, அது விஷயமாக சர்க்கார் ஏதாவது நடவடிக்கை எடுக்க இருக்கிறதா? இந்த சர்க்காருக்கு இதில் விசேஷ சிரத்தை இருக்கவேண்டும். அதுவும், குறிப்பாக, இந்திய சர்க்கார் சம்பந்தத்தில் இந்த நாட்டில் வளர்ந்து வரும் படியான மொழிக் கிளர்ச்சியை சாதாரணமாக சலபத்தில் தடுத்தவிட முடியாது. இந்திய சர்க்கார் ஒரு ஹை பவர் கமிட்டியை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. அந்தக் கமிட்டியின் முன்பாக சென்னை அரசாங்கம் என்ன சொல்லப்போகிறது என்று தெரியப்படுத்தவேண்டும். சென்னை ராஜ்யத்தில் இன்று ஒரு பக்கத்தில் மலையாளம் பேசும் பகுதியும், கன்னடம் பேசும் பகுதியும் இருக்கின்றன. அந்தப் பகுதியில் வசிக்கும் மக்களும் அவரவர்கள் மொழியானது பெரும்பாலும் பேசப்படும் பிரதேசங்களோடு சேருவதற்குக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவரவர்கள் தாயகத்தில் சேருவதற்கு அவர்கள் விரும்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தப் பிரச்சனை இன்றைக்கு மிக மிக முக்கியமானது. அந்தப் பிரச்சனையில் இந்த மாகாண சர்க்காருக்கு இன்றைக்கு அக்கரை இருக்கிறதா? அதைப்பற்றி இந்த சட்டசபையில் விவாதிப்பதற்கு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கப்போகிறதா? அதைப்பற்றி ஆலோசிக்க இந்த சபைக்கு அவகாசம் கிடைக்கப்போகிறதா? ஐக்கிய தமிழகம் ஏற்படுத்துவதற்கு, ஐக்கிய கோரம் ஏற்படுத்துவதற்கு, அவர்கள் என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப் போகிறார்கள்? என்பதைப்பற்றியும், இதே அடிப்படையில் அந்த மக்களின் அபிலாஷையைக் கொண்டு சித்தூர் ஜில்லாவில் தமிழ் பேசும் மக்கள் எப்படி தாய்த் தமிழகத்தோடு சேரவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்களோ, அதே முறையில் மொழிவழி மாகாணங்கள் அமைப்பதற்கு என்ன நடவடிக்கையை சர்க்கார் எடுக்கப்போகின்றது என்று தெரிவிக்கப்படவேண்டும்.

“அடுத்தபடியாக, sales tax-ஐ எடுத்துக்கொள்ளுவோம். இந்த 12-25 கவர்னருடைய பிரசங்கத்திலிருந்து sales tax சம்பந்தமாக சர்க்கார் இந்தச் சட்டசபைக் கூட்டத்தில் எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுத்துக்கொள்ளப்போவதில்லை என்பது தெள்ளத் தெளிவு. ஏனென்று கேட்டால், அது பட்ஜட் சம்பந்தமான விஷயமல்ல என்று சொல்லலாம். இதைப்பற்றி சர்க்கார் பதில் சொல்லுகிற காலத்தில் உத்தரவாதம் கிடைத்தால் நான் அதை வரவேற்பேன். கவர்னருடைய பிரசங்கத்தில் இந்த சட்டசபைக் கூட்டத்தில் எந்த எந்த சட்டங்கள் கொண்டுவரப்படும் என்ற ஜாப்தாவில் விற்பனை வரிச் சட்டம் திருத்தப்படுவது பற்றி ஒன்றும் கூற படவில்லை. நிதி மந்திரி கனம் ஸ்ரீ சப்ரமணியம் பல இடங்களில் சென்றபோது ‘இது சம்பந்தமாக ஆலோசனை செய்துகொண்டிருக்கிறோம். இதற்காக சில திருத்தங்கள் சர்க்கார் ஆலோசனையிலிருந்து வருகின்றன.

[Sri P. Ramamurthi] [23rd February 1954]

என்று பல தடவை சொல்லியிருக்கிறார். இந்த மாகாணத்தில் இருக்கக்கூடிய எல்லோருக்கும், குறிப்பாக வியாபாரிகளுக்கு, இந்த sales tax மூலமாக ஏற்பட்டுள்ள அவதி கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. sales tax உத்தியோகஸ்தர்கள் கொஞ்சம் தொந்தரவு கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. இதனால் அவர்கள் சில சமயத்தில் மரியாதையையும் தன்மானத்தையும் கூட இழக்கவேண்டியதாயிருக்கிறது. இது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். இந்த sales tax அத்தியாவசியமான உணவுப் பொருள்கள்மீதும் விதிக்கப்படுகிறது. இதைப்பற்றி மீண்டும் மீண்டும் இச் சட்டசபையில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தும் சர்க்கார் எந்த விதமான நடவடிக்கையும் இது விஷயத்தில் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை என்பது தெள்ளத் தெளிவு.

“மூன்றுவதாக, இந்தப் புதிய கல்வித் திட்டத்தை நான் எடுத்துக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இந்தக் கல்வித் திட்டத்தில் இருக்கும் படியான தத்துவங்கள் என்ன, அதனுடைய அம்சங்கள் என்ன என்று ஆராய்வதற்கு இதற்கு முந்திய சட்டசபைக் கூட்டத்தின்போது சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்படவில்லை. ஆனால் இந்த சட்டசபைக் கூட்டத்தில் நிச்சயமாக அந்த சந்தர்ப்பம் கிடைக்கக்கூடிய வழி வகைகள் செய்துகொள்ள முடியும். அதைப்பற்றி பின்னால் பேசுகிறேன். இவ்விஷயத்தில் இந்த சட்டசபையின் மனோபாவம் என்ன, இந்நாட்டிலிருக்கக்கூடிய மக்களின் மனோபாவம் என்ன என்பதை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அவர்களுடைய கல்வி எப்படியப்பட்ட கல்வி, சர்க்கார் கொண்டு வந்த இக் கல்வித் திட்டம் வருங்கால மக்களின் பொருளாதார, சமூக அமைப்பிற்கு உதவியாயிருக்குமா என்பதை நாம் முதலில் கவனிக்கவேண்டும். அவர்களுடைய கல்வி எப்படியப்பட்ட கல்வி என்பதை நிர்ணயிப்பது ஸ்ரீமான் ராஜகோபாலாச்சாரியின் எண்ணமும் பொருப்புமட்டும் அல்ல. ராஜாஜி மிகப் பெரிய புத்திசாலியாக இருக்கலாம். ஆனால் அவரிடத்தில் ஒன்று மட்டும் சொல்ல விரும்புகிறேன். அவர் புத்திசாலித்தனத்துக்கு ஏகபோக உரிமை கொண்டாடவேண்டாம். (கரகோஷம்.) அப் புத்திசாலித்தனம் மற்றவர்களுக்கும் உண்டு என்பதைச் சொல்ல நான் ஆசைப்படுகிறேன். இந்த சட்டசபையிலுள்ள எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர்களுக்கும் காங்கிரஸ் கட்சியிலுள்ள மற்ற அங்கத்தினர்களுக்கும் இந்த உரிமை உண்டு என்பதை நான் நிச்சயமாகச் சொல்லமுடியும். நாட்டின் வருங்கால பொருளாதார, தார்மிக வளர்ச்சிக்கு இந்தப் புதிய கல்வித் திட்டம் எந்த வகையில் பயன்படும் என்பதை ஆலோசிக்க இந்த சட்டசபைக்கு சர்க்கார் சந்தர்ப்பம் அளிக்கவில்லை. அப்படியிருந்தும் இந்த திட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டுவந்த பிறகும் இந்த சட்டசபையில் தீர்மானம் வந்த பிறகும் அந்தத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்படும் வரையில் ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரி ஒரு கமிட்டியை அமைப்பதாக அறிவிக்கவில்லை. பிறகு சட்டசபையின் நிர்ப்பந்தத்தின்பேரிலேயே ஸ்ரீ பருளேகர் தலைமையில் ஒரு கமிட்டி அமைக்கப்பட்டது. தானாகவே அவர் அந்தக் கமிட்டியை ஏற்படுத்தவில்லை. கல்வித் திட்டம் கட்சிப் பிரச்சினையல்ல. சர்க்கார் கட்சி வேண்டுமானால் அவ்விதம் கட்சிப் பிரச்சினையாகக் கருதலாம். இது நாட்டு மக்களின் வருங்காலப் பிரச்சனை. இந்தச் சட்டசபையின் நிர்ப்பந்தத்தினால் ஏற்பட்ட அந்தக் கமிட்டியின் ரிப்போர்ட்டு வெளியாகி இருக்கிறது. இந்தக் கமிட்டியின் ரிப்போர்ட்டை இந்த சட்டசபைக்கு முன்பு விவாதத்துக்கு கொண்டுவந்து சட்டசபையின் அபிப்பிராயத்தை தெரிந்துகொள்ளவில்லை. அக் கமிட்டியின் யோஜனை என்ன, அவர்கள் எப்படி வேலை செய்திருக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்து கொள்ள இந்தச் சட்டசபைக்கு உரிமையிலேயா? எந்த விதமான வசதிகளையும் சர்க்கார் அங்கத்தினர்களுக்குக் கொடுக்கவில்லை. ‘உங்களைப்பற்றி எங்களுக்குக் கவலையில்லை. மத்திய சர்க்கார் ஏற்படுத்திய Advisory Board of Education இத்திட்டத்தை ஆதரிக்கிறது. ஆகவே இது நல்ல திட்டம். இதை மேலும் எல்லா முனிசிபாலிட்டி நகரங்களிலும் அமுலுக்குக் கொண்டுவரப்போகிறோம்’ என்று சர்க்கார் சொல்லுகிறார்கள். கமிட்டியின் சிபார்சுகளை இச்சபையில் கொண்டு வந்து விவாதித்து அபிப்பிராயம் அறியாமல் அத்திட்டத்தை மேலும் புதிய இடங்களுக்கு நீடிப்பது ஜனநாயக முறையா என்று நான்

23rd February 1954] [Sri P. Ramamurthi]

கேட்கிறேன். இந்தச் சட்டசபையை சர்க்கார் மதிக்கவில்லை. கமிட்டியின் ரிப்போர்ட் பூராவையும் படித்துப் பார்த்ததில் சில விஷயங்கள் தெளிவாகின்றன. இந்தக் கமிட்டிக்கு கொடுக்கப்பட்ட வேலை என்ன? அதை அவர்கள் சரிவர செய்தார்களா என்பதை நாம் கவனிக்கவேண்டும். இதை ஜனங்கள் முகத்தில் வீசி எறிந்து இந்தப் புதிய கல்வித் திட்டத்திற்கு இந்தக் கமிட்டியின் ஆதரவு கிடைத்திருக்கிறது என்று பறைசாற்றுகிறார்கள். இந்தக் கமிட்டி தன் பொறுப்பை எப்படி நிறைவேற்றியிருக்கிறது என்பதை நாம் இப்போது கவனிக்கலாம். இந்தக் கமிட்டிக்கு கொடுக்கப்பட்ட வேலை என்ன? முதலாவதாக (i) The Committee will examine the system of elementary education as it prevailed in the State till last year and the manner in which the quality of that education can be improved and the number of pupils receiving education can be increased. [ஏற்கனவே இந்த மாகாணத்தில் அமுலிலிருந்த கல்வித் திட்டத்தை இக் கமிட்டி பரிசீலனை செய்யும். அந்தக் கல்வியின் தரத்தையும் தன்மையையும் எந்த முறையில் விருத்தி செய்யமுடியும், இன்றைக்குக் கல்வி பயின்றுவரும் மாணவர்களுடைய எண்ணிக்கையை எப்படி அதிகப்படுத்தலாம், என்றெல்லாம் அது பரிசீலனை செய்யவேண்டும்.]

“அடுத்தபடியாக (ii) The Committee will examine the Modified Scheme of Elementary Education and its working particularly in relation to the objects stated in item (i) in all its implications, and make recommendations on the subject to Government. சம்பத்தில் அமுலுக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட புதிய கல்வித் திட்டத்தை ஆராய்ந்து அதில் மேற்குறிப்பிட்டுள்ள லட்சியங்களை கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு அது நடைமுறையில் எப்படி அமுலிலிருந்து வருகிறது என்பதை பரிசீலனை செய்து சிபார்சுகளைச் செய்யவேண்டும். இந்தக் கடன்மகளை நிறைவேற்றியிருக்கவேண்டுமானால் சர்க்கார் என்ன செய்து இருக்கவேண்டும்.

(At this stage the Deputy Speaker occupied the Chair.)

“ஏற்கெனவே அமலில் இருந்த ஆரம்பக் கல்வி இருக்கிறதே அந்தக் கல்வி திட்டத்தை சரிவர பரிசீலனை செய்து அதிலிருக்கக்கூடிய குணதோஷங்களை எடுத்துக் காட்டி அவைகளைத் தெள்ளத் தெளிவாக விளக்கிக் கூறி அதற்குமேல் எந்தெந்த குறைபாடுகள் அதில் இருக்கின்றனவோ அவைகளை கவனித்து அதனுடைய தரம் எவ்வளவு மோசமாக இருக்கிறது, அது எவ்வளவு தூரம் வருங்கால வளர்ச்சிக்கு பாதகம் விளைவிக்கிறது என்பதையும் அதனுடைய அடிப்படையில் என்னென்ன மாறுதல்களைச் செய்தால் நாட்டிற்கு நல்லது, நாட்டிற்கு பயன்படும், நாட்டின் மாணவர்களுக்கு பயன்படும் என்பதையும் எடுத்துக்காட்டியிருக்க வேண்டும். ஆனால் அதை ஒன்றும் செய்யவில்லை. ஏற்கெனவே கல்வியில் இருக்கக்கூடிய விஷயங்களைப்பற்றிய ஒரு வார்த்தைகூட இதில் இல்லை. இதைத் தவிர்க்க வெண்டுமென்று சொன்னால் அதை ஒரே வார்த்தையில் ‘அகாடமிக் சப்ஜெக்ட்’ என்று சொல்லுகிறார்கள். அது கட்சி பாவனையில் இருக்கிறதே யொழிய அந்த விஷயங்களில் எவ்வளவு நேரம் செலவுழிக்கப்படுகிறது என்பதைப் பற்றி கூறுவது இல்லை. ஆனால் போதனை இருக்கிறதே அதன் உள்ளடக்கம் என்ன? அது ஜனநாயக வாழ்க்கையை பாதிக்கிறதா, சுதந்திர இந்தியாவிற்கு வேண்டிய வசதி அதில் செய்யப்பட்டிருக்கிறதா என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். அதன் அடிப்படையில் என்ன குணதோஷங்கள் இருக்கின்றன என்பதை எடுத்துக் காட்டி இருக்கவேண்டும். அதைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை கூட இந்த ரிப்போர்ட்டில் இல்லை. இந்த ரிப்போர்ட்டில் என்ன சொல்லியிருக்கிறது? முன்பு ஐந்து மணியாக இருந்தது மூன்று மணியாகக் குறைக்கப்பட்டிருக்கிறதே தவிர எல்லா சப்ஜெக்ட்களும் போதிக்கப்படுகின்றன என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த ரிப்போர்ட்டு விஷயங்களைப் பரிசீலனை செய்து தயாரித்த ரிப்போர்ட்டாக இல்லை. இது ஒரு மோசமான ரிப்போர்ட்டாகத்தான் இருக்கிறது. அவர்கள் கடைசியில் summary கொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்த நேரத்தில் நடை முறையில் தகுந்த போதனை

12-35
p.m.

[Sri P. Ramamurthi] [23rd February 1954]

நடக்கிறதா என்பதைப்பற்றித் தீர்ப்புக் கூறவேண்டியது அவர்களுடைய கடமை. அவர்களுக்கு விசேஷமான பொறுப்பு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ரிப்போர்ட்டில் பின்வருமாறு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது :—

‘We did not see many schools at work with a view to understand how they function under the New Scheme.’

அதாவது, அவர்கள் பல பள்ளிக்கூடங்கள் புதுத் திட்டப்படி வேலை செய்வதை நேரில் சென்று பார்க்காமலேயே புதுத் திட்டத்தை ஆராய்ச்சி நடத்தி யாதாஸ்து சமர்ப்பித்திருக்கிறது. சர்க்கார் அந்த ரிப்போர்ட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்போகிறார்கள். இதற்குப் பெயர் ஜனநாயகமா? நான் சொன்னால் கனம் ஸ்ரீ சி. சுப்ரமணியத்திற்குக் கோபம் வரும். அது எனக்குத் தெரியும். ஆனால், எதிர்க் கட்சித் தலைவர், தொழிலாளர்களுடைய தலைவர்கள், ஜனநாயகம் என்று சொன்னால் சோவியத் ரஷ்யா வைப் பற்றி அடிக்கடி பேசுகிறார். அதைப்பற்றி பிரமாதமாகப் பேசுகிறார் என்று அவர் சொல்லுகிறார். அவர் அப்படி நாங்கள் பேசிய பின்னால் பேசிவிடுகிறார். அதற்குப் பதில் சொல்ல எங்களால் முடியவில்லை. ஏனென்றால் அவருக்கு பின்னால் பேசுவதற்கு எங்களுக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடை யாது. சோவியத் சர்க்காரைப்பற்றியும் எதேச்சாதிகாரத்தைப்பற்றியும் பிரமாதமாகப் பேசப்படுகிறது என்று அவர் சொல்லுகிறார். இவ் விவாதத்திற்குப் பதில் சொல்லும்போதும் அவர் அப்படித்தான் சொல்லப்போகிறார் என்பது எனக்குத் தெரியும். அதற்கு நான் முன் கூட்டியே அவருக்குப் பதில் சொல்லுகிறேன். அவருடைய கட்சித் தலைவர் பண்டித ஜவஹர்லால் நேருவே சொல்லி இருக்கிறார். அவர் சொல்லி இருப்பதை மட்டும் வாசித்துக் காண்பித்து விட்டு அத்துடன் நிறுத்திக்கொள்ளுகிறேன்.

‘Russia is not supposed to be a democratic country after the western pattern and yet we find the essentials of democracy present in far greater degree amongst them than anywhere else. The six hundred thousand towns and villages there have a vast democratic organization, each with its own Soviet, constantly discussing, debating, criticizing, helping in the formulation of policy, electing representatives to higher committees. This organization of citizens covers the entire population over 18 years of age. There is yet another vast organization of the people as producers, and a third, equally vast, as consumers. And thus scores of millions of men and women are constantly taking part in the discussion of public affairs and actually in the administration of the country. There has been no such practical application of the democratic process in history.’

“இவ்விதம் அவர் கூறி இருக்கிறார். இப்பொழுது அதை மாற்றவில்லை. அதை எழுதிய காலத்தில் பண்டித நேரு அவர்கள் ரஷ்யாவுக்குப் போய் பார்த்துவிட்டு வந்தார்கள். பிறகு அவர்கள் அங்கு போனது கிடையாது. ஆனால் நான் போகப்போவது இல்லை. இந்த நாட்டில் நடக்கும் ஜனநாயகத்தைப் பற்றி சொல்லவேண்டுமென்பொழிய நாங்கள் வேறு நாட்டிற்குப் போகவேண்டிய அவசியமே இல்லை. ஜனநாயகம் நேர்மையாக நடைபெறவேண்டும் என்பதுதான் எங்களுடைய கோரிக்கை. ஜனநாயகம் சரியாக நடைபெறாமலிருக்க தடையாக இருப்பவர்களை ஒழிப்பதற்கும்தான் நாங்கள் இருக்கிறோம். (சிரிப்பு.) நான் இந்த நாட்டை விட்டு வெளியே போகப்போவது இல்லை. ஆகவே அவர்களுடைய தலைவருடைய அன்றைய வார்த்தைக்கு மதிப்புக் கொடுப்பார் என்றே நினைக்கிறேன்.”

* SRI V. BALAKRISHNAN :—“Sir, on a point of order. I thought we were discussing the Address of the Governor. I do not know how we are relevant in discussing about the personality of Pandit Jawaharlal Nehru? He is quite busy in far-off Delhi and he has got his own battles to fight. I am not holding, Sir, any brief for him. I only wish to know how the references made about him are relevant.”

SRI P. RAMAMURTHI :—“ஆகவே இதை நான் எதற்காக மீண்டும் மீண்டும் சொல்லுகிறேன் என்றால் பிரசங்கத்தில் சோவியத் யூனியனைப்பற்றிய விஷயம் விவாதத்திற்கு வரக்கூடாது என்று சொல்லி இதை முடித்து விடலாம் என்பதற்காகத்தான் இதைச் சொன்னேன்.”

23rd February 1954]

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI:—"நீங்கள் சொன்னால் அதற்கு நாங்கள் பதில் சொல்லவேண்டாமா?"

SRI P. RAMAMURTHI:—"ஆகவே கல்வி சம்பந்தமான விஷயம் சட்டசபையின் பொறுப்பே தவிர கட்சிப் பொறுப்பு அல்ல. இது சட்டசபையைப் பற்றியது. (Interruptions.) நீங்கள் சொன்னது எனக்குத் தெரியும். ரொம்ப நாளாகவே தெரியும். இந்த சட்ட சபையை புறக்கணித்து மேலும் மேலும் இன்றைக்கு முனிசிபல் ஸ்கூல்களிலும் புதிய கல்வித் திட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டுவருவது ஒருபுறம் இருக்கிறது. ஏன் என்று கேட்டால் மத்திய சர்க்காரின் அட்வைசரி கவுன்சிலின் அத்தாட்சி பெற்றுவிட்டோம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதற்கும் நமக்கும் என்ன சம்பந்தம் இருக்கிறது? கல்வி என்பது அரசியல் சட்டத்தின் 'கன்கரன்ட் சப்ஜெக்ட்' அல்ல. இந்த சட்டசபையும் பார்லிமெண்டும் சேர்ந்து சட்டம் இயற்றலாம் என்பது இல்லை. கல்வி சம்பந்தமாக திட்டம் வகுக்க இந்த அரசாங்கத்திற்கு உரிமை இருக்கிறது. பங்கு இருக்கிறது. இது மக்களுடைய ஆதிபத்திய உரிமை. ஆனால் 'சட்டசபைக்கு மதிப்பு கொடுக்க மாட்டோம்'. அதைப்பற்றி எங்களுக்கு கவலை இல்லை' என்று சொல்லுவது சரியல்ல. 'சட்டசபையை கேட்காமல் நடவடிக்கை எடுப்போம்' என்பதை விட்டு விட்டு தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். 'சட்டசபையைப் புறக்கணித்துவிட்டு அதைச் செய்துவிட்டோம், இதைச் செய்து விட்டோம்' என்று சொல்வது சரியல்ல. கட்சியைக் கேட்டுக்கொண்டு வந்துவிட்டோம், அதை நிறைவேற்றவேண்டும், அதையேதான் நிறைவேற்றுவோம் என்று சொல்வது சரியல்ல. இது மக்களுடைய விவாதத்திற்கு விடப்படவேண்டும். இது மக்களைப்பற்றியது, மக்களுடைய மனோபாவத்தைப்பற்றியது. தான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே காலம் என்று நிரூபிப்பதைப்போல் இருக்கிறது கவர்னர் பிரசங்கத்தினுடைய தொனி.

"அடுத்து நான் எடுத்துக் கொள்ள விரும்புவது வேலையில்லாத திண்டாட்டம். ஸ்ரீமான் ராஜம் ராமஸ்வாமி அவர்கள் தனது பிரசங்கத்தில் கம்யூனிஸ்டு கட்சியினால் தான் டிராம்வே கம்பனியே மூடும்படியாக ஏற்பட்டது என்று குறிப்பிட்டார்கள். அத்தகைய பிரசங்கம் ஒன்றைத்தான் நான் அவரிடமிருந்து எதிர்பார்த்தேன். வேறு எதையும் எதிர்ப்பார்க்க வில்லை. ஏனென்று கேட்டால் ஸ்ரீமான் ராஜம் ராமஸ்வாமி அவர்களும் ஒரு முதலாளி தானே. 'டிராம்வே கம்பெனி முதலாளி செய்தது தான் சரி. கோர்ட்டில் தாவா இருக்கும்போதே அவர்கள் கம்பெனியை மூடியது தான் சரி. அவர்கள் நடத்தையைக் கண்டிக்காது இந்தச் சர்க்கார் வானாவிருந்து தான் சரி. ஆனால் எதிர்க் கட்சியில் இருக்கின்றவர்கள் செய்ததுதான் தவறானது. இவர்களால் தான் தொழிலாளிகள் விழிப்படைந்து தங்கள் உரிமைகளையும், ஊதியத்தையும் கேட்க ஆரம்பித்திட்டார்கள்' என்று கொதிப்படைந்து எதிர்க் கட்சிக்காரர்களின் மீது ஸ்ரீமான் ராஜம் ராமஸ்வாமி கோபிப்பதில் தவறு என்ன இருக்கிறது? டிராம்வே கம்பெனி ஆட்களைக் குறைத்தாலும் சரி என்று சொல்லி, சம்பளத்தைக் குறைத்தாலும் சரி என்று சொல்லி, அலுவலன் கிடை யாது என்று சொன்னாலும் சரி என்று சொல்லி, பத்து மணிகள் வேலை செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னாலும் சரி என்று சொல்லி அவர்களுக்கு மண்டியிட்டு அடி பணிந்து போகும்படியாக தொழிலாளி ருக்கு எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் யோசனை சொல்லவில்லை என்பது வாஸ்தவம். அதனால் தான் கம்பெனி மூடும்படியாக ஆகிவிட்டது என்று ஸ்ரீமான் ராஜம் ராமஸ்வாமி சொல்லாமல் வேறு யார் சொல்லப் போகிறார்கள்? டிராம்வே கம்பெனி முதலாளிக்குப் பரிந்து கொள்ளும் ஸ்ரீமான் ராஜம் ராமஸ்வாமியும் ஒரு பெரிய முதலாளிதானே. முதலாளி மனோபாவம் இவரை விட்டு எப்படிப் போகமுடியும்? இவருக்கும் நாகப்பட்டினம், சும்பகோணம் போன்ற இடங்களில் பல கம்பெனிகள் இருக்கின்றன. அவைகளிலிருந்து நினைத்தால் இவர் ஆட்களை நீக்கலாம், அவர்கள் கூலியைக் குறைக்கலாம் என்று இருக்க வேண்டுமென்றால் டிராம்வே கம்பெனி முதலாளியை இவர் ஆதரிக்கத்தானே வேண்டும். வேலையில்லாத திண்டாட்டத்திற்கு நாங்கள் தான் காரணம் என்று முதலாளியாகிய அவர் சொல்வார்கள் என்றே எதிர்பார்த்தேன்.

12-45
p.m.

[Sri P. Ramamurthi] [23rd February 1954]

முக்கியமாக, சபையோர்கள் கவனிக்கவேண்டிய ஒரு விஷயம் இருக்கிறது. சமீபகாலத்தில் கரூரில் தமிழ் நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டிக்கு கூட்டம் நடந்தது. அதில் முக்கியமாக ஒரு தீர்மானம் போடப்பட்டது. அந்தத் தீர்மானத்தின் பிரதி என்னிடத்தில் இருக்கிறது. அந்தத் தீர்மானத்தைப் பிரேரித்தவர் கனம் ராஜகோபாலாச்சாரி அவர்களுடைய மந்திரி சபையில் ஒரு மந்திரியாக உட்கார்ந்துக் கொண்டிருக்கக்கூடிய கனம் ராஜாராம் நாயுடு அவர்கள்தான். அந்தத் தீர்மானத்தில் அவர்கள் என்ன கூறுகிறார்கள் என்று பாருங்கள். 'இந்த ராஜ்யத்தில் வேலைக் குறைப்புத் திட்டத்தை முதலாளிகள் அமுலுக்குக் கொண்டு வருவது கண்டு இந்தக் கமிட்டி மிகவும் ஆழ்ந்த கவலை தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறது.' கவலைக்கும், அனுதாபத்திற்கும் தான் பஞ்சமில்லையே! டன் கணக்கில் அவைகள் தான் கிடைக்கின்றனவே. அந்தக் கவலையையும் இவர்கள் தெரிவித்துக் கொண்டு விட்டார்கள். மேலும் அதில் மாகாண சர்க்காரும், மத்திய சர்க்காரும் இந்த வேலைக் குறைப்புத் திட்டத்தை தடுக்க நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது கரூரில் நடந்த தமிழ் நாட்டு காங்கிரஸ் கமிட்டிக்கு கூட்டமாகும். இதைப் பிரேரித்தவர் இந்தச் சர்க்காரிலுள்ள மந்திரி கனம் ராஜாராம் நாயுடு அவர்கள் ஆகும்."

THE HON. SRI K. RAJARAM :—"மந்திரி என்ற முறையில் அந்தத் தீர்மானத்தை நான் பிரேரிக்கவில்லை. காங்கிரஸ் கமிட்டி அங்கத்தினர் என்ற முறையில் அதைப் பிரேரித்தேன்."

SRI P. RAMAMURTHI :—"நல்லது. இது மாதிரியான விளக்கத்தைத்தான் நான் கனம் மந்திரியாரிடமிருந்து எதிர்பார்த்தேன். அவர் சொல்லுவதின் பொருள் என்ன? நான் காங்கிரஸ் கமிட்டி அங்கத்தினராக இருக்கும்போது ஒரு யோசனை சொல்வேன். ஆனால் மந்திரியாக இருக்கும்போது ஒன்றைச் செய்வேன், காங்கிரஸ் ஊழியனாய் இருக்கும்போது நிறைவேற்றும் தீர்மானத்தை, சொல்லும் யோசனையை, மந்திரியாக உட்கார்ந்து கொண்டு சர்க்கார் நிர்வாகத்தை நடத்தும்போது நிறைவேற்றவேண்டுமென்று அர்த்தமில்லை என்று தானே சொல்லுகிறார். (பலத்த கைதட்டல்.) ஆகவே தான் அவர்கள் ஊழியர்களாக இருக்கும்போது ஒன்றைச் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் பதவிக்கு வந்த பின்பு அவைகளை நிறைவேற்றவேண்டுமென்று கொஞ்சம் கூட நினைப்பது கிடையாது. அதனால் தான் இன்றைய தினம் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் எங்கு பார்த்தாலும் அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. மில்கன் ஒவ்வொன்றாக முடிப்பட்டு வருகின்றன. மதுரையில் இரண்டு மூன்று மில்கன் முடிப்பட்டுவிட்டன. இப்படியாக மூடு படலம் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக் கொண்டேயிருக்கும் போதும் கூட கையில் அதிகாரத்தை வைத்துக்கொண்டு அவைகளைத் தடுப்பதற்கான எந்த நடவடிக்கைகளையும் சர்க்கார் எடுக்காமல் இருக்கிறார்கள். மேன்மை தந்திய கவர்னர் அவர்களுடைய பேருரையிலும் கூட இப்படியாக அதிகரித்துக் கொண்டு வரும் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைக் குறைப்பதற்கான எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கப்பட்டதாகவோ, எடுக்கப் போவதாகவோ குறிப்பிட்டிருக்கவில்லை. சர்க்கார் ஏதாவது நடவடிக்கை எடுத்திருந்தால் தானே அதைப் பற்றி அவர் ஏதாவது பிரஸ்தாபிக்க முடியும்? வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை நீக்க சர்க்கார் ஏதாவது நடவடிக்கை எடுப்பார்கள் என்றே நீண்ட நாளாக நாங்கள் எல்லோரும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டு இருந்தோம். ஆனால் இதுவரையில் எந்த விதமான நடவடிக்கையும் அவர்கள் எடுக்கவில்லை.

"இது ஒருபுறம் இருக்க சென்னை டிராமவே கம்பெனி விஷயத்தில் சென்னை சர்க்கார் காட்டிய அசிரத்தையும் கம்பெனி சட்டத்தை டிராமவே கம்பெனி முதலாளி பட்டவர்த்தனமாக மீறியிருந்தபோதிலும் கூட, அவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கமுடியாது என்பதாக இந்தச் சர்க்கார் சொல்லியதாலும் விளைந்த விளைவுகள் என்னவென்று நாம் பார்க்க வேண்டும். நாங்கள் அப்பொழுதே 'இந்தச் சர்க்காருக்கு அதிகாரம்

23rd February 1954] [Sri P. Ramamurthi]

இருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் ஒரு புதுச் சட்டத்தைக் கொண்டு வாருங்கள். இவ்விஷயத்தில் தலையிட மத்திய சர்க்காருக்குத் தான் அதிகாரம் உண்டென்று வாளாவிருக்குக் கூடாது என்று சொன்னோம். நாங்கள் சொன்னது செவிடன் காதில் ஊதிய சங்காகத்தான் ஆயிற்று. அதனால் இப்பொழுது என்ன கேடு விளைந்திருக்கிறதென்று நாம் பார்க்கவேண்டும். மதுரையில் பல மில்கன் மூடப்பட்டு வருகின்றன. தொழில் கோர்ட் அளக்கும் தீர்ப்புகளை நிறைவேற்ற முதலாளிகள் மறுத்து வருகிறார்கள். தொழில் கோர்ட்டின் தீர்ப்பை மீறினால் இந்தச் சர்க்கார் என்ன தண்டனை விதித்துவிட முடியும் என்ற தைரியம் தான் அவர்களை இவ்வாறு செய்யத் தூண்டுகிறது. சென்னை டிராம் கம்பெனி மீறிற்று. அதற்குக் கிடைத்த தண்டனை 500 ரூபாய்கள் அபராதம். அதே போல நமக்கும் ஏதாவது அபராதம் போட்டால் கட்டிவிட்டுப் போகலாமென்பது அவர்கள் எண்ணம். அதே சமயத்தில் இந்த மாதிரியாக தொழில் கோர்ட் அளக்கும் தீர்ப்பை அமுலுக்குக் கொண்டுவராத தொழில் ஸ்தாபனங்களை மூடும் முதலாளிகளை கண்டிக்க இந்தச் சர்க்கார் ஏதாவது நடவடிக்கை எடுக்க இப்பொழுது தாவது முன்னுக்கு வருகிறதா என்றால் இல்லை. ஆனால் தொழிலாளிகளைத் தாக்குவதற்கு போலீஸ்காரர்கள் வருகிறார்கள். சட்டத்தை மீறுகிறவன் முதலாளி. அவனை தண்டிக்க முடியாது. ஆனால் 'சட்டத்தை மீறுகிறேன்' என்று ஒலக் குரல் கொடுக்கிறேன் தொழிலாளி, அவன் மண்ணையை உடைக்க சர்க்கார் போலீஸ் படையை அனுப்பி வைக்கிறார்கள். அவர்களைச் சிறையில் பிடித்து அடைக்கிறார்கள்.

“அதே மாதிரியாகவே வேலையில்லாத திண்டாட்டப் பிரச்னையுடன் சம்பந்தப்பட்டது கைநெசவுத் தொழிலாளர்களின் பிரச்னை. இரண்டு வருஷங்களுக்குப் பிறகு, மேன்மை தங்கிய கவர்னர் அவர்கள் தன்னுடைய பிரசங்கத்தில் சொல்லுகிறார். 'நாம் எடுத்துக் கொண்ட நடவடிக்கையை மத்திய சர்க்கார் பூர்ணமாக ஒத்துக் கொள்ளாததால் அவர்கள் பிரச்னை தீர்க்கப்படாமலேயே இருக்கிறது' என்பதாக அவர்களுக்கு நிவாரணம் ஏற்படவில்லை என்று சொல்வதால், அதுவும் இரண்டு வருஷங்களுக்குப் பிறகு சொல்வதால், என்ன பிரயோசனம் என்றுதான் நான் கேட்கிறேன். மத்திய சர்க்கார் நாங்கள் சொன்னதை ஒத்துக் கொள்ளவில்லை என்பதாக மத்திய சர்க்காரின் மீது பழியைப் போட்டு விடுவதால் இவர்கள் மேலுள்ள பொறுப்பு நீங்கிவிடுமா? அக்குறைபாடுகள் இன்னும் நீடித்து கொண்டேயிருக்கின்றனவே. அவைகளை நீக்குவதற்கு என்ன வழி இருக்கிறது என்று யாரையாவது யோசனை கேட்டார்களா? 'கைத்தறித் துணிகளுக்கு ஒரு பாதுகாப்புள்ள மார்க்கெட் தேவை. பாதுகாப்புள்ள சந்தை தேவை' என்று நாங்கள் பல நாட்களாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம். தங்கள் சரக்குகளை விற்பதற்கு அவர்களுக்கென ஒரு பாதுகாப்புள்ள சந்தையை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க இந்தச் சர்க்கார் முன் வந்ததா? பாதுகாப்புள்ள புதுச் சந்தையை இவர்கள் தேடித் தருவது இயலாத காரியம் என்றாலும் இருக்கின்ற சந்தையையாவது பாதுகாத்துக் கொள்ள இவர்களால் முடிந்ததா? அப்படி நிரந்தரமான ஒரு மார்க்கெட்டை இவர்கள் தேடி பாதுகாத்து வைத்துக் கொண்டிருந்தார்களானால் இந்த ராஜ்யத்தில் உற்பத்தி செய்யப்படும் துணிகளை விற்பதற்கு என்ன கஷ்டம் இருக்குமென்று தான் நான் கேட்கிறேன்? ஒரு பக்கத்தில் சென்னை ராஜ்யத்திலுள்ள மக்கள் துணியை வாங்க முடியாமல் தவிக்கிறார்கள். இவர்கள் ஏன் வாங்க முடியாமல் தவிக்கிறார்கள்? நமது வெளிநாட்டு சந்தைகள் எல்லாம் ஏன் சுருங்கிக் கொண்டே வருகின்றன என்பதை எல்லாம் பற்றி இவர்கள் ஏதாவது யோசித்துப் பார்த்தார்களா? நானுக்கு நான் ஏன் சுருங்கிக் கொண்டே வருகிறது? அந்தச் சுருக்கத்தை தடுக்க வேண்டுமென்பதற்காக என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று நான் முதல் அமைச்சரைக் கேட்கின்றேன்? எங்கு போனாலும் நமது முதல் அமைச்சர் அவர்கள் 'உற்பத்தியைப் பெருக்குங்கள், உற்பத்தியைப் பெருக்குங்கள்' என்று சொல்லுகிறார்கள். உற்பத்தி செய்யப்படும் சரக்குகளுக்கு பாதுகாப்புள்ள சந்தை (Protective market) கிடையாது. உற்பத்தி செய்த சரக்குகளை விற்க முடியாமல் தொழிலாளிகள் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதுமட்டுமல்ல. மற்றொரு பக்கத்தில் 'எல்லோரும் உழைக்கவேண்டும்.

[Sri P. Ramamurthi] [23rd February 1954]

சோம்பேறிகளாக இருக்கக் கூடாது' என்று முதல் அமைச்சர் சொல்லி வருகிறார். 'உழைக்கிறேன், உழைக்கிறேன் என்று' சொல்லிக் கொண்டு முன் வருவோருக்கு வேலை கிடையாது. அவர்களுக்கு வேலை கொடுக்கவும் அரசாங்கம் எந்த விதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. இப்படி அரசாங்கம் எல்லோருக்கும் வேலை தேடிக் கொடுக்கும் சக்தி இல்லாமலிருக்கும்போது ஜனங்கள் சோம்பேறிகளாக இருக்கிறார்கள் என்று சொல்வது இந்த நாட்டில் இருக்கச் கூடிய எல்லா மக்களையும் அவமதிப்பது போலாகும். யார் சோம்பேறிகளாக இருக்கிறார்கள்? தொழிலாளிகள் வேலை செய்யத் தயாராய் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வேலை தேடித்தர எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லையென்றால் அது யாருடைய தவறு? விவசாயிகள் விவசாயம் செய்யத் தயாராய் இருக்கிறார்கள். ஆனால் நிலச்சவாந்தார்கள் அவர்களை நிலத்திலிருந்து வெளியேற்றுகிறார்கள். தொழிலாளிகள் வேலை செய்யத் தயாராய் இருக்கிறார்கள். ஆனால் முதலாளிகள் அவர்களை வேலையிலிருந்து நீக்கி தொழிற்சாலைகளை மூடிக்கொண்டு வருகிறார்கள். வேலையிழந்து தவிக்கும் மில் தொழிலாளர்களும், விவசாயத் தொழிலாளர்களும் நாட்டில் அதிகமாகிக் கொண்டே வருகிறார்கள். விவசாயத் தொழிலாளர்களைப் பார்த்து சோம்பேறிகளாக இருக்காதீர்கள் என்று சொல்வதைக் காட்டிலும், ஜமீன் தாரர்களை பார்த்து, நிலச்சவாந்தார்களைப் பார்த்து, மிராச்தார்களைப் பார்த்து, நிலப்பிரபுக்களைப் பார்த்து, நீங்கள் சோம்பேறிகளாக இருக்காதீர்கள் என்று கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் சொல்வார்களா என்று கேட்கிறேன். உற்பத்தி செய்து கொண்டிருக்கும் தொழிலாளிகளின் சரக்குகளை விற்பதற்கு வேண்டிய பாதுகாப்புள்ள சந்தையைத் தேடித்தர தகுதியில்லாத சர்க்கார் தொழிலாளிகளைப் பார்த்து சோம்பேறிகளாக இருக்காதீர்கள் என்று சொல்வது நியாயமா என்று நான் முதல் அமைச்சரைக் கேட்கிறேன். அதனால் தான் மீண்டும் மீண்டும் நான் வற்புறுத்திக் கூற ஆசைப்படுகிறேன். காங்கிரஸ் சென்ற காலத்தில் என்னென்ன கூறி வந்ததோ அவைகளில் ஒன்றைக் கூட நிறைவேற்ற முன் வரவில்லை.

12-55
p.m.

"இம்மாதிரி பலவிதமான பிரச்சனைகளையும் இன்றைக்குத் தீர்ப்பதற்கு வழி வகைகள் செய்யாமற்போனால், எப்படி இந்தப் பிரச்சனை தீர்க்கப்பட போகிறது? அதற்கு வேண்டிய வசதி என்ன, அதற்கு அடிப்படையாக எடுக்கவேண்டிய நடவடிக்கை என்ன என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். அதனால் இன்றைக்கு மீண்டும் விவசாயப் பிரச்சனையை வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். விவசாயப் பிரச்சனையை வலியுறுத்த விரும்பும்போது, கவர்னருடைய பிரசங்கத்திலே அது சம்பந்தமாக என்ன மனோபாவம் தொனிக்கிறது?

'The general agrarian situation was a source of considerable anxiety to the Government. You are aware of the steps recently taken to stabilize the situation in Malabar, South Kanara and Chidambaram taluks of the South Arcot district.'

என்று கவர்னர் அவர்களுடைய பிரசங்க விவரத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது, 'இந்த ராஜ்யத்தில் விவசாயிகளின் நிலைமையானது சர்க்காருக்கு மிகுந்த கவலையைக் கொடுக்கும்படியான ஊற்றாக இருந்து வந்தது. (அது வற்றாத ஊற்றாகத்தான் இருக்கப்போகிறது என்று நான் சொல்லுகின்றேன். சர்க்கார் இன்றைக்கு அனுஷ்டிக்கும்படியான கொள்கை அப்படியே இருக்கிறவரையில், அது கவலையைக் கொடுக்கக் கூடிய ஒரு வற்றாத ஊற்றாக இருக்கப்போகிறதேயல்லாமல்; அந்தக் கவலை தீர்ப்போகிற ஒரு விஷயம் அல்ல.) மலையாளம், தென் கன்னடம், தென்னாற்காடு ஜில்லாவைச் சேர்ந்த சிதம்பரம் தாலுகா ஆகிய இடங்களில் நிலைமையைச் ஸ்திரப்படுத்த சர்க்கார் என்ன நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டது என்பது உங்களுக்குத் தெரியும்' என்று சில விஷயங்கள் கவர்னர் அவர்களுடைய பிரசங்கத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

"ஆகவே, சர்க்காருடைய மனோபாவம் என்ன? எங்காவது பெரிய கவலை கொடுக்கக்கூடிய ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டால்தான் ஏதாவது அதற்குப் பரிகாரம் தேடுவதற்கு சர்க்கார் யோசிப்பார்கள் என்று தெரிகிறது. சர்க்காருக்குக் கவலையைக் கொடுக்கக்கூடிய நிலைமையில்,

23rd February 1954] [Sri P. Ramamurthi]

அந்த நிலைமையில் சிறிதளவு மாற்றம் ஏற்படுவதற்கு, அதைச் சமனம் செய்வதற்கு, ஒரு துண்டுத் துக்காணியை சர்க்கார் கொடுக்குமேயல் லாமல், அவர்களாகவே ஒன்றும் செய்வதாகத் தெரியவில்லை. இந்த நாட்டிலே இருக்கக்கூடிய விவசாயிகளுடைய பிரச்சனை மிக மிக முக்கியமானது. அந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்க்காமற்போனால், நாட்டில் இருக்கக்கூடிய மக்களின் நல்வாழ்வுக்கு ஹானி ஏற்படும். அவர்கள் இன்றைக்கு க்ஷீணித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது தான் அடிப்படை யான பிரச்சனை. அந்தக் கண்ணோட்டத்தோடு இந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்த்தாகவேண்டும். உடனடியாக அது சம்பந்தமாக என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப் போகிறோம் என்பதைப்பற்றி இந்தப் பிரச்சனையில் கண்டிருக் கும் என்று எதிர்பார்த்தோம். ஆனால், அப்படி இல்லாத காரணத்தி னால்தான் இதைக் குறிப்பிடவேண்டியிருக்கிறது. தஞ்சாவூர் பண்ணையாள் பாதுகாப்புச் சட்டமானது இந்தச் சபையில் விவாதிக்கப்பட்டபோதும் அதைத்தான் மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்திக் காட்டினேன். இந்தச் சட்டத்தையும் நாம் பிரமாதமான ஒரு சட்டம் என்று கருத முடியாது. அப்படி யிருந்தும் கூட, மாகாணம் பூராவிற்கும் பொருந்தும்படியாக, நிலத்திலிருந்து விவசாயிகள் வெளியேற்றப்படக்கூடாது என்று சட்டம் கொண்டுவரவேண்டுமென்று சொன்னால், அதைச் செய்யச் சர்க்கார் முன் வரவில்லை. அந்தச் சட்டத்தினுடைய பூர்வாங்க வாசகத்தில் 'தஞ்சாவூர் இன்றைக்கு கொந்தளிப்பில் (unrest) இருக்கிறது. ஆகவேதான் அந்தச் சட்டம் கொண்டுவரப்படுகிறது' என்று சொல்லும்போது, இந்த நாட்டு மக்கள் நிச்சயமாக அதை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள். சர்க்காருடைய இந்தப் போக்கு நாட்டு மக்கள் கலகப் பாதையில் இறங்கினால் தான் இந்தச் சர்க்கார் நியாயமான நடவடிக்கை எடுப்பார்கள் என்பதைத் தான் தெள்ளத் தெவிவாக எடுத்துக் காட்டுகிறது.

"குறிப்பாகச் சொல்லவேண்டுமானால், எந்த விஷயத்தைப்பற்றி யும் 'ஆலோசனை செய்து வருகிறோம், ஆலோசனை செய்து வருகிறோம்' என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த ஓயாத ஆலோசனை எப்பொழுது தீரப்போகிறதோ நமக்குத் தெரியவில்லை. ஒரே ஒரு விஷயத்தை மட்டும் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். சப்ரமணியம் கமிட்டி ரிப்போர்ட் என்று பேசப்படுகிறதே அது ஒரு புதிதான விஷயம் அல்ல. 1937-ம் வருஷத்திலேயே காங்கிரஸ் சபை கூடிய காலத்திலேயே ஒரு தீர்மானத் தை திறைவேற்றியிருக்கிறது. அந்தத் தீர்மானத்தில் திட்டவட்டமாக சொல்லப்பட்ட சில விஷயங்களை இப்பொழுது சர்க்காரின் ஞாபகத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். ஆகவே, இது சம்பந்தமாக ஆலோசனை செய்யப் போகிறோம் என்று பேசிக்கொண்டிருப்பதில் பயனில்லை. அன்று சொல்லப்பட்டது என்ன? அதாவது—

'The Congress at its last session being fully conscious of the fact that the immediate and urgent problem of the country is the appalling poverty, unemployment and indebtedness of the peasantry, etc.'

"இந்த நாட்டு விவாசாய மக்கள் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தினாலும், கடன் சுமையினாலும், வறுமையினாலும், பாதிக்கப்பட்டிருப்பது உடனடி யாகத் தீர்க்கப்படவேண்டியதான பிரச்சனையாக இருக்கிறது. ஆகவே, இதனுடைய அடிப்படையில் ஒரு திட்டத்தை தயாரிக்கும்படியாக மாகாண கமிட்டிகளுக்கு யோசனை கூறிற்று.

'The Congress is convinced that the final solution involves the removal of the British imperialistic exploitation and a radical change in our land tenure and revenue system.'

"பிரிட்டிஷ் ஆட்சி முறை இந்த நாட்டிலிருந்து ஒழிக்கப்படவேண் டும். நீண்ட காலமாக உளுத்துப்போன குடி வார பாத்தியத்தையிலும் நில வருமான முறையிலும் அடிப்படையில் மாற்றம் செய்யப்பட்டால்தான், இந்தப் பிரச்சனைக்குப் பரிசாரம் கிடைக்கும் என்று காங்கிரஸ் நிச்சயமாக நம்புகிறது.

'It feels however that the deepening of prices has made the burden of the peasantry an intolerable one.'

[Sri P. Ramamurthi] [23rd February 1954]

“விலைவாசிகளின் ஏற்றம் நானுக்கு நாள் பெருகி விவசாயிகளுக்குத் தாங்க முடியாத அளவுக்கு ஆகிவிட்டது என்று குறிப்பிட்டு உடனடியான பரிகாரத்திற்கு சில விஷயங்களைச் செய்து முடிக்கவேண்டுமென்று கூறிற்று. கூறும்போது, முக்கியமாகச் சொல்வதாவது.

‘The fixity of tenure along with the right to plant trees should be provided for all tenants.’

“உடனடியாகக் குடிவார பாத்தியதை விவசாயிகளுக்குக் கொடுத்தாக வேண்டும் என்று குறிப்பாக வற்புறுத்தியது. இதில் வீடு கட்டிக் கொள்ளுவதற்கான உரிமையும் இருந்தாக வேண்டும்.

“இன்றைய தினம் என்ன செய்யப்படுகிறது. (Interuption.) ஸ்ரீமான் ராஜகோபாலாச்சாரி அவர்களோடு 1936-வது ஆண்டில் இந்தத் தீர்மானத்தைத் தமிழ் நாட்டில் ஜாஸ்தியாகப் பிரசாரம் செய்தவர்களில் நானும் ஒருவன். ஆனால் அதை ஏன் விட்டுவிட்டேன் என்று பின்னால் தெரியும்.

‘Arrears of rent should be recovered in the manner of civil debts and not by ejection.’

“வாடகை பாக்கியிருக்குமேயானால் நில வெளியேற்றத்தின் மூலமாக அதற்குப் பரிகாரம் காணக்கூடாது. சாதாரணமாக கடன்கள் எப்படி விலிவில் கோர்ட்டுகளில் கேஸ் போட்டு வசூலிக்கப்படுகிறதோ அம்மாதிரி வசூல் செய்யப்படவேண்டும் என்று அதில் வற்புறுத்தப்பட்டது. இது தாற்காலிகமான பரிகாரம் என்று எடுத்துச்சொல்லப்பட்டது. அதற்குப் பிறகு, இந்தத் தீர்மானத்தின் அடிப்படையில் அன்றைக்கு இருந்த காங்கிரஸ் தலைவர் மாகாணக் கமிட்டிகள் தேர்தல் சம்பந்தமாக விடுத்த அறிக்கையில்,

‘Although this is a provisional programme, it is of great importance to the vast body of rural electors and others will appreciate it. It should therefore find a prominent place in our election campaign especially in the rural areas.’

என்று சொல்லியிருக்கிறார். இந்தத் திட்டம் இன்றைக்கு ஒரு தாற்காலிகமான திட்டமாக இருந்தபோதிலும்கூட, நாட்டில் இருக்கக்கூடிய கிராமப் புறத்தில் இருக்கக்கூடிய வோட்டர்கள் இருக்கிறார்களே, அவர்களை இது ஆகர்ஷிக்கும். ஆகவே, இந்தத் திட்டத்தை ஒரு தேர்தல் பிரசாரமாகச் செய்யவேண்டும், என்று சொல்லப்பட்டது. ஆனால், நடைமுறையில் என்ன ஆயிற்று? தேர்தல் பிரசாரத்திற்காக, அதாவது மக்களிடத்தில் சென்று வோட்டு வாங்குவதற்காக, அந்தத் திட்டத்தை வைத்தார்களேயொழிய, அந்தத் திட்டத்தை அமுலாக்குவதற்கு ஒன்றும் செய்யவில்லை. அன்றைக்கு பிரிட்டிஷ் எகர்திபத்திய ஆட்சி முறை இருந்து வந்தது. அதனால் செய்ய முடியவில்லை என்று சொல்லிவிடலாம். ஆகவே, தாங்க முடியாத அளவு இந்தச் சமை வந்துவிட்டது என்று சொல்லக்கூடிய காலத்தில், சமை ஜாஸ்தியாகிவிட்டது என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிற காலத்தில், நிலச் சீர்திருத்தம், ஏன் கொண்டுவரப்படவில்லை யென்று கேட்டால் இன்றைக்கும் நாங்கள் அதை ஆலோசித்துக்கொண்டு வருகிறோம். என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு ஆலோசனை கட்டத்திலேயே நாம் இருப்போமேயானால், இன்றைக்குத்தான் நாம் முன்னே முடியும்? ஏற்கனவே திட்டவட்டமாக சொல்லியிருக்கும்போது, இதை அமுல் நடத்துவதற்கு என்ன கஷ்டம் இருக்கிறது என்று கேட்கின்றேன்.

“ஸ்ரீமான் ராஜகோபாலாச்சாரி அவர்கள், கம்யூனிஸ்டுகள் நிலத்தை இன்றைக்குப் பங்கு போட்டு விடலாம் என்று சொல்லுகிறார்களே, அது நடக்குமா? என்ற முறையில் பேசுவார்கள். நான் அதைப்பற்றிப் பேசவில்லை. நான் இன்றைக்கு நிலத்தைப் பங்கு போட்டுக் கொடுக்கவேண்டுமென்று இந்தச் சர்க்காரைக் கேட்கப்போவதில்லை. இந்தச் சர்க்கார் அதைச் செய்யும் என்றும் எதிர்பார்க்கக்கூடவில்லை. எதிர்பாராத விஷயங்களைச் சர்க்காரிடத்தில் கேட்கப்போவதில்லை. அவர்கள் சொல்லிக்கொண்டிருக்கலாம். சமீபத்தில் நடந்த கல்யாணி காங்கிரசில் நிலம் இன்றைக்கு உழைப்பவனுக்கு சொந்தமாக இருக்கவேண்டுமென்று பெரிய தீர்மானங்கள் போட்டு இருக்கிறார்கள். ஜனங்களிடத்தில் காங்கிரஸ்காரர்கள் என்ற முறை

23rd February 1954] [Sri P. Ramamurthi]

யிலே சொன்னோம், மந்திரி என்ற முறையிலே சொல்லவில்லை என்று சொல்லிக்கொண்டிருப்பதில் பிரயோஜனமில்லை. அதை இன்றைக்கு நடைமுறையில் கொண்டுவந்தாகவேண்டும். இதைப்பற்றி பிரமாதமாக யோசனை செய்வேண்டிய அவசியம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

“ எல்லா ராஜ்யத்திலும் இருக்கும்படியான ரெவினியூ மந்திரிகள் எல்லோருமாகச் சேர்ந்து 1947-ம் வருஷத்திலே ஒரு மகாநாடு நடத்தினார்கள். அந்த ரெவினியூ மந்திரிகள் மகாநாட்டிலே அவர்கள் காங்கிரஸ் கமிட்டிகளுக்கு, சிபார்சு செய்தார்கள். அகில இந்திய அடிப்படையில் ஒரு கமிட்டி அதிகாரிகளுக்கு ஆலோசனை கூறவேண்டுமென்று ஏற்படுத்தப்பட்டது. நமது மாகாணத்தில் மாஜி பிரதமராக இருந்துவந்த ஸ்ரீமான் ஒமந்தார் ராமசாமி ரெட்டியார் அவர்களும் அதில் அங்கத்தினராக இருந்தார். அவர்கள் செய்திருக்கக்கூடிய தீர்மானங்கள், சிபாரிசுகளை அமுலுக்குக் கொண்டு வருவதில் என்ன சங்கடம் இருக்கிறது என்பதுதான் நமக்கு முன்புள்ள கேள்வி. ஆகவே தான் இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய விவசாயிகளுடைய நிலைமையைப் பற்றி நான் அதிகம் எடுத்துக்கூறவேண்டியிருக்கிறது. ஆனால், அதற்கு இப்போது நேரம் இல்லை.

“ விவசாயிகளுடைய பிரச்சனைகள் மீண்டும் மீண்டும் பேசப்பட்டு வருகிறதெயொழிய சர்க்கார் மக்களுக்கு கொடுத்த வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்றவில்லை. அடிப்பையாரை கண்ணோட்டத்துடன் இந்தப் பிரச்சனையை சர்க்கார் கவனிக்கவில்லை. ஜனங்களுக்கு கொடுத்த வாக்குறுதிகளை உடனடியாக அமுலாக்குகிறோம் என்று தேர்தல்வரும் முன்பே பிரசாரம் செய்யப்பட்டு வந்தது. ஆனால் சம்பரமணிய கமிட்டி ரிபோர்ட்டு வந்து சில வருஷங்களாகியும் சர்க்கார் ஒன்றும் செய்யாமல் அது இன்றைக்கும் ஆலோசனையில் இருந்து கொண்டே இருக்கிறது. இப்படி யோசித்துக்கொண்டிருக்கும் காலத்தில் அடுத்த தேர்தல் வந்து இன்னொரு கமிட்டியும் வருமோ என்னமோ தெரியவில்லை. ஆகவே இந்த பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கு எந்தவிதமான நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்வார்கள் என்று தெரியவில்லை. இது சம்பந்தமாக பேசும்போது கவலைதான் உண்டாகிறது.

“ தஞ்சை ஜில்லாவில் போலீஸ் பாதுகாப்புப் படை அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி தஞ்சைக்கு விசேஷ போலீஸ் அனுப்பினீர்களே, அங்கு எத்தனை மிராஸ்தார்களின் மண்ணை உடைப்பது? அங்கு பலாத்காரம் நடைபெறுவதாகச் சொல்லி போலீஸ் அனுப்புவதெல்லாம் பண்ணையாட்களை அடித்து நொறுக்கத்தானே. இங்கு தொன்று தொட்டு நடப்பதென்ன? மிராஸ்தார்களுக்கு உடனடியாக போலீஸ் உதவி போகிறது. ஆனால் யார் மண்ணை உடைப்பதென்று எல்லோருக்கும் தெரியும். குறிப்பாக நன்னிலம் தாலுக்காவை எடுத்துக்கொள்வோம். அங்கே மிராஸ்தார்கள் தான் சட்டத்தை மீறுகிறார்கள். பணத்தை கொடுக்க மறுக்கிறார்கள். அறுவடைச் சமயத்தில் கிராமத்திலுள்ள விவசாயத் தொழிலாளர்களை வெளியேற்றுகிறார்கள். அங்கு இருக்கும் முதலாளி ஒருவர் ராமனாதபுரத்தில் இருக்கும் விவசாயத் தொழிலாளிகளை வரவழைத்து அறுவடை செய்ய போகிறேன் என்று சொன்னாராம். மிராஸ்தார்களுக்கு பந்தோபஸ்தாக சர்க்கார் போலீஸை அனுப்பி விவசாயிகளின் மீது நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று உத்திரவிட்டிருக்கிறது இந்தச் சர்க்கார் என்பதை ருசுப்பிப்பதற்கு தயார் என்று நான் இந்த சமயத்தில் சொல்ல விரும்புகிறேன். மிராஸ்தார்கள் சட்டத்தை மீறாமலே என்ன நடந்து இருக்கிறது?

“ வட ஆற்காட்டிலுள்ள கடம்பூர் விவசாயிகளை எடுத்துக்கொண்டால் இது மிகத் தெளிவாகும். இந்த மாதிரி மிராஸ்தார்கள் சட்டத்தை மீறுகின்ற காலத்தில் கோர்ட்டுகளிலும் தீர்ப்புகள் அவர்கள் பக்கம்தான் கொடுக்கப்படுகிறது. குற்றம் செய்கின்ற மிராஸ்தார்களின்மீது சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளாது. ஆனால் மக்கள் எல்லோருடைய ஒத்துழைப்பு மாதிரி கோரப்படுகிறது. இது எப்படி என்று தான் புரியவில்லை. நாட்டில் அமைதி நிலவ வேண்டுமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இப்படி பேசுவதனால் ஒன்றும் செய்து விட முடியாது. இந்த மாதிரி எல்லாம் சொல்லிவிட்டு இன்றைக்கு ஸ்திரத்ததைப் (stability) பற்றி அதிகமாக பேசுகிறார்கள். இதைப்பற்றி பேசுவதன் மூலம் அவைகளை விஸ்தரிப்பதன் மூலம் இந்த சர்க்கார் இந்த நாட்டு மக்களை சுகமாக வாழ்வதற்கு உத்திரவாதம் அளிக்கிறதா? இந்த நாட்

1-05
p.m.

[Sri P. Ramamurthi] [23rd February 1954]

டில் வேலையில்லாது கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் தொழிலாளிகளுக்கு வேலை கொடுக்க உத்தரவாதம் அளிக்கிறதா? இவைகளுள்ளாம் பகல் கணவாகத்தான் இருக்கிறது. இப்பொழுது இருக்கும் முக்கியமான பிரச்சனை களைத்தீர்க்க உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறதா? ஏழை மக்கள் வாழ்வதற்கு, தொழிலாளர்கள் வாழ்வதற்கு, விவசாயிகள் வாழ்வதற்கு இந்த சர்க்கார் வகை செய்யாமல், உத்தரவாதம் அளிக்காமல் ஒரு எரிமலையின் மீது இருப்பது போல் இந்தச் சர்க்கார் இருக்கிறது. இந்தச் சர்க்கார் கவிழ்ந்து விடுமோ என்று ஜனங்கள் ஐயுறுமாடியாக இருக்கிறது. வெறும் போலீஸ் பலத்தை நம்பி விவசாயப் பிரச்சனையைத் தீர்த்துவிட முடியும் அல்லது மக்களை ஒடுக்கி அடக்கி ஆளலாம் என்று நம்பினால் இந்தச் சர்க்கார் தான் தூக்கி எறியப்படுமே தவிர மக்களை ஒடுக்கிவிட முடியாது. ஆகவே தான் இந்தச் சர்க்கார் எரிமலையிது நிற்கிறது என்று சொல்கிறேன். இந்த நாட்டின் முன்பாக இருக்கும் ஜனங்களின் பலத்தை பெருக்குவதற்குப்பதிலாக இந்த நாட்டு மக்களின் எதிர்ப்பையே சமாளிக்க வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறது இந்தச் சர்க்கார். இந்தப் பிரசங்கம் மக்களுக்கு பரிசாரம் அளிக்கக்கூடியதாய் இல்லை. இந்த சூழ்நிலையில் மக்கள் வெற்றிபெறுவர். மக்களுடைய சக்தி நிச்சயமாக வெல்லும் என்று உறுதியாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.”

1-10 * SRI V. R. NAGARAJAN :—“ At the first instance, Sir, I
p.m. would like to thank you the Hon. Deputy Speaker, I would call you the Hon. Speaker, because of your having given me this chance to speak.

“ Sir, while I am speaking on behalf of the Tamilnad Toilers' Party I would like to express my thanks on behalf of the Party I represent, for the exhaustive and realistic address delivered by the Governor. I do not propose to confine myself to all the points that the Governor has touched in his address; but wherever compliments are deserved they will be freely given by my party and if there is anything in the address which also deserves disapproval in our hands, that would also be given. First of all, I would like to touch upon the subject of elementary education.

“ Concerning that subject, let me make a few observations. Because the time at my disposal is only 15 minutes, I would like to concentrate upon that subject for only five minutes and devote the rest of my time in touching upon ten more points out of the 16 or 17 points dealt with by the Governor in his address. This Honourable House would well remember that as far as the elementary education scheme is concerned, the Tamilnad Toilers' Party have taken a very consistent and understandable stand on the floor of this House. We did not approve of that scheme not because it did not contain good points (I admit that there are some good points in it) but because it has been introduced in this State against the wishes of the people and in a very undemocratic way. This is not the first time that undemocratic ways have been pursued in this State since the formation of the present Cabinet. But all the same neither the Toilers' Party nor other hon. Members here who represent the people like these undemocratic ways to be repeated from time to time. So far as the elementary education scheme is concerned, the amendment of the Toilers' Party on the floor of the House, which was carried by a majority of one vote (an hon. Member : ' Two votes '), I am sorry which was carried by two votes, has not at all been implemented by the Government.

23rd February 1954] [Sri V. R. Nagarajan]

However convenient the Government might have felt to have side-tracked the issue, or not to have followed the majority opinion expressed by the representatives of the people here on the floor of this House, we would once again record our protest against the implementation of that scheme. Let alone the various details regarding that, we neither approve of the committee that was formed, viz., the Parulekar Committee nor do we approve of all the recommendations that it had made. That does not mean that we totally reject the salient features in that scheme. As I said earlier, we do not like the undemocratic way in which the scheme has been implemented in spite of the clear verdict of the House against it by a majority of two votes. I would beg of this House to note that I am not saying that there is nothing good in that scheme. There are certain good things in it but still what we feel about that scheme is that it has not been put through before the people as it ought to have been done in normal times. It is something like putting the cart before the horse. Certain things were decided in an executive way. Then the scheme was implemented in the rural parts of this State and certain justifications were later put forth regarding the utility of the scheme. One would have felt that the justifications are increasing upon second, third and fourth thoughts in support of that scheme. In saying this I am not unjustly or unnecessarily disapprobative. As a humble lawyer, I am also aware of the provision, a very salient provision, in the Indian Constitution that universal education will have to be spread throughout the country within a period of ten years. So some device would have to be carved out to spread elementary education throughout the country. Nobody denies that kind of justification either by this Government or Central Government. But we take exception to, I would have to repeat the word, the very executive way in which the scheme has been put into operation in spite of the clear-cut verdict of this House against it. These are the things that are somewhat worrying us. I would leave it there because the thing has been done now. There will be no use talking too much about it. I feel, the less I talk about it, the better it would be for me and others concerned in my party.

“ Sir, regarding the various other points touched upon by the Governor in his address, he has more or less dealt with the enormous problems confronting us in this State. The appalling condition of the ryots and crop pests are some of the problems that had been dealt with. Unfortunately the ryots in this State have had to pass through all these years through one sort of unhappiness or other.

“ If God is pleased to give us abundance of water (rain), He is also pleased to send crop pests immediately behind. We are not able to understand this philosophy, this special philosophy, woven perhaps for the agriculturists of our State. I would like to devote a minute or two to explain the appalling conditions of the proverbial Indian peasant. The Indian peasants, particularly the South Indian peasantry, are always confronted with problem after problem and this question of crop pests has affected them very much recently. I would like to place before this Honourable House

1-20
p.m.

[Sri V. R. Nagarajan] [23rd February 1954]

the special efforts taken by a young member of my*party Sri K. Aranganathan in this respect. He took special pains and brought the matter to the notice of the Hon. Minister concerned and impressed on him the immediate necessity for tackling this problem seriously. In a way, this problem was tackled. The members of the Toilers' Party do not say that this matter was not attended to by the Government at all. Of course, it was attended to, but not in a very satisfactory manner. I am also personally aware that some of the poor peasants of certain taluks in the district of South Arcot—some of the peasants belonging to my own taluk, namely, Villupuram taluk—were not able to get the requisite chemicals for putting down this nuisance from pests. If the Government had supplied enough of these chemicals to the mufassal Agricultural Demonstrators and to the agricultural depots in time, much loss to the poor ryots could have been avoided. The actual position was that several ryots, who went to the offices of the Agricultural Demonstrators, had to return and the uniform reply was that the stock had been exhausted and there was no stock on hand. Surely, this means that essential justice had been denied to the poor peasants at a very crucial hour. I also learn that there were similar complaints in several other places and in other districts too. The object of my bringing this point to the notice of the Government is that even if the Government have not done full justice to this problem before and if unfortunately this menace to crops recurs again, they may hereafter pay special attention and devote their entire energy to this problem.

“ Now, coming to the question of extension of electric supply to the rural areas for irrigational purposes, I would like to stress on only one aspect of that question, though this is not the first time that I am voicing forth my feelings in this matter. Nobody likes the system of demanding advance deposits in cash from poor ryots if they are to be supplied with electric power for irrigational purposes. Belonging as I do to the Toilers' Party, which represents a very poor section of people—the common folk of our State—I once again, on their behalf, appeal to the Government for the supply of cheap electric energy to their lands for irrigational purposes, not for luxurious purposes, not for their houses or bungalows—they do not have such houses or bungalows—but only for their essential requirements. I request our Government to bear in mind that it is for the living and sustenance of the poor ryots that this concession would have to be extended to them and I make a fervent appeal to the Government to supply them electricity without insisting on advance cash deposits. If a poor ryot, who is not normally worth even a few thousands of rupees and who is somehow or other able to purchase an electric dynamo, is required to deposit Rs. 2,000 or Rs. 3,000 in these hard days of tight money market, when even capitalists and big people find money scarce, I cannot understand how he will be able to meet this demand and I do not think there is any justice in making this demand. When I say all this, I do not forget the other side of the picture, namely, the financial implications and difficulties of the Government. I

23rd February 1954] [Sri V. R. Nagarajan]

am aware of the difficulties of the Government. There are two sides to every question and here also there is the question of finance. I would request the Government to find out the necessary money or even to allot a specific sum from out of the available money, because it goes to serve a very good cause and a very good people.

"I shall now deal with the question of lignite mining in the district of South Arcot which His Excellency the Governor has been pleased to refer in his address. On this question of lignite mining and discovery of coal and its processing with foreign aid—with American technical personnel or even American capital—, whatever may be the views of other parties, so far as the Toilers' Party is concerned, it is a matter worth watching. The processing of coal in the South Arcot district is a matter of national importance and this is a matter which is closely connected with the future industrial development of South India and perhaps the whole of India. If, as has been anticipated, we would be able to get coal from this region for the starting of new industries and for the laying of a net-work of railways in South India, added to the already existing railway system, we would be very fortunate, because if there are more industries and more railways, our people will be benefited more. The fact that coal will be available in the district of South Arcot in the place of find was forecast even about a hundred years ago by Sri Ramalinga Swamigal who was a prophet in those days. I have heard from elders that this distinct forecast was made by him."

DEPUTY SPEAKER :—"The hon. Member has a minute more."

* SRI V. R. NAGARAJAN :—"Sir, I will finish in two minutes. With regard to Prohibition, I would like to mention a word representing the view of the Toilers' Party. Prohibition is a subject very dear to our hearts. (Interruption.) I am not opposing this measure, but I am going to fully support it. It is not momentarily that we are complimenting the Government for introducing this beneficial reform. Even as far back as in 1940, at a Conference convened in my place, I thanked the 1937 (C.R.) Government. A resolution was passed and it is on record. I myself sent that resolution thanking the Government and requesting them to extend it to districts like South Arcot. Whatever may be the loss the Government may incur on account of Prohibition, I submit that Prohibition must be enforced, and enforced ruthlessly if necessary, because it is one of the directive principles of State Policy enunciated in the Indian Constitution."

"I want to deal with one or two more points and I request the Deputy Speaker to give me two more minutes. Being elected to this House by the Harijans and backward classes, I wish to say something about them. It is well known that Harijans occupy a very unfortunate position in the social sphere in our State. They should be helped more and more, and any amount of help given

[Sri V. R. Nagarajan] [23rd February 1954]

to them will be fully justified. In the districts of South Arcot, North Arcot, Chingleput, Salem and other districts, there are Vanniyakula Kshatriyas who are a distinct community belonging to the backward classes. Their lot and the lot of communities similarly situated deserve serious attention from the Government. If their suffering is not as much as that of the Harijans, at least it would be three-fourths of the suffering of the Harijans."

DEPUTY SPEAKER :—" The hon. Member will have an opportunity to speak during the general discussion of the budget."

The House will now rise for lunch and meet again at 2-30 p.m.

The House then rose for lunch.

(After lunch—2-30 p.m.)

MR. SPEAKER :—" There are a number of amendments and I do not find any comprehensive amendment. So I call upon all the Members to move their amendments one by one."

SRI S. RAMALINGAM :—" Sir, I move—

' Add the following at the end :—

" but regret to note that no mention has been made about—

(a) the conduct of the Government which have not implemented the resolution passed by the Assembly that the New Elementary Education Scheme should be deferred;

(b) the conduct of the Government adopting coercive methods to collect arrears of kist from ryots who were very much affected by the famine conditions in certain district;

(c) the pest attack on paddy crops in Tanjore district and the arrangements made to secure a reasonable price for paddy which petty land-owners and tenants want to dispose of;

(d) the agrarian reform to be made in the State which was promised many a time by the Government on the floor of the Assembly;

(e) the policy of the Government to safeguard the interest of the National Industries from economic crisis and the workers from unemployment;

(f) the amendments to be made to the Estates Abolition Act to rectify many of the difficulties that arose in the working of the Act and to include all kinds of Inam Estates under the purview of the Act;

(g) the amendments to be made to the Tanjore Tenants and Pannaiyal Protection Act to include the land-owners who hold less than one veli under the purview of the Act." "

SRI R. KRISHNAN :—" I second the amendment."

23rd February 1954]

SRI S. S. KOLKEBAIL :—“ Sir, I rise to move

MR. SPEAKER :—“ The hon. Member need not move item No. (4) in his amendment, as it is covered by the amendment moved by Sri S. Ramalingam.”

SRI S. S. KOLKEBAIL :—“ I move—

‘ Add the following at the end :—

“ but feel disappointed to note that the address

(1) incorrectly says that there is a fall in the prices of the essential food articles;

(2) does not promise any special measures to build up the irrigation projects in the West Coast, particularly in the district of South Kanara; and

(3) does not deal with the eradication of corruption.” ’ ’ ’

SRI K. VINAYAKAM :—“ I second the amendment.”

SRI C. KANDASAMY :—“ Sir, I move—

‘ Add the following at the end :—

“ but regret to note that no mention has been made about the agrarian reform for the whole State as promised by the Government.” ’ ’ ’

SRI R. KRISHNAN :—“ I second the amendment.”

SRI E. T. KUNHAN :—“ Sir, I move—

‘ Add the following at the end :—

“ but regret to note that no mention has been made about the following :—

(1) the enormous increase of price of rice in Malabar and the supply of bad quality rice;

(2) the drought in Malabar especially in south which is a prelude to famine conditions;

(3) the lock-out of Pappinisseri Aaron Mill and the collapse of various industries in Malabar resulting in unemployment and misery to thousands of workers and families;

(4) the question of a separate Kerala Province which is a long cherished aspiration of the Malayalee people;

(5) the large scale eviction of tenants from Government lands in Malabar;

(6) no steps were taken by the Government to open technical, medical and higher educational institutions in Malabar; and

(7) increase of pay and allowance and security of service to the elementary school teachers.” ’ ’ ’

The amendment was duly seconded.

[23rd February 1954]

SRI A. GOVINDASWAMI NAYAGAR :—“ Sir, I rise to move . . . ”

MR. SPEAKER :—“ The hon. Member need not move item No. (1) in his amendment, as it is covered by the amendment moved by Sri S. Ramalingam.”

SRI A. GOVINDASWAMI NAYAGAR :—“ But the wording is different.”

MR. SPEAKER :—“ Even then, the subject is merely a repetition.”

SRI A. GOVINDASWAMI NAYAGAR :—“ Sir, I move—

‘ Add the following at the end :—

“ but regret—

- (1) for not mentioning about the shooting incidents at Dalmiapuram and Tuticorin;
- (2) for not touching the beggar and unemployment problems in the country;
- (3) for not dealing with the plight of the N.G.Os. elementary school teachers, peons and constables; and
- (4) for not mentioning about the steps to be taken for the formation of other linguistic States.” ’ ’ ’

The amendment was duly seconded.

SRI R. KRISHNAN :—“ Sir, I move—

‘ Add the following at the end :—

“ but regret to note that the Governor has failed to mention in his address

- (1) the increasing beggar problem in the State;
- (2) the increasing price of daily necessities of life;
- (3) the low-living standards of last grade Government servants;
- (4) the failure to release political prisoners in the State;
- (5) the worsening health conditions of the people at large due to malnutrition; and
- (6) the failure of the Government to enhance the powers of the panchayats.” ’ ’ ’

The amendment was duly seconded.

MR. SPEAKER :—“ The original motion and all these amendments are now before the House for discussion. Is the hon. Member Sri V. R. Nagarajan going to continue his speech? ”

SRI V. R. NAGARAJAN :—“ Yes, Sir.”

SRI S. S. KOLKEBAIL :—“ Sir, is there quorum? ”

MR. SPEAKER :—“ The number of Members required for making up the quorum is 23 and I think there is quorum.”

23rd February 1954]

* SRI V. R. NAGARAJAN :—“ Sir, I was referring to the plight of Harijans and backward classes. I want to lay emphasis on the admission of backward class students in Government institutions both Arts colleges and technical institutions. The difficulty is that only those backward class students who secure high marks are admitted, and those backward class students whose marks are below the minimum prescribed by the admitting authorities are denied admission. When a student has passed the examination by obtaining the requisite minimum marks, he should be admitted to the higher courses of study. We must satisfy the desire of our young men for higher education. It is in this light that I request the Government to give the backward class students as many seats as possible without clinging to the percentage of the total seats reserved for them. The percentage of seats reserved is 25 for backward class students and 15 for Harijan students. This is not adequate. The percentage must be increased to at least 50 for the present so that some justice may be done to the Harijan and backward class students.

“ The Governor has been pleased to say that sanction may soon be accorded for a scheme to utilize the surplus waters of the Ponnai. If the Madras Government come to an agreement with the Andhra Government and the Central Government about the sharing of the waters of that river and the scheme is executed, it will be a great boon to certain districts of Tamilnad, especially Chingleput and the villages surrounding the City of Madras.

“ In the Governor's Address it is said that there has been a fall in prices of essential food articles. Besides rice, there are other necessities of life like tamarind, chillies and gingelly oil which are needed both by the rich and the common people. The prices of these articles have not fallen; they are still high and we should take some steps to depress the prices. 2-40 p.m.

“ It does not necessarily mean that we must revert to the days of control and regulations. But if the present situation should continue for a long time, the economic difficulties of the people will become too much for them to bear. Therefore, it is better that this agony of high prices of other commodities which are complementary to food articles are also brought down.

“ One word about legislation regarding self-respect marriages. The proposed legislation is indicated in paragraph 17 of His Excellency the Governor's Address. It is good that mention is made of the proposed legislation. A large number of marriages are celebrated from time to time in our State under self-respect ideas. It is good that our Government are contemplating the passing of a legislation in this regard. I would urge upon the Ministry to tackle this question expeditiously to the entire satisfaction of the people concerned. Otherwise, the consequences of not recognizing those marriages, under the judgment of the Honourable High Court, will be very grave indeed. We have to go to the aid of these people immediately.

[Sri V. R. Nagarajan] [23rd February 1954]

There is one other matter about which I have to speak, and that is the question of the Chittoor border dispute. Though this subject is the monopoly of my hon. Friend Sri K. Vinayakam, I also like to utter a word about this. It is again a problem between Governments. Here again the Andhra Government comes. The Central Government will have to arbitrate on the question of the borders of our State and the Andhra State. We earnestly pray that we will be able to come to an amicable settlement to the entire satisfaction of both the Tamil speaking brethren and the Andhras.

"I now come to the question of house-sites and living space for the poor people, Harijans and backward classes. I have forgotten to mention this earlier. Living space for our downtrodden and oppressed people is one of the vital problems affecting poor men and women. They have no place of their own to squat upon under the sun. This is a hardship about which I need not say much. It is too fundamental a problem affecting almost every minute of their lives. Whatever may be the difficulties and whatever may be the pre-occupations of the Government in having to administer this State, I would request them to give this subject their special attention and provide as many house-sites and tenements as possible. These, after all, are not costly. They will not cost more than about Rs. 50 per hut. These may be provided for our poor people, so that they may also live a contented and happy life, even if we are not able to solve the many other worries facing them."

MR. SPEAKER :—"I wish to inform hon. Members that I now fix a time-limit of 15 minutes for each speaker."

* SRI K. VINAYAKAM :—"Sir, I rise to offer my impressions arising out of the Address delivered by His Excellency the Governor of Madras to the joint session of our legislature. Out of the entire Address only one aspect of the Address has struck me most and I am really grateful to His Excellency the Governor for the sentiments expressed regarding the Tamilians living in the Chittoor district of the Andhra State to-day. The credit goes to the present Ministry for having taken such a bold step in solving this problem. All along an impression has been gaining ground in the country that only a few interested Tamilian leaders are fomenting this kind of trouble and are creating an unnecessary border dispute. It took us a long period of more than ten years to mobilize public opinion in Tamilnad about the unfortunate Tamilians living in Chittoor district. I was one of those who was instrumental in mobilizing this kind of public opinion in their favour. Even though I am addressing a depleted House, I crave through you the local press to give publicity to the facts . . ."

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—"Sir, is it in order for the hon. Member to say what he has said just now?"

* SRI K. VINAYAKAM :—"Sir, we are all assembled here in a calm and good environment. Without creating any passion, I shall place some facts before this House for the consideration of the Ministry. In my humble way I will suggest ways and means of

23rd February 1954] [Sri K. Vinayakam]

solving this problem amicably. It cannot be gainsaid that there are a large number of Tamilians living in these areas now. It is the craving of these people to get themselves merged with their parent State. Originally the people assembled together, passed resolutions, and sent them to the then composite Madras Government and the Central Government requesting them to appoint a Boundary Commission in the event of the Andhra State being formed. These attempts however proved futile as far as we are concerned. Some of the enthusiasts from our area made bold, without our permission, to take to direct methods of civil disobedience. They disobeyed the order promulgated under section 144 of the Criminal Procedure Code. They stopped trains, they cut telegraph wires, and indulged in some of those undesirable activities, not with a passion to create trouble in those areas but with the intention to bring before the Central Government and also the then composite Madras Government the grievances of those people and their demand. Finally, after a continuous struggle—a struggle in which not less than 1,500 Tamilians were imprisoned by our Rajaji Government—a rapprochement was effected by the timely appeal of our Prime Minister Pandit Jawaharlal Nehru from Delhi. He came forward with a statement denouncing our unruly activities. At the same time, he advised us to maintain peace and order in the area. He promised that he would send a Boundary Commission or Commissions to go into the border dispute. On that assurance of our Prime Minister and on the timely advice given by the Chief Minister of the composite Madras State, we stopped our struggle. We are thankful to the Madras Government for having withdrawn all the criminal proceedings that were launched against us then. Afterwards we met here in the composite Assembly, and we effected the partition of our State. In our composite Assembly, it was unanimously resolved that a Boundary Commission must be appointed by the Central Government to go into the question of the Tamilians living in the Chittoor district border. This resolution was passed unanimously without any vote going against it. Afterwards I had my own apprehensions about this issue. I led a small deputation to Delhi and interviewed the Prime Minister of the Indian Union who assured me that he stood by his statement, and that he would send a Boundary Commission without any delay after the formation of the Andhra State. The Andhra State was formed. We are very glad that Andhras are having their own State. No Tamilian living in Chittoor district has got any grouse or ill-feeling against the Andhra Government.

“We want that the Andhras should have a very good and efficient Government that would work for their interest and welfare. All that we want is that we should be merged with the residuary Madras area, otherwise known as Tamil Nad. I had also the privilege of raising this question on the floor of this House by means of some interpellations and short notice questions and eliciting the answer from the Hon. the Chief Minister that he was moving in the right direction as far as this subject was concerned. He wrote to the Central Government requesting them to appoint the Boundary

2-50
p.m.

[Sri K. Vinayakam] [23rd February 1954]

Commission immediately since public opinion in the entire Tamil Nad was backing that kind of move. The Government of Madras got a reply, a very pertinent reply, suggesting that the two Governments should come to some kind of understanding as far as the border disputes were concerned and that, if an agreement or solution could be arrived at without much friction between these two Governments, the Central Government were prepared to enact the same into law and thus effect a very good settlement between the two Governments. In the last paragraph of their note to the Madras Government, they also added that in case the two Governments could not come to an agreement as far as the border disputes were concerned, the Central Government stood by their original statement and would interfere and effect a settlement satisfactory to the people concerned. This is a very pertinent point as far as that note from the Central Government is concerned. Afterwards, the Hon. the Chief Minister was kind enough to convene a small conference where he consulted his Colleague as well as me about the Chittoor problems. Once again, I wish to say that I am very grateful to the Madras Government for all their moves as far as this problem is concerned. The Governor has very pertinently stated in his Address, 'Peace and harmony can be maintained on either side only if the educational and other amenities justly due to minorities are respected.' This is a very pertinent note which the Andhra Government as well as our Government should respect.

"Sir, I shall place a few facts about the Chittoor area which have arisen after the formation of the Andhra State. In the Tirupati Municipal area, there are some reading rooms maintained by the municipality. Formerly, both Telugu and Tamil papers and also English papers were subscribed for. The Andhras cannot deny that many Tamilians live in Tirupati. Tamilians live there in large numbers and pay taxes to the Tirupati Municipality. The papers which are subscribed for by the municipality are financed by the Tamilian people also. But after the formation of the Andhra State, the municipality has stopped subscribing to the Tamil dailies in spite of the fact that six councillors voted against the proposition to discontinue subscribing to them. Nine councillors of the Tirupati Municipality voted against the continuance of subscribing to the Tamil papers whereas six councillors who happened to be Tamilians wanted subscription to the Tamil papers to be continued. But still the majority had its rule with the result that subscription to the Tamil papers like *Dinamani*, *Swadesamitran* and *Dina Thanthi* was discontinued in respect of the municipal reading rooms. That is the awful experience of the Tamilians in Tirupati. On the other hand, in Madras we do not mete out that sort of treatment to the Telugus living here. I happen to be a member of the local council, namely, the Corporation Council. It is in my power and in the power of some of the councillors in the City of Madras to discontinue subscribing, if we want, to the Telugu papers so far as the reading rooms maintained by the Corporation are concerned. But we won't do that. We are a civilized nation. We respect others and we expect others to respect us. We won't do

23rd February 1954] [Sri K. Vinayakam]

such inhuman things as far as the Telugus in our area are concerned. In Chittoor, there is a training school maintained by the Government of Andhra which was previously maintained by the composite Madras Government. In that training school, there are both Telugu section and Tamil section for training Telugu as well as Tamil teachers. After the formation of the Andhra State, the Tamil section is proposed to be abandoned. From next year Tamil teachers are not going to be recruited in that training school.

“ In Chittoor we had the privilege of collecting census unofficially. I have gone through the various villages in the entire Tamil area of that district. I have found that the census collected by the Government departments is erroneous. I can prove this to any independent authority beyond reasonable doubt. Whoever might be responsible for this, I am not concerned with it now. May be this error was intentional or unintentional. But the returns submitted by the officers of Government were wrong. In Chittoor town, I have found, to my dismay, that 70 per cent of the population is Tamil population. Such being the case, Tamil teachers are not going to be recruited in the Chittoor Training school from June next. That is an awful condition of things. I have the privilege of conducting a training school in Prodatturpet, very near Tiruttani. It is financed by some private individuals. It is a school conducted for training Tamil teachers. As far as we were in the composite Government, we never had any trouble. Dr. M. V. Krishna Rao, the then Minister for Education, gave us permission to start that training school for Tamil teachers in Prodatturpet. After the formation of the Andhra State, the Andhra Government are saying that they will not give us teaching grants unless we open another section for Telugus in our school. Whereas they have abolished the Tamil section in the Government Training School, they insist upon the opening of a Telugu section in our school run by non-officials like us. They say that only then they will recognise our school. These are some of the practical difficulties which the minorities are experiencing now. Feelings have been strained in those areas. In Tiruttani Panchayat Board area, we have introduced Tamil language as the medium of correspondence between the people and the panchayat board. But, on the other hand, Telugu has been introduced in Tirupati. It is a bilingual area. In those days, both Telugu and Tamil were there in Tirupati. But now only Telugu has been introduced. Now, Sir, the Minister for Local Administration was pleased to visit Tiruttani Panchayat Board. There an address was presented to him in Tamil language which is our mother tongue. The majority of the population there is Tamil population. Out of 10 councillors, 9 are Tamilians. So, we presented an address to him in Tamil. In Kurnool, the present Governor of the Andhra State formerly Special Officer for Andhra Affairs, Shri Trivedi, was presented with an address in Urdu, not in Telugu even. Similarly, the majority of the population living in the Tiruttani area thought it fit to present an address in Tamil to the Local Administration Minister. But he got very serious about it and I am afraid steps are being taken to supersede our

[Sri K. Vinayakam] [23rd February 1954]

panchayat board. These are some of the troubles which the Tamilians are undergoing. I want the Madras Government to be vigilant and not be so slow as they are now in taking further steps and requesting the Central Government to appoint a Boundary Commission. We are not interested in this kind of understanding between the Madras and the Andhra Governments. If this matter is left to the whims and fancies of the Andhras, they may not have the time and leisure to discuss and come to terms with us. Then I am sure we will not agree upon any point because the census figures are erroneous. In order to avoid all these troubles, I want that the Madras Government should not take any responsibility on their shoulders but should only request the Central Government to appoint an impartial Boundary Commission to go into this question immediately and obtain its verdict on the matter."

3 p.m.

* SRI W. J. FERNANDEZ :—“ Mr. Speaker, I have great pleasure in supporting the motion of thanks to His Excellency the Governor for his Address to this House. His Excellency has in his speech given a fairly good account of the steps taken by the Government through various activities for the betterment of the condition of the people of the State. In paragraph 10 of his Address, he has referred to the plight of the handloom weavers and stated that their economic condition has not improved to any appreciable extent and in assigning the cause, the Governor stated that the Union Government has not provided ‘adequately protected markets’ for handloom cloths. This shows that that Government do not care for the consumers and are prepared to face any resistance from them. Judging from the reports of Survey of Cottage Industries, nearly 70 per cent of the handloom cloth relate to coloured fabrics and speciality cloth, and there is no direct competition from the mills as the latter do not produce cloth identical in quality particulars, styles and designs with those made on handlooms. The restriction recently imposed on the weaving mills on the production of coloured sarees and bordered dhoties and the utilization of cess funds for subsidizing sale of handloom cloth, and the natural protection enjoyed by the handloom weavers referred to above, are ample protections which the industry enjoys at present. Any further demand will seriously affect the Indian Weaving Mill Industry and no useful purpose will be served, by shifting the plight of the handloom weavers to the power loom weavers. The only way to solve the problem of handloom weaving in the State is to lower the cost of production of handloom cloth so as to reduce the disparity in the prices of handloom and mill cloth and thus facilitate marketing. This will safeguard the interests of consumers.

“ The problem of reduction in the cost of production of handloom cloth falls within the purview of the Department of Industries and Commerce, Madras, and steps have to be taken by the Government Textile Institute, Madras, for achieving the above results. This Institute was originally planned and equipped at a considerable cost to the State, with both hand and power driven machinery. The object of the latter was to retain the handlooms but carry out all the uneconomic processes conducted in cottages,

23rd February 1954] [Sri W. J. Fernandez]

so that handlooms can be rendered efficient. The Institute was also manned by a Weaving Specialist and a Textile Inspector. The main duties of the former were to evolve new labour saving weaving appliances and to demonstrate that by eliminating all uneconomic processes in handloom weaving and having them conducted by power, cotton cloth can be produced economically on handlooms and the handloom weavers could thrive successfully alongside of the Indian weaving mills. The work of the Textile Inspector was to carry the technical improvements evolved in the Textile Institute, to the very doors of the weavers in the villages and to visit the weavers' primary production societies and help them to adopt improved processes and appliances as also latest cloth designs and reduce the price of handloom cloth, introduce fast dyeing, facilitate marketing, provide continuity of work to the weavers and improve their economic condition. As the Textile Institute did not serve any useful purpose, Government at the instance of the previous Legislature appointed a Committee to examine its working. The functions of the Textile Institute have been clearly defined by the Textile Conference and the orders of Government are embodied in G.O. No. 509, Development, dated 22nd March 1929. This order constitutes a landmark in the history of the Textile Institute, Madras, and the recommendations of the Textile Conference fully envisage the important part which the Textile Institute has to play in the survival of the handloom weaving industry, in the preservation of the life of the weavers and in avoiding any serious crisis in the industry. But it is a matter for regret that only a few months ago when large stocks of handloom cloth had accumulated with the weavers' Co-operative Societies, Government have been compelled to suffer huge losses in affording some temporary relief to the handloom weavers working in the co-operative societies by lowering the prices of handloom cloth in order to dispose of the accumulation of cloth. They had even to reduce the wages of the weavers although they were at the lowest level, and in order to regulate production in accordance with the sales, the societies had also to restrict supply of yarn to their weaver members so that they may work shorter hours only. As regards the weavers who were not members of co-operative societies, Government had to open gruel centres to provide one meagre meal a day. This left the weavers to beg in the streets. Thus, it will be seen that even after a lapse of 25 years of the Textile Conference laying down the lines of work to be carried out in the Textile Institute, Madras, and after several lakhs of rupees were spent in maintaining the Institute, there have been frequent crises in the handloom weaving industry causing considerable sufferings amongst handloom weavers.

“ In view of the conditions of the Industry I have mentioned, I made careful enquiries and wrote to Government that the Textile Institute, Madras, was not serving any useful purpose, and invited their attention to the recommendations of the Textile Conference in which the exact work to be done by the Textile Institute was clearly defined. My opinion as regards the working of the Institute was subsequently confirmed from replies received from the Joint

[Sri W. J. Fernandez] [23rd February 1954]

Director of Industries and Commerce, Madras, to my several questions. I may state that the attempts made in the Textile Institute to evolve improved labour saving appliances or to demonstrate to the weavers and capitalists that cloths can be woven economically on handlooms have ended in failure. Even the Government informed me that 'there are certain unremunerative courses in the Textile Institute which may have to be stopped'. If I may venture to say so, it is not only certain courses which are unremunerative, but all the sections of the Institute, without exception, are doing no useful work. The power driven machinery intended to serve as 'linked' organization of the handloom weaving industry have, I learn, been removed from the institute. The textile institute is now no more than a Museum of handloom weaving and other appliances that have been tried and proved to be failures. In view of the present condition of the Textile Institute, it is wrong to admit students annually in the Institute on the false hopes of teaching them 'improved and advanced methods of weaving' which do not exist and that such training should be given at a cost as high as Rs. 650 per annum per student. If the instruction and the Instructors in the Textile Institute have proved a failure, it is difficult to see how passed candidates can become successful weavers or teachers in weaving schools. Then again, Government are awarding grants to Industrial Schools dealing with handloom weaving and the Textile Inspector is visiting them on the pretence of guiding them in improved and advanced methods of weaving.

3-10
p.m.

"As regards the staff of the Textile Institute, Government informed me that one Sri K. C. Vedantham was appointed on contract for a period of three years to the post of Weaving Specialist, now designated Principal, Government Textile Institute, Madras, though he did not possess the prescribed statutory qualifications laid down for the post. It is true that this appointment was made in accordance with the recommendations of the Madras Public Service Commission at a time when duly qualified candidates were not available for the initial pay of the post. But Sri Vedantham Ayyangar was given a higher initial salary. Now, after the lapse of three years, no steps have been taken to terminate the services of the unqualified incumbent in the post of Principal. On the other hand, some effort seems to have been made to retain his services and hence the contract period has been extended. Recently the Madras Public Service Commission was asked to recruit a qualified person for the post of Principal. But at the same time, Government instructed the Commission to entertain the application of the present incumbent in the post of Principal for consideration, although Government are fully aware that the Principal is not within the prescribed age-limit, is a failed S.S.L.C. candidate, does not possess the B.Sc. (Tech.) Degree in Textile Technology and has done no work in the Textile Institute to avoid the sufferings of the handloom weavers. Government are also aware that the University of Madras have already started a Degree course in Textile Technology and that a number of candidates possessing a B.Sc. Degree in general education and B.Sc. (Tech.) Degree in Textile

23rd February 1954] [Sri W. J. Fernandez]

Technology and practical experience in hand and powerloom weaving are available for recruitment, on the initial salary, to the post of Principal and the University of Madras could have been requested to lend the services of one of their qualified staff with experience in the working of the handlooms in Japan for the post of Principal."

MR. SPEAKER :—" The hon. Member used to make an extempore speech, but is reading out his speech to-day."

* SRI W. J. FERNANDEZ :—" It is a long speech, Sir, I will finish in a minute."

" Similarly the important post of Textile Inspector created with the specific object of doing intensive work in the districts has, it appears, been filled on the recommendation of the Principal by Sri T. S. Natesa Ayyar though he does not possess the statutory qualifications. The latter was the teacher in cloth designing of the present Principal. It is strange that a person serving as a Research Cloth Designer in the Textile Institute should have been thought of and promoted to the important and responsible executive post of Textile Inspector. As the Textile Institute has not evolved any new processes or appliances, the Textile Inspector cannot demonstrate any improved and advanced methods of weaving to the weavers in the districts. He, therefore, stays mostly in Madras and I understand that he exercises considerable influence over the Principal who is solely dependent upon the Textile Inspector for help to carry out office work. I urge on the Government that the two important posts of Principal and the Textile Inspector be filled by highly educated and technically qualified persons so that they may command respect amongst the millowners of South India and secure the much desired help in the matter of yarn supplies. I would also request the Government to work the Textile Institute as a semi-commercial concern and vest the control of the Institute in the Registrar of Co-operative Societies, so that something tangible is done for improving the lot of the long suffering handloom weavers. Thank you, Sir."

SRI K. P. GOPALAN :—" Mr. Speaker, Sir, I am very sorry that when you called my name, I was not present here. I thought that the session would commence at 3 o'clock."

MR. SPEAKER :—" No, it was adjourned to 2-30 p.m."

SRI K. P. GOPALAN :—" I am sorry, Sir, I was not here at that time. I hope the House will not misunderstand me. I request you to permit me to move my amendment."

MR. SPEAKER :—" The hon. Member may move his amendment. What is the number of the amendment?"

SRI K. P. GOPALAN :—" Amendment Nos. 6 and 7. I move—

' Add the following at the end :—

" but regret to note that no mention has been made about—

(1) the growing unemployment in the country and how Government are going to face it;

[Sri K. P. Gopalan] [23rd February 1954]

(2) *the specific programme for the industrialization of the State;*

(3) *the steps to redress the grievances of the elementary school teachers in the State."*

' Add the following at the end :—

" but regret to bring to the notice the failure of the Government—

(a) *to prevent the lock-outs and closures of so many mills and industries in the State resulting in the unemployment and misery for thousands of workers and their families; and*

(b) *to note the peculiar position of the handloom industry in Malabar and to take effective steps to maintain the industry and to find ways and means for the progress of the industry and to find market for handloom goods of Malabar."*

SRI R. KRISHNAN :—" I second the amendments."

* SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—" One submission Sir. I repeat what the hon. Sri Gopalan has said. I was also not present when the House was adjourned in the forenoon. Moreover the time for taking up the amendment was not fixed also."

MR. SPEAKER :—" I told hon. Members this morning that the amendments would be taken up as soon as we meet after lunch."

* SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—" I am sorry I was not here then. I may kindly be permitted to move the amendment standing in my name."

MR. SPEAKER :—" The hon. Member may move his amendment. What is the number of the amendment? "

* SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—" Number 16, Sir. I move—

' Add at the end the following :—

" but regret that the Governor did not take cognizance of the fact that—

(1) *the agriculturists of Malabar are being put to untold sufferings and loss of crops due to drought and that price of rice has been enhanced beyond the ever-lowering purchasing power of the people resulting in distress as prelude to famine and that rice distribution through ration shops being of an inferior quality unaccustomed to the consumers;*

(2) *for want of irrigation facilities the abundant availability of water has not been utilized for agricultural purposes;*

(3) *arable lands are not yet made available to the people to cultivate;*

23rd February 1954]

[Sri T. C. Narayanan Nambiar]

- (4) *indigenous industrial concerns are on the verge of collapse and that the Aaron Spinning and Weaving Mills, Pappinisseri, Malabar, the only industrial concern with all parts and units required for a full-fledged mill in West Coast has been closed throwing workers and dependents of the workers in the streets for want of Governmental sympathy;*
- (5) *evictions of peasants still continue as the recently enacted Malabar Tenancy Amendment Act has not been implemented;*
- (6) *no Harijans in Malabar are yet assigned house-sites;*
- (7) *the Government have not yet implemented the mandates of the Constitution, viz., equal pay for equal work inasmuch as disparity in the scales of pay of teachers of the same grade has not been removed;*
- (8) *steps have not yet been taken to press the Central Government for forming united Kerala with Malayalam-speaking contiguous areas of the residuary State of Madras merging with Travancore-Cochin State, boundary disputes to be settled afterwards;*
- (9) *nothing has been done by the Government to tackle the ever-increasing beggar problem in Malabar;*
- (10) *medical facilities are not given to the people of the hilly tracts of lands in Malabar;*
- (11) *the 'modified educational scheme' has been imposed most undemocratically on the young generation of the State despite the popular agitation resulting in deterioration of Elementary Education."*

SRI S. RAMALINGAM :—" I second the amendment, Sir "

SRI P. RANGASWAMI REDDIAR :—" I beg to move—

' Add the following at the end :—

" but regret for—

- (1) *not dealing with the country-wide agitation against the implementation of Modified Scheme of Elementary Education;*
- (2) *not giving reasons for the failure to carry out the resolution passed by this Assembly regarding the Modified Scheme of Elementary Education;*
- (3) *not dealing with why Madras Civil and Village Courts (Amendment) Act, 1951 is not brought into force, so far;*
- (4) *not dealing with unemployment among educated classes and beggar problem;*
- (5) *not dealing with prohibition policy in the light of the actual working in the State;*

[Sri P. Rangaswami Reddiar] [23rd February 1954]

- (6) *not dealing with the plight of Elementary School teachers; and*
 (7) *not suggesting immediate ameliorative measures for the handloom weavers.*''''

SRI S. RAMALINGAM :—“ I second the amendment, Sir.”

SRI K. C. GOPALAN UNNI :—“ I beg to move—

‘ Add the following at the end :—

“ but regret to note that no mention has been made about—

- (1) *the necessity for mobilizing the people of this State against the dangers of Pak.-U.S. Military Pact;*
 (2) *the feelings of the people of Malabar for a separate Kerala State;*
 (3) *the delay in giving assent to the Malabar Tenancy (Amendment) Act, 1954, by the President of the Indian Union;*
 (4) *the severe drought conditions in Malabar and especially in Walluvanad taluk; and*
 (5) *the necessity of taking up ‘ the Kunjirapuzha ’ irrigation project in Walluvanad taluk, Malabar.*’’''

The amendment was duly seconded.

MR. SPEAKER :—“ The original motion and the amendments just now moved as well as those moved earlier are now before the House for discussion.”

3-15
p.m.

* SRI C. KANDASWAMY :—“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இரண்டு சபைகளையும் ஒன்றாகக் கூட்டி நேற்று கவர்னர் செய்த பிரசங்கத் தின் மீது என்னுடைய சில அபிப்பிராயங்களை தெரிவிக்க நான் இங்கே நிற் கிறேன். பொதுவாக கவர்னருடைய பிரசங்கத்தைப் பலமுறைகள் படித்துப் பார்த்ததில் இன்று மாகாணத்தில் நிலவக்கூடிய நிலைமைக்கும் பிரசங்கத் துக்கும் வெகு தொலைவு இருப்பதாக நான் நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. மழை பெய்திருக்கிறது. கொஞ்சம் விளை பொருள்கள் விளைந்திருக்கின்றன. ஆனால் வேலையில்லாத திண்டாட்டமும் இருக்கிறது. விவசாயிகளின் நிலைமை மேலும் மேலும் மோசமாகிக்கொண்டுவருகிறது. ராமநாதபுரம் ஜில்லாவில் இன்று ஜூன் விவசாயிகள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அதுமட்டு மல்ல. இதுபோன்ற பல பிரச்சனைகள் இருக்கின்றன. காலையில் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் கூறியதுபோல் புதிய கல்வி திட்டத்தை மாகாணத்திலுள்ள பெரும்பாலான மக்கள் ஆதரிப்பதாகத் தெரியவில்லை. கவர்னர் பிரசங்கத் தில் கண்டுள்ள மற்ற விஷயங்களைப்பற்றியும் பொதுவாக மாகாண நிலைமை பற்றியும் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் காலையில் திறம்பட எடுத்து உரைத்திருக்கிறார். இந்த அரசாங்கம் தன்னுடைய கடமைகளைச் சரிவர செய்ய தவறிவிட்டது. மேலும் தவறிக்கொண்டிருக்கிறது என்பதைக்காட்ட குறிப்பாக சிலவற்றை எடுத்துக்கூற ஆசைப்படுகிறேன்.

“ முதலில் விவசாயிகளின் பிரச்சனையை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். நாட்டு மக்களில் 100-க்கு 80 பேர் விவசாயிகள் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். சர்க்கார் இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பாக விவசாயிகளுக்கு குறைந்த பക്ഷ அளவுக்காவது உதவி அளிக்கக்கூடிய விவசாய சீர்திருத் தத்தை அமுலுக்குக் கொண்டுவருவதாக சொன்னதை நாம் மறந்துவிட முடியாது. நேற்றையதினம் கவர்னர் செய்த பிரசங்கத்தில் இதைப்பற்றி சூசகமாகக்கூட ஒன்றும் கூறப்படவில்லை. தமிழ்நாட்டில் பண்ணையாள் பாதுகாப்புச் சட்டம் முதலில் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில்தான் அமுலுக்கு வந்தது.

23rd February 1954] [Sri C. Kandasamy]

பிறகு அந்தச் சட்டம் சிதம்பரத்துக்கும் விஸ்தரிக்கப்பட்டது. திருச்சி ஜில்லாவில் பல இடங்களில் விவசாயிகளுக்கும் மிராசுதாரர்களுக்கும் இடையே தகராறுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அங்கு இருக்கும் விவசாயிகள் பண்ணையாள் பாதுகாப்புச் சட்டத்தை அந்த இடங்களுக்கு விஸ்தரிக்க வேண்டுமாய் கோருகிறார்கள். ஆனால் அவர்களது கோரிக்கை இதுவரையிலும் நிறைவேற்றப்படவில்லை. ஏதாவது தகராறு ஏற்பட்டு சத்தம்போட்டு கலாட்டா செய்த பிறகுதான் பாதி அல்லது கால் அளவுக்காவது உதவி செய்வது சர்க்காரின் வழக்கம். இன்று மாகாணத்தில் தொழில் நெருக்கடி, வேலையில்லா திண்டாட்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருள்கள் விற்பனையாகாமல் குவிந்திருக்கின்றன. இந்த மாகாணத்தில் என்னுடைய தொகுதியிலுமட்டும் 5,000 பேர்கள் பட்டினியாக இருக்கிறார்கள் என்று ஸ்ரீராஜம் ராமசாமி அவர்கள் இன்று கூறினர். இதற்கு அடிப்படையான காரணம், ஜனங்களுக்கு வாங்கும் சக்தியில்லை. ஆதலால் முதலில் அவர்களுக்கு வாங்கும் சக்தி ஏற்படவேண்டும். அவர்கள் கையில் காசு இருக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவர்களுக்கு வாங்கும் சக்தி ஏற்படும். இது சிக்கலான விஷயமல்ல. நிலத்தைப் பிரித்துக்கொடுக்கும் படி நாங்கள் சிரப்பந்திக்கவில்லை. நாங்கள் கேட்பது விவசாய சீர்திருத்தம். அது ஒரு நியாயமான கோரிக்கை. 1928-ம் வருஷத்திலேயே காங்கிரஸ் ஏற்படுத்திய குமரப்பா கமிட்டி மகசூலை எவ்வாறு பங்கிட்டுக்கொள்ள வேண்டுமென்பதைப்பற்றியும் நிரந்தர குடிவாறு உரிமைகளைப்பற்றியும் நிர்ணயித்து சிபார்சு செய்திருக்கிறது. அரசியல் சட்டமும் அவ்வாறு செய்வதற்கு இடம் கொடுக்கிறது. இதைத்தான் நாங்களும் இவ்வளவு காலமாக வற்புறுத்தி வருகிறோம். அவ்வாறு செய்தால்தான் விளைச்சல் அதிகமாகும். விவசாய சீர்திருத்த சட்டம் South Kanara-ல் ஏற்கெனவே ஒரு வருஷத்துக்கு அமுலுக்கு கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. மலபாரிலும் தஞ்சாவூரிலும் இச்சட்டம் அமுலிலிருக்கிறது. இதுமட்டும் போதாது. விவசாயிகளுக்கு மேலும் உதவும் வழிவகைகள் செய்யவேண்டும். அப்பொழுதுதான் தேசம் முன்னேற்றமடைபுடும். இன்று நிலச்சுவான்தாரர்களுக்கும் விவசாயிகளுக்கும் இருக்கும் உறவும் மில் தொழிலாளிகளுக்கும் மில் முதலாளிகளுக்கும் உள்ள உறவும் மேலும் சீர்குலைந்து வருகிறது. ஒரு உடன்பாடு ஏற்பட வேண்டும்.

“இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய சட்டம் எந்த அளவுக்கு விவசாயிகளுக்கு சாதகமாக இருக்கிறது என்பதை நாம் ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும். இதை ராஜாஜி அவர்கள் உணர்ந்து கவனிக்கவேண்டும். ராமநாதபுரம் ஜில்லாவிலுள்ள ஜமீன் விவசாயிகள் கனம் ரெவினியூ மந்திரி அவர்களிடம் தங்களுடைய கஷ்டங்களைப்பற்றி முறையிட்டிருக்கிறார்கள். இதுவரை அவர்களிடையே கோரிக்கைகளைக் கவனிக்க சர்க்கார் முன் வரவில்லை. கவர்னருடைய பிரசங்கத்திலிருந்தும் எந்தவிதமான ஒரு குறிப்பிட்ட முறையிலாவது சர்க்கார் விவசாயிகளின் குறைகளை கவனித்து வருவதாக தெரியவில்லை.

“நம் மாகாணத்தில் விவசாயிகளின் நிலைமை மிகவும் மோசமாக இருக்கிறது. ஆந்திரா பிரிந்த பிறகு நம்மாகாணத்தில் உணவுப்பற்றாக்குறை மேலும் அதிகரித்திருக்கிறது. விளைச்சல் பூச்சியில் பாதிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும் தஞ்சாவூரில் வீளைந்த பொருள்களை வாங்கக்கூட ஆள் இல்லை. விவசாயிகளுக்கு வாங்கும் சக்தி ஏற்படவேண்டும். கிராமத்திலிருக்கும் விவசாயிகள் முன்னேறினால் தான் நகரத்தில் வாழும் மக்களும் முன்னேற்றமுடையுடும். தொழிலாளிகளுக்கும் வேலை கிடைக்கும். சர்க்கார் இவ்விஷயத்தில் கவனம் செலுத்தவேண்டும். குறைந்தபட்சம் காங்கிரஸ் ஏற்படுத்திய குமரப்பா கமிட்டியின் சிபார்சுகளின் அடிப்படையின்பேரிலாவது கணிசமான அளவுக்கு நிவாரணம் அளிக்கவேண்டியது அவசியம். இல்லாவிடால் எந்தவித மாறுதலும் ஏற்படப்போவதில்லை.

“அடுத்தபடியாக கவர்னர் அவர்கள் பேருரையில் ஹரிஜன முன்னேற்றத்தைப்பற்றி குறிப்பிட்டிருக்கிறது. ஹரிஜனங்கள் முன்னேற வேண்டுமென்றால் அவர்களுக்கு வேலை கொடுப்பது போன்ற சலுகைகள் காட்டுவது மட்டும் போதாது. அவர்களுக்கு டி.எஸ்.பி. வேலையும் டிபுடி கலெக்டர் வேலைகளும் கொடுத்தால் மட்டும் போதாது. தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு

[Sri C. Kandasamy]

[23rd February 1954]

பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருப்பினும் நூற்றுக்கு நேதாண்ணாறு பேர்களாகிய விவசாய தொழிலாளர்களுக்கு குடியிருப்பதற்கு மனைக்கட்டு வசதி கொடுப்பது அவசியம். அவ்விதம் அவர்களுக்கு குடியிருப்புக்கு மனைக்கட்டுக் கொடுத்து அரசாங்கம் அவர்களை முன்னேற்றமடையச் செய்ய வேண்டும். இப்பொழுது அவர்களுக்கு ஆறு செண்டு நிலம் கொடுக்கப்படுகிறது. அது அவர்களுக்குப் போதுமா என்பதை அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும். புறம்போக்காக இருக்கக் கூடிய நிலங்கள் இருக்கின்றன. அவர்கள் 100 அல்லது 50 வருஷங்களில் நிலச்சவாண் மனைக்கட்டுகளில் குடியிருந்து அவர்களிடமிருந்து நிலச்சவாந்தார்கள் வேலை வாங்கி வந்து இருக்கிறார்கள். அவ்விதம் குடியிருப்பவர்களை இப்பொழுது காலி செய்ய வேண்டும் என்று சொன்னால் நிலைமை என்ன ஆகும் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். அதனால் இதில் அடிப்படை மாறுதல் ஏற்பட வேண்டும். இதைப்பற்றி அரசாங்கம் என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பது தெரியவில்லை.

“தொழில் அபிவிருத்தியைப்பற்றி சொல்லும்போது இன்றைய தினம் தமிழ் நாட்டிற்கு தொழில் அபிவிருத்திக்கு உதவக் கூடிய நெய்வேலி நிலக்கரி சுரங்கம் சம்பந்தமாக நடந்து கொண்டுவரும் வேலை மிகவும் மெதுவாக இருக்கிறது. அதற்குக் காரணம் என்னவென்பதை யோசிக்க வேண்டும். காரணம் அதற்கு வேண்டிய டெக்னிகல் அசிட்டென்ஸ்களை அமெரிக்காவிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. இன்றுள்ள சூழ்நிலையை அரசாங்கம் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு பார்க்கவேண்டும். சமீபத்தில் பாகிஸ்தான் அமெரிக்காவுடன் ராணுவ ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டிருக்கிறது. அதனால் நமது தேசத்தின் எல்லைக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை காங்கிரஸ் தலைவர்கள் கூட பட்டவர்த்தனமாக பேசிக் கொண்டுருக்கிறார்கள். அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டிகூட நிலைமையைப் பரிசீலனை செய்து தீர்மானம் போட்டிருக்கிறது. இந்த நிலைமையில் நெய்வேலி நிலக்கரிச் சுரங்கத்தில் அமெரிக்கர்களுடைய செல்வாக்கு ஏற்படுவதால் தமிழ் நாட்டிற்கும், இந்தியாவின் பாதுகாப்பிற்கும் ஆபத்து ஏற்படக் கூடிய நிலை ஏற்படுகிறது. இதை சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். இதை அரசாங்கத்திற்கு எடுத்துக் காட்ட ஆசைப்படுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக பயிர்களுக்குப் பூச்சி விழுந்திருப்பதைப் பற்றி குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. பூச்சி விழுந்ததன் காரணமாக பயிர்கள் எவ்வளவு பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பது அரசாங்கத்திற்குத் தெரியும். அதற்கு வேண்டிய மருந்து தெளிப்பதற்கு “சப்சிடி” கொடுத்திருப்பது மட்டும் போதாது. திருத்தரைப்புண்டி தாலுகாவில் ஏற்பட்ட நிலைமையைப்பற்றி பத்திரிகைகளில் பார்த்திருக்கலாம். அங்கு எதிர்பார்த்த விளைவில் ஒன்றுக்குப் பாதி அல்லது மூன்றில் ஒருபங்கு கூட கிடைக்கவில்லை. எல்லாம் சாலியாகப் போய்விட்டது. இது அரசாங்கத்திற்குத் தெரியும். இதற்கு ஒருவித பரிகாரம் தேடிக் கொடுக்கவேண்டும். மருந்து தெளிப்பதோடு இல்லாமல் விவசாயிகளுக்கு நிவாரணம் அளிக்கும் பொருட்டு கிஸ்தியை குறைப்பதன் மூலமாகப் பரிகாரம் செய்து கொடுக்கலாம். இவ்விதம் ஏதாவது உதவி செய்ய வேண்டும் என்று அவர்கள் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பூச்சி விழுந்ததற்கு மருந்து தெளிப்பதோடு சப்சிட்யும் கொடுப்பதுமட்டும் போதாது. இதற்கு வேறு வழியில் உதவி செய்ய அரசாங்கம் யோசிக்கவேண்டும்.

“நெல், இதர விளைவு பொருள்களின் மீதுள்ள விலையில் வீழ்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்பொழுது நெல்லின் விலை கலம் ரூ. 13 என்று விற்கப்பட்டது. இன்று பாதி விலை. இவ்வித வீழ்ச்சி ஏற்படும் என்று நாம் இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே சொன்னேன். ஆனால் இன்றைக்கு ரூ. 6-க்கு வாங்குவதற்கூட வழி இல்லை. இதற்குக் காரணம் என்னவென்பதைப் பார்க்க வேண்டும். இதைத் தடுப்பதற்கு வழி இல்லையா? அரசாங்கத்தைக் கேட்டால் இதற்குப் பதில் கிடையாது. இப்பொழுது இருக்கும் தானியத்தை விற்பதற்குக்கூட வழி இல்லை. இதற்குக் காரணம் என்னவென்று கேட்டால் அரசாங்கத்திடமிருந்து பதில் கிடையாது.”

23rd February 1954]

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—“ குறைந்து போகும் என்று நான் ஏற்கனவே சொன்னேன். நீங்கள்தான் குறையாது என்று சொன்னீர்கள்.”

(At this stage the Deputy Speaker occupied the Chair.)

*** SRI C. KANDASAMY** :—“ இப்பொழுது கலம் ரூ. 6 என்று குறைந்தாலும் விற்பதற்கு முடியவில்லை. ஆனால் நகரத்தில் இரண்டு படி அரிசிகூட கிடைக்காத நிலையில் மக்கள் தவிக்கிறார்கள். அங்கு மூட்டை ரூ. 13-க்கு வாங்குவதற்கு ஆள் கிடையாது. அந்த நிலைமை இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதன் காரணத்தை ஆட்சியிலுள்ளவர்கள் சிந்தனை செய்து பார்க்கவேண்டும். அதற்குப் பதில் தெரியவேண்டும் என்று விருப்புகிறேன். நான் ஒரு பொருளாதார ஸாஸ்திரி அல்ல. தினம் மூன்று படி சம்பாதிக்கக் கூடியவன். அதை விற்று தினம் தனக்கு வேண்டிய உப்பு, புளி, மிளகாய் முதலியவைகளை எப்படி வாங்கி தன்னுடைய ஜீவனத்தை நடத்த முடியும்? அவர்கள் என்ன செய்வார்கள் என்பதை யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். இப்பொழுது விலைவாசிகள் இறங்கிக்கொண்டு வருகின்றன. இனிமேல் ஏறுவதற்கு வசதி இல்லை. இது நன்றாகத் தெரிகிறது. இலாகா பொருளாதார நிபுணர்களைக்கொண்டு இந்த நிலைமையை யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும் என்று அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

“ விவசாய நிலச் சீர்திருத்தம் சம்பந்தமாகப் பேசும்போது நன்னிலம் தாலுகாவின் நிலைமையை மிகவும் மிகைப்படுத்தி பத்திரிகையில் செய்திகள் வருகின்றன. இதைப்பற்றி அரசாங்கத்திற்கும் தெரியப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. ஒரு விவசாய பண்ணையான் வருஷம் பூராவும் பாடுபட்டு விட்டு வருஷக் கடைசியில் அதாவது அறுவடை காலத்தில் ஆறில் ஒரு பங்கோ அல்லது ஏழில் ஒரு பங்கோ கூலி பெற முடியாத நிலைமையில் மிராச்தார்கள் வெளியூர்களிலிருந்து ஆள்களைக் கொண்டு வந்து அறுவடை செய்து பண்ணையான்களின் வாயில் மண்ணைப்போடுவது என்றால் அது எப்படி இருக்கும் என்பதை யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். இந்த நிலைமையில் அந்தப் பண்ணையான் வருஷம் பூராவும் எவ்விதம் தன்னுடைய குடும்பத்தை நடத்தமுடியும்? வருஷம் பூராவும் பட்டினி கிடந்து சாக வேண்டியது தான். அதற்காகவே எப்போதாவது தனக்குள்ள பங்கை வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்வதில் நியாயம் இருக்கிறது. அவர்களுக்குப் போலி சினூல் நியாயம் கிடைக்கவில்லை. நியாயம் கிடைக்கிறது என்று சொன்னால் அதை ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. இந்த நிலைமை விவசாயிக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதை அரசாங்கம் சிந்தித்துப் பார்த்து விவசாயிகளுடைய அபிவிருத்திகளை பூர்த்திசெய்து கொடுக்க முயற்சிக்கவேண்டும். அதற்கு வேண்டிய அம்சம் நமது கவர்னர் அவர்களுடைய பிரசங்கத்தில் இல்லை என்பதை தெரிவித்துக் கொண்டுன்னுடைய பிரசங்கத்தை இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

*** SRI T. ANANTA PAI** :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, it is with pleasure that I associate myself with the sentiments expressed by my hon. Friend Sri Rajam Ramasami in moving the motion of thanks to His Excellency the Governor. I have been listening to the speeches delivered from the Opposition benches, particularly the speech of the hon. the Leader of the Opposition. With very great difficulty I could understand only a few things of what he said because he was speaking in a language which I have not been able to learn even now. From the reference he made to the report on the modified educational system, I thought he was criticising the scheme. As I was listening to his speech criticising the scheme, I thought he would give us an alternative scheme which his adopted country Russia might have introduced to convert all the illiterate children into literate children. Instead, I found at one stage, he was quoting from a book written by the Prime Minister of India several years ago defining

3-30
p.m.

[Sri T. Ananta Pai]

[23rd February 1954]

the meaning of democracy as practised in Russia. I do not know what the Prime Minister then found in Russia. Afterwards, he has written so much about that country and conditions there. The other day the Prime Minister said that some people in this country refused to be dynamic. Particularly he was referring to the members of the party to which the hon. the Leader of the Opposition belongs. He said that though in Russia things have changed considerably, these people refused to believe that things have been changing so fast. Things have been changing and moving so fast with the result that to-day the Leader of the Opposition has been compelled to quote and explain the meaning and substance of democracy from a book written fortunately by our own Prime Minister many years ago. I was wondering whether he was quoting from books written by Heads of States of Russia. Though we have not had the good fortune of visiting those countries and seeing things for ourselves, at least from events that have happened there recently, we have every reason to believe that that is not the type of democracy we would like to have in our country. I say he has deliberately not referred to the educational reforms that Russia had introduced to solve this problem of illiteracy. Russia was a backward country like ours. The problems of public health and the problems of education which Russia had to face were more or less similar to ours. Russia also had to increase the teacher-pupil ratio. Russia had recourse to shorter periods of instruction so that all the children could be brought into the school. That being, so, to-day I do not know what objection, the hon. the Leader of the Opposition or his party could have for the modified scheme of elementary education because in substance it means rationing out the educational facilities available to-day, however unfortunate it may be from the point of view of standards or the so-called standards. The hon. the Leader of the Opposition and his party stand for equal distribution of wealth in this country. Therefore he cannot have any objection for the equal distribution of the educational facilities also to all classes and sections of people in this country.

“ Sir, in the First Five-Year Plan, over Rs. 2,000 crores have been set apart for building up big projects, and dams in order to improve the conditions of the people economically. Of course, we would not be satisfied with the progress so far made in many directions. There are still greater and greater problems requiring solution. Good statesmanship and finance are required to solve them. Some people connected with the work of planning have estimated that for the execution of the Second Five-Year Plan we might require nearly 7,000 crores of rupees. I do realise that the Government must have come to appreciate by now that the greatest wealth of this country is our people. Our people are not willing to stand by and wait for progress to come to them. They want that these problems should be solved immediately. They want that the problems of education, the problems of sanitation, the problems of public health and all similar problems should be solved expeditiously. Just as it is important to build dams and execute big projects it is also very

23rd February 1954] [Sri T. Ananta Pai]

important to build up the human resources and see that the people are raised to as high a level as possible so that every one in the country will get equal opportunities to come up to the highest standards. That will be the ideal for the Second Five-Year Plan. With that aim in view, I am sure greater and greater attention will be paid to the problems of education, to the problems of public health and so on.

" His Excellency the Governor has significantly drawn our particular attention to two problems confronting us. The problem of education was one of them. However unsatisfactory the modified scheme of elementary education might be, shorn of all the prejudices that might have been engineered against the scheme, with goodwill, co-operation and with vision without which the whole nation would perish, if we are determined to see that education is imparted to all the children without minding the cost, we would have achieved a great thing. The condition of the teachers is, of course, pitiable. Most of them belong to a class which depend entirely on the poor wages they earn. Anything that we might do in the direction of improving their salaries, in ameliorating their conditions, in making them feel contented and allowing them to play their part in educating the future citizens of India would be definitely profitable. Then, I have seen many children attending schools without proper clothes. Most of them are not able to attend schools because they do not have enough of clothes at home. Though it might look a harsh order, I would like the Government to issue an order that all children attending school should wear the same sort of dress or uniform so that the distinction between the rich and the poor might disappear even while the children are growing up. I know many children are compelled to go to school with tattered clothes on. I do not know how a child in that condition could be expected to grow into a healthy citizen of India.

" The teachers welcome the educational concessions that have been extended to their children. But several of them are concerned about this problem after their retirement. After retirement they are not eligible for these concessions. The education of their children will have to be stopped while they are half-way through it, because after retirement they cannot afford to allow their children to continue their education. I think the Government must take a sympathetic attitude and see whether the teachers could be allowed the concessions even after their retirement.

" Coming to public health, we have enough people who talk about maintaining high standards from their Himalayan heights. This question of standards has almost become a pathological obsession with them. Day in and day out, they say that standards must be built up and maintained and that the alternative to this is nothing. I know in a district like South Kanara where the Government have been pleased to sanction a number of midwives for so many village hospitals, only the order of the Government is there, but the midwives are not there because there are

[Sri T. Ananta Pai] [23rd February 1954]

not enough of trained midwives available. Our women in the villages cannot wait to be delivered of their children till midwives are trained and appointed to those posts. The other day even our Prime Minister referred to this question and said that our people cannot wait for standards to be built up before medical aid is extended to them. By that time, he said, they will all be dead. Without waiting for standards to be built up, girls in the villages who are enthusiastic to undergo training in midwifery should be given facilities for training and allowed to practise in the villages so that they might go to the help of poor villagers who are in need of such help.

"There is another point to which I would like to draw the attention of the Government. Yesterday I saw the Hon. Speaker with reference to a number of questions put by hon. Members that do not get a chance of being answered on the floor of the House either because of the prorogation of the Assembly or for any other reason. I requested the Hon. Speaker whether the Government could not think of answering such questions directly. Questions are put by hon. Members on behalf of the people in their constituencies and it is only right and proper that those questions should be answered in the interests of the people. The Hon. Speaker gave me permission to refer to this in my speech and request Government to consider the question of extending this additional facility to the people, namely, that questions that could not be answered in the House for want of time could be replied to individually.

3-40
p.m

"Then I would like to refer to the question of red-tapism. Sometimes, we who belong to the party in power do see our way to dissociate ourselves from the administration at least in this respect. I do not think we want red-tapism to continue. Though a certain amount of red-tapism is inevitable, as was pointed out by Pundit Jawaharlal Nehru, I do say that our rules and regulations call for revision so that people may act expeditiously and with enthusiasm. In this connexion, I would refer to the Community Projects, the National Extension Service Schemes and other local works. I know that the Hon. the Minister in charge of these is a person with drive and initiative. I have no doubt that he will try and see that sufficient enthusiasm is roused in the people, that it is kept up and that all the schemes that have been drawn up or are contemplated are concluded in time. If we do not do it, I am sure the false hopes that we have been responsible for raising in the bosoms of the people will depress them and make them feel sorely disappointed. People do not want mere promises. If they had been promised progress, they have a right to expect that progress.

"Then I come to the question of Prohibition. Prohibition is a social experiment which has to be carried out in an atmosphere with perfect goodwill and co-operation from the people. When Committees appointed by the various other Governments publish their reports and say that Prohibition has been a failure, I do not know what sort of an atmosphere will be created in the

23rd February 1954] [Sri T. Ananta Pai]

country and how this experiment can be made a success. I hope, Sir, you would permit to quote from a book which refers to this great experiment of Prohibition in America. I know the word 'lie' is unparliamentary but I am just quoting it from a book and I hope that in this context it would be overlooked.

'These thirteen years are supposed to be a period of great lies in the history of the United States of America. Those who were opposed to prohibition lied so much to make it appear that it was a failure. Those who supported prohibition lied so much to say that prohibition was a great success and politicians lied as a matter of habit.'

From this point of view, I do feel that it would be difficult to collect evidence to say whether this experiment has been a success or failure. Have we realized the objective for which Prohibition was introduced? If we ask a person who is given to drink whether he would like his children to fall into this habit the answer will be very simple. I know many people who would like to drink but who do not want their children to take to drink. It is only from this point of view that we should judge whether Prohibition should be continued or not. From the financial point of view, I do not think the State has been losing anything. It is making up the loss by other means of taxation. We had an objection formerly that our money was spent on the Prohibition staff to keep a few people away from drink. Now that objection is no longer there because the Prohibition Department is being abolished and the Police have been entrusted with the maintenance of Law and Order and the enforcement of Prohibition. Whether Prohibition should have been introduced or not is a different matter but having introduced it, I do not think that we should accept defeat so easily. I, therefore, say that we should concentrate on the ameliorative side of the Prohibition policy and try to wean away people who have become addicts to drink from this habit by persuasion. We should take a sympathetic attitude towards them because even in the science of criminology the present day tendency is to reform the criminal and not to punish him. When the Government say that they are going to enforce it vehemently, I would appeal to them to consider this aspect and, at the same time, I would appeal to the public also to extend their co-operation to make Prohibition a success. I do hope that this experiment, whatever might be said against it, since it has been introduced, will be given a fair trial. With the zeal with which the Hon. the Chief Minister believes in this Prohibition policy, I wish that even for the posts of departmental heads administering Prohibition persons with a sufficient amount of faith and enthusiasm are chosen, to make this social experiment a success. Thank you, Sir."

* SRI A. GOVINDASWAMI NAYAGAR :—"கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, மாட்சிமைதங்கிய கவர்னர் அவர்கள் இந்தச்சபையில் நிகழ்த்திய பேச்சைக் கேட்டேன். பல முறைகளும் அவர்களுடைய பிரசங்கத்தை நான் படித்துப் பார்த்தேன். பல உண்மைகளை அவர் அதில் மறைத்துப் பேசியிருக்கிறார். நாட்டில் இருக்கக்கூடிய சர்க்கோன நிலைமையை உணர்ந்து அவைகளை நீக்குவதற்கான பரிகாரம் எதையும் தன்னுடைய சொற்பொழிவில் அவர் சரியாகக் கூறவில்லையென்பதை நான் முதலில் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

3-43
p.m.

[Sri A. Govindaswami Nayakar] [23rd February 1954]

“சமீபத்தில் பிறந்த ஆந்திரநாடு அமைதியாயும், சுமுகமாகவும் பிறந்து விட்டதாக மேன்மைதங்கிய கவர்னர் அவர்கள் பெருமைப்படுகிறார்கள். ஆனால் ஆந்திர மக்கள் கோரிக்கைகளைப் புறக்கணித்தும், அவர்கள் தனக் கென தனி மாகாணம் அமைத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று போராட்டம் நடத்தியபோதும் தடியடி தர்பாரும், துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்து அவர்கள் உயிரை வாங்கியும், தியாகி பொட்டி ஸ்ரீராமலு ஆந்திர மாகாணம் கிடைக்கும்வரை உண்ணாவிரதம் இருப்பேன் என்பதாக சப்தம் எடுத்துக்கொண்டு அதேமாதிரியாக உண்ணாவிரதம் இருந்து உயிரைவிட்டதும் அதனால் மொழி வழியே அமைந்த அந்த மாகாணம் ஏற்பட்டதும் நம் எல்லோருக்கும் தெரியும். அவ்வளவு அமளிக்குப் பிறகு பிறந்த ஆந்திர மாகாணம் அமைதியாயும், சுமுகமாகவும் பிறந்துவிட்டதாக மேன்மைதங்கிய கவர்னர் அவர்கள் சொல்வதால் உண்மையை மறைக்கப் பார்க்கிறாரு ? அல்லது நமக்கு எல்லாம் ஒன்றுமே தெரியாது என்று எண்ணிக்கொண்டு பேசுகிறாரு என்பதானால் எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆந்திர நாட்டை அவசரம் அவசரமாகப் பிரித்ததினால் தமிழ் பேசும் சித்தூர், திருத்தணி போன்ற பிரதேசங்கள் ஆந்திர மாகாணத்தோடு சேர்ந்துவிட்டன. அதற்காக அந்தப் பிரதேசத்தில் வாழும் மக்கள் தமிழ் பேசும் பிரதேசத்தோடு இணைந்து கொள்ளவேண்டுமென்பதற்காக கிளர்ச்சியைச் செய்ய ரயில் நிறுத்தம் செய்தபோது, இந்திய முதல் அமைச்சர் அந்தச் செய்கையை முட்டாள் தனமானது என்று தமிழர்கள் எல்லோரும் வெட்கப்பட்டதக்க வகையில் குறிப்பிட்டார். அதைக் கண்டிக்கும் வகையில் ஜூலை 15-ந்தேதி தமிழ் நாட்டுக்கும் கிளர்ச்சிகள் நடந்ததும், அதனால் டால்பியாபுரம், தூத்துக்குடி ஆகிய இடங்களில் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் கைகால்களை இழந்ததும், உயிரை விட்டதும், சிறையில் அடைந்து அவதிப்படுவதும் எல்லோருக்கும் தெரியும். இதைப்பற்றி கவர்னர் தனது உரையில் எதுவும் சொல்லாமல் மறைத்திருக்கிறார். ஆந்திரநாடு மொழிவழியாக அமைந்ததே. அதைப்போலவே தமிழ் பேசும் மக்கள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து தமிழ் மாகாணமும் மலையாளிகள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்துகொண்டு மலையாள மாகாணமும், அதைப் போலவே கன்னட மாகாணமும் அமைப்பதற்காக, அதாவது மொழிவழியே மாகாணங்களை அமைப்பதற்காக இந்தச் சர்க்கார் என்ன நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது, அல்லது எடுக்கப்போகின்றது என்பதைப்பற்றி மேன்மைதங்கிய கவர்னர் அவர்கள் தனது பிரசங்கத்தில் ஒன்றும் குறிப்பிடவில்லை.

“தமிழ் பேசும் மக்கள் தமிழ் மாகாணம் என்றும், தெலுங்கு பேசும் மக்கள் ஆந்திர மாகாணம் என்றும், கன்னடம் பேசும் மக்கள் கன்னட மாகாணம் என்றும், மலையாளம் பேசும் மக்கள் மலையாள மாகாணம் என்றும் அமைத்துக்கொண்டுவிட்டால் இந்தப் பிரதேசங்களில் வடநாட்டார் ஆதிக்கம் செலுத்த முடியாது என்று எண்ணியே மத்திய சர்க்கார் தமிழர்களுக்கும் தெலுங்கர்களுக்கும் சண்டைவரும்படியும், மலையாளிகளுக்கும், கன்னடர்களுக்கும் சண்டை வரும்படியும் நிர்வாகத்தைச் சின்னாபின்னப்படுத்திவருகிறது என்று நான் சொன்னால் அது தவறு அகாது. நிச்சயமாக சித்தூர் ஜில்லாவிலுள்ள தமிழ் பிரதேசங்களை சென்னை ராஜ்யத்துடன் சேர்த்துக்கொள்வதற்கு எல்லைக் கமிஷன் வந்தவுடன் விசாரணை நடத்தும் என்பதாக உறுதி கூறியவர்கள்கூட, இன்றைக்கு எல்லைக் கமிஷன் இந்தப் பிரச்சினையைக் கவனிக்காது என்று மத்திய சர்க்கார் அறிவித்துவிட்டபோதிலும்கூட, மௌனமாக இருக்கிறார்கள் என்றால் இது வெறும் கேலிக் கூத்தாகவே இருக்கிறது. ஆந்திர சர்க்கார் எப்படி சுமுகமான முறையில் இவர்கள் சொல்லும் யோசனைக்குக் கட்டுப்பட்டு அந்தப் பிரதேசங்களை விட்டுவிட முன் வருவார்கள் என்றுதான் தெரியவில்லை. கனம் ராஜாஜி அவர்கள் இங்கு இருப்பதால்தான் இதைச் சொல்லுகிறேன். அந்தப் பிரதேசங்களை எப்பாடுபடாவது தமிழ் மாகாணத்தோடு சேர்த்துக்கொள்ள சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். தமிழர்கள் கட்சி வேற்றுமையை மறந்து ஒன்றுபட்டு கிளர்ச்சி செய்தாலன்றி சித்தூர் தமிழ் பகுதிகள் தமிழ் நாட்டுடன் சேரமுடியாது.

“அடுத்தபடியாக, இயற்கை ரொம்பவும் அனுகூலமாக இருந்ததாகவும், நாட்டில் நல்ல மழை பெய்திருப்பதாகவும், அதனால் உணவுப்

23rd February 1954] [Sri A. Govindaswami Nayagar]

பொருள்கள் அதிகம் உற்பத்தியாகியிருப்பதோடு, விலையும் இறங்கி வருவதாகவும் மேன்மைதங்கிய கவர்னர் அவர்கள் தனது உரையில் மகிழ்ச்சி தெரிவித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் நாட்டில் பசிபட்டினியால் வாடிச் செத்துக் கொண்டிருக்கும் மக்களைப் பற்றியோ, ஏற்கெனவே மழை இல்லாததால் பயிர்கள் நாசமடைந்தும், இப்போது பூச்சிகள் தொந்தரவால் பயிர்கள் நாசமடைந்தும், விவசாயிகள் கிடைக்கும் உணவுப் பொருள்களைக்கூட வாங்கும் சக்தியற்று தவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற உண்மையை அவர் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. பூச்சிகளால் பயிர்கள் நாசமடைந்துவிட்டன என்பதை மட்டும் ஒப்புக்கொள்ளும் மேன்மைதங்கிய கவர்னர் அவர்கள் பூச்சி விழாமலிருக்க என்ன நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படுகின்றன என்பதைக் குறிப்பிடவில்லை. பூச்சிகளால் பயிர்களுக்கு தொந்தரவு ஏற்படாமல் செய்யும் வழிகளையும் குறிப்பிடவில்லை. ஒரு மாவட்டத்திற்கு இரண்டு பூச்சி இன்ஸ்பெக்டர்கள் டிபார்ட்மென்டில் வைத்திருக்கிறார்கள். இது போதாது. அவர்கள் கிராமத்தோறும் சென்று வேலை செய்ய முடியாது. பயிர்களையும் பூச்சி விழாமல் மருந்து போட்டுக் காப்பாற்ற முடியாது. சாதாரண ஏழை விவசாயிகளும் மருந்து வாங்க சக்தி இல்லாததினால் பயிர்கள் சேதம் அடைகிறது. உற்பத்தி குறைகிறது. எங்கு சென்றாலும் நமது முதல் மந்திரி அவர்கள் உற்பத்தியைப் பெருக்க உழையுங்கள், உழையுங்கள் என்று சொல்லுகிறார்.”

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI:—“உழைக்காதவர்களை உழையுங்கள் என்று சொல்லுகிறேன்.”

***SRI A. GOVINDASWAMI NAYAGAR:**—“உழைக்காதவர்களுக்குச் சொல்வதாக நமது முதல் அமைச்சர் சொல்லுகிறார்கள். சொல்ல வேண்டிய இடத்தில் அவர் சொல்வது கிடையாது என்று நான் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். உழைக்கும் விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து கொடுக்காமல் அவர்களை உழையுங்கள் உழையுங்கள் என்று சொல்வதில் எந்த விதமான பயனுமில்லை என்பதைச் சர்க்காருக்கு நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பூச்சு மருந்து இலவசமாக கிராம அதிகாரிகள் மூலம் கிராமத்தாருக்குக் கிடைக்கும்படிச் செய்யலாம்.

“அடுத்தபடியாக, புதிய கல்வித்திட்டத்தைக்குறித்து மேன்மைதங்கிய கவர்னர் அவர்கள் கூறியுள்ளதை நாம் கவனிக்கவேண்டும். மத்திய கல்வி ஆலோசனை போர்டு புதிய ஆரம்பக் கல்வித் திட்டத்தைப்பற்றி ஆராய்ச்சி நடத்திய பருளேகர் கமிட்டியின் யாதாஸ்தை அங்கீகரித்துவிட்டதாக கவர்னர் தெரிவித்திருக்கிறார். அப்படியானால் நமது முதல் அமைச்சர் தனது மூளையைக் கொண்டே தயார் செய்த திட்டம் என்ன ஆயிற்று? பருளேகர் கமிட்டியின் சிபாரிசுக்கும், நமது முதல் அமைச்சர் கொண்டுவந்துள்ள திட்டத்திற்கும் நிறைய வித்தியாசம் இருக்கிறதே. பருளேகர் கமிட்டியின் யாதாஸ்தை முதலில் விவாதிக்கவேண்டிய உரிமை நமது சட்ட சபைக்குத்தான் உண்டு. சட்டசபையில் கொண்டுவரப்பட்ட தீர்மானத்தின் படிதான் பருளேகர் கமிட்டியே அமைக்கப்பட்டது. ஆகவே அந்தக் கமிட்டியின் தீர்மானத்தை முதலில் விவாதிக்க வேண்டியது இந்தச் சபைதான். அதை விட்டுவிட்டு அவர்களுடைய யாதாஸ்தை மத்திய போர்டு அங்கீகரித்து விட்டது என்பதைச் சொல்லி இந்த நாட்டவர்களில் மேல் அதைத் திணிக்க முடியாது. அதை அங்கீகரிக்க அவர்களுக்கு எவ்வித உரிமையும் கிடையாது. பருளேகரும் இந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவரே அல்ல. இந்த நாட்டின் பண்பாடும், பழக்கமும் அவருக்குத் தெரியாது. மேலும் முதல் அமைச்சர் கொண்டுவந்த திட்டத்திற்கு அதிகச் செலவே கிடையாது. பருளேகர் திட்டத்தினால் அதிகச் செலவு ஏற்படுகிறது. புதிய கல்வித் திட்டத்தினால் அதிகமான நன்மை ஏற்படுமென்பதாக கனம் நிதி மந்திரி அவர்கள் தான் போகும் இடங்களில் எல்லாம் பிரமாதமாகப் பிரசாரம் செய்து வருகிறார்கள். இதைப்பற்றி கூடி விவாதிக்கவேண்டுமென்று நாங்கள் கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். பல கடிதங்களும் அவர்களுக்கு எழுதியிருக்கிறார்கள். தன்னுடைய அறையில் வந்து சந்தித்துப் பேசும்படியாகச் சொல்லியிருக்கிறார். கருத்துவேற்றுமைப்பட்ட எதிர்க்கட்சியைச் சேர்ந்த தலைவர்கள் எல்லோரையும் ஒன்று கூட்டி இதைப்பற்றி விவாதித்து ஒரு முடிவுக்கு

[Sri A. Govindaswami Nayagar] [23rd February 1954]

வரும்படியாக நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அவர்கள் அம்மாதிரியாக ஒரு ஏற்பாட்டைச் செய்வார்கள் என்றும் நம்புகிறேன். அப்போதுதான் ஜனநாயகத்தைப்பற்றி பேச உரிமையுண்டு.

“அடுத்ததாக வரும் ஆண்டில் 1,270 புதுப் பள்ளிக்கூடங்களை ஏற்படுத்தப் போவதாக மேன்மைதங்கிய கவர்னர் அவர்கள் தனது உரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்த ராஜ்யத்தில் மொத்தம் 13 தமிழ் பேசும் ஜில்லாக்கள் இருக்கின்றன. அதாவது சராசரி ஒரு ஜில்லாவிற்கு நூறு பாடசாலைகள் ஏற்படும். ஒரு ஜில்லாவில் எட்டு, அல்லது பத்து தாலுக்காக்கள் இருப்பதால் ஒரு தாலுக்காவிற்கு பத்து பாடசாலைகள் ஏற்படும். ஒவ்வொரு தாலுக்காவிலும் முன்னூறு அயன் கிராமங்கள் இருக்கின்றன. ஆதலால் ஒரு கிராமத்திற்கு ஒரு பாடசாலைகூட ஏற்படாது. அப்படியிருக்கும்போது இப்பொழுது எப்படி 1,270 பள்ளிக்கூடங்கள் ஏற்படுத்துவது போதும் என்று நான் கேட்கிறேன்.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“இவைகள் புதுப்பள்ளிக்கூடங்கள். பழைய பள்ளிக்கூடங்கள் ஆங்காங்கே இருக்கின்றன.”

SRI A. GOVINDASWAMI NAYAGAR :—“நானும் புதுப்பள்ளிக்கூடங்களைத்தான் குறிப்பிடுகின்றேன். இப்பொழுது இருக்கும் பள்ளிக்கூடங்கள் போதாது என்றுதான் நான் சொல்லுகின்றேன். நாடு சுதந்திரம் பெற்றால் 10 வருஷத்தில் கட்டாயக் கல்வியும், இலவச ஆரம்பக் கல்வியும் கொடுப்போம் என்ற காங்கிரஸ் சர்க்கார் என்ன நடவடிக்கை எடுத்தார்கள்? மேலும் ஹரிஜன மாணவர்களுக்கு சர்க்கார் பெரிய உதவி செய்து வருவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆதித்திராவிட மக்களுக்கு புறம்போக்கு நிலங்களை ஒதுக்குவதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் இந்த நாட்டின் முதுகெலும்பு போலுள்ள ஆதித்திராவிட மக்கள் இன்றைய தினம் எந்த நிலைமையில் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நான் சர்க்கார் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். ஆதித் திராவிட மக்கள் வாழும் பிரதேசத்தைப் பார்த்தாலேயே இன்னமும் அவர்கள் எவ்வளவு பிற்போக்கான நிலைமையில் இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது தெரியும்.

3-53
p.m.

“சட்டக் கல்லூரியில் படிக்கின்ற பிற்பட்ட வகுப்பு மாணவர்களுக்கு இந்த ஆண்டு ரெவின்யூக்கழிவு ஸ்காலர்ஷிப் கொடுக்கப்படவில்லை யென்பதை நமது முதல் மந்திரியாரூடைய கவனத்திற்கும், ஹரிஜன அபிவிருத்தி மந்திரி அவர்களுடைய கவனத்திற்கும் கொண்டுவருகிறேன். அது சம்பந்தமாக மாணவர்களே விண்ணப்பம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். சட்டசபையில் நாங்கள் கேள்விகளும் கேட்டிருக்கிறோம்.

“இன்னும் நம்முடைய தமிழ் நாட்டிலே நீர்பாசனத் திட்டங்களை யெல்லாம் அதிகம் கொண்டுவந்திருக்கிறோம் என்று சர்க்கார் சொல்லுகிறார்கள். அந்தத் திட்டங்களைச் சொல்லி பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளுகிறார்கள். “இந்தத் திட்டத்தைக் கொண்டு வருகிறோம், அந்தத் திட்டத்தைக் கொண்டுவருகிறோம்” என்று சொல்லக் கேட்டுக் கேட்டு காது புளித்துவிட்டது. கோயமுத்தூர் மாவட்டத்திலும், மதுரை மாவட்டத்திலும் சில திட்டங்கள் கொண்டுவரப்படுகின்றன. அங்கு செல்வாக்குள்ள மந்திரிகள் இருக்கிறார்கள். ஆனால், மற்ற இடங்களைப்பற்றி கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆயிரக்கணக்கான ரூபாயில் செய்து முடிக்கக்கூடிய சிறிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களையாவது எங்கள் ஜில்லாவில் செய்து முடிப்பதற்கு கவனம் எடுத்துக்கொண்டதாகத் தெரியவில்லை.

“எதற்கெடுத்தாலும் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் இருக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. நம்முடைய சர்க்கார் எதற்கெடுத்தாலும் வட நாட்டை நம்பிக்கொண்டிருக்கிறது. அதைப்பற்றி பெருமையாகச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறது. இந்த இடத்தில் நான் ஒன்று குறிப்பாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் மூலமாக வட நாடு வளம் பெற்றிருக்கிறது, தென்நாடு தேய்ந்து வருகிறது என்பது சர்க்காருக்குத் தெரிந்திருக்கும். வட நாட்டில் எத்தனையோ பெரிய பெரிய நீர்தேக்கத் திட்டங்களில்

23rd February 1954] [Sri A. Govindaswami Nayagar]

லாம், வெற்றிகரமாக முடிக்கப்பட்டு விட்டன. ஆனால், தென்னாட்டிலுள்ள திட்டங்களெல்லாம் துவக்கப்பட்டவை கூட முடிக்கப்படாமல் இருக்கின்றன என்பதும் சர்க்காருக்கும் தெரியும். ஆகவே, தென்னாட்டுக்கு நியாயமாக கிடைக்கவேண்டிய உரிமைகள் வழங்கப்படவில்லை என்பதை சர்க்காருடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன்.

“கவர்னர் அவர்களுடைய பிரசங்கத்தில் ஒரு உண்மை வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது. கைத்தறி நெசவாளர்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள், அவர்களுடைய துயரம் துடைக்கப் பட்டவில்லை. அவர்களுடைய துயரத்தைத் துடைப்பதற்கு முதல் மந்திரியார் தன்னுடைய அனுதாபத்தைத் தெரிவிக்க ஒரு தீர்மானத்தைக் கொண்டுவந்தார்கள். சட்டசபையிலும் அது ஏகமனதாக நிறைவேற்றப்பட்டு டில்லி சர்க்காராருக்கு அனுப்பப் பட்டது. நம் சர்க்காரார் பொம்மை சர்க்காராகத் தான் மதிப்பார்கள் என்பதை நான் அப்போதே சொன்னேன். இப்பொழுதும் ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். ராஜ்ய சர்க்காருக்கு அதிகாரம் இல்லாமல் இருக்கிறது. ஆகவே இது பொம்மை சர்க்காரைப் போல் இருக்கிறது. எதற்கெடுத்தாலும் நேருவிடத்திலே மண்டியிடவேண்டியிருக்கிறது. மத்திய சர்க்கார் எந்த நல்ல திட்டத்தையும் புறக்கணித்து வருகிறார்கள். 40 சத விதிக் தான் கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு உரிமை என்றும் 60 சத விதிக் மில்லுக்கு உரிமை என்றும் அதற்குமேல் கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு சலுகை அளிக்க முடியாது என்றும் அவர்கள் சொல்லிவிட்டார்கள். எதற்கெடுத்தாலும் வடநாட்டு சர்க்காருக்கு நம்முடைய சர்க்கார் கட்டுப்பட்டு நடக்கவேண்டியிருக்கிறது. ஆனால், தென்னாட்டிலுள்ள மக்களின் குறைகளை நிவர்த்திக்க வேண்டிய எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படுவதில்லை. ஆகவேதான் நம் முடைய மக்கள் சுதந்திரமாக வாழவேண்டுமானால் வட நாட்டுப் பிடிப்பிலிருந்து விலகவேண்டும். தென்னாடு தனியாகப் பிரிக்கப்பட்டு திராவிட நாடு என்று தனியாக ஏற்படவேண்டுமென்று திராவிடக் கழகத்தைச் சேர்ந்த பெரியார் அவர்களும், தி.மு.க. செயலாளர் திரு. அண்ணாத்தாரை அவர்களும் வலியுறுத்தி வந்திருப்பதின் கருத்தை கனம் முதல் மந்திரி அவர்கள் உணராததின் காரணம் என்ன என்று எனக்கு விளங்கவில்லை. ஏற்கெனவே நான் பிரசங்கத்திலே கூறினேன். இந்தத் திட்டம் தோல்வியுற்று வந்த காலத்திலே, நம் முதல் மந்திரியார் கணனீர் விட்டுச் சொன்னார் ‘முதலில் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியபோது நாங்கள் இந்த சர்க்காரின் தீர்மானத்தை ஒத்துக்கொண்டோம். ஆனால் நேரு சர்க்கார் இந்தத் தீர்மானத்தை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அப்படியிருந்த போதும், இந்த சர்க்கார் நேரு சர்க்காருக்கு அடங்கிக்கொண்டு இருந்து விட்டது. கைத்தறி நெசவாளர் பிரச்சனை வட நாட்டில் கிடையாது. தென்னாட்டில்தான் கைத்தறி நெசவாளர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தான் இன்றைக்கு கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கவர்னர் அவர்கள் சைனா பஜார் பக்கத்திற்குப் போய்ப் பார்த்தால் கைத்தறி நெசவாளர்கள் குடும்பம் குடும்பமாகத் தெருவில் பிச்சை எடுப்பதைப் பார்க்கமுடியும்.

“முக்கியமான பிரச்சனைகளைப் பற்றி எல்லாம் கவர்னர் அவர்கள் தன்னுடைய பிரசங்கத்திலே கூற மறந்திருக்கிறார். இன்றைய தினம் நாட்டிலே பூதம் போல் இருந்து வரும் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் இருக்கிறது. அது கவர்னர் அவர்களுக்குத் தெரியாது போலும். ஏழைகள் படும்கஷ்டம் அவருக்குத் தெரியாது. சர்க்கார் சிப்பந்திகள் சம்பளத்தை கொஞ்சம் உயர்த்தவேண்டுமென்று சொன்னால் அதைச் செய்ய முன் வரவில்லை. தங்களுடைய சம்பளத்தையோ, அதிகச் சம்பளம் வாங்குகிற அதிகாரிகளுடைய சம்பளத்தையோ குறைப்பதற்கான கவனம் செலுத்தப்படவில்லை. சர்க்கார் ஊழியர்கள் சம்பளத்தை உயர்த்த வேண்டுமானாலும், ஆரம்ப ஆசிரியர்களுடைய சம்பளத்தை உயர்த்த வேண்டுமானாலும், அவர்களுடைய கோரிக்கைகள் புறக்கணிக்கப்படுகின்றன. காண்ஸ்டிபிள்கள் தங்களுடைய சம்பளத்தை 2 ரூபாய் உயர்த்தவேண்டுமென்று கேட்டால், வேறு போலீஸ்காரர்களை விட்டே இவர்களை விரட்டியடிக்கிறார்கள். பியூன்கள் ஒன்றிரண்டு ரூபாய் வீட்டு அலவன்ஸ் வேண்டுமென்று கேட்டால் அதுவும் கவனிக்கப்படவில்லை.

[Sri A. Govindaswami Nayagar] [23rd February 1954]

“இந்தச் சர்க்கார் காங்கிரஸ் சர்க்கார் என்று பிரமாதமாக சொல்லிக் கொள்ளப்படுகிறது. நாங்கள் வெள்ளையனை விரட்டிவிட்டோம் என்று சொல்லி மக்களிடத்தில் வேட்டு வாங்கினார்கள். இது உண்மையா என்று கேட்கிறேன். வெள்ளையர்களை விரட்டிவிட்டோம் என்று இவர்கள் சொல்லுகிறார்களே, சென்னை டிராம்வே தொழிலாளர்களுடைய நிலைமை என்ன? அவர்கள் வேலையில்லாமல் பிச்சை எடுக்கும் படியாக இருக்கிறார்கள். இது அரசாங்கத்திற்கு தெரியாதா என்று கேட்கிறேன்.

“எங்கள் ஜில்லா புறக்கணிக்கப்படுகிறது என்று குறிப்பிட்ட நேரத்தில் கூட, கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள், ‘உங்கள் ஜில்லாவில்தான் நிலக்கரிச் சுரங்கம் இருக்கிறதே, அது போதாதா?’ என்று கேட்கிறார். அவர்களுடைய கவனத்திற்கு ஒரு விஷயத்தைக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். அந்த நிலக்கரிச் சுரங்கத்தை யார் சுரண்டுகிறார்கள்? வெள்ளையனை விரட்டி விட்டோம் என்று சொல்லக்கூடிய இந்தச் சர்க்கார் வெள்ளையனாகிய அமெரிக்கனை டேரா அடிக்கும்படியாக அங்கே விட்டு வைத்திருக்கிறது. திருடர்களுக்கு விளக்குப் பிடிப்பதுபோல இந்தச் சர்க்கார் வெள்ளைக்காரர்களை அங்கு விட்டால், வியாபார முறையிலே இன்னும் அவர்கள் சுரண்டக் கூடிய நிலைமையான ஏற்படும் என்று குறிப்பிட்ட விரும்புகிறேன்.

“வடநாட்டு ஆதிக்கம் அங்கு எப்படி இருக்கிறது என்பதை எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தொழில் மந்திரி அவர்கள் இல்லாவிட்டாலும், அவர்களுடைய கவனத்திற்கு இது கொண்டுவரப்படும் என்று நான் நினைக்கிறேன். கோஷ் என்ற வடநாட்டு அதிகாரி ஒருவர் அங்கு இருக்கிறார். பழப்பு நிலக்கரிச் சுரங்கத்தின் சுற்று வட்டாரத்தில் ஒரு வெற்றிலை பாக்குக் கடையோ, 12 கடையோ ஏற்படுத்த வேண்டுமானாலும், வடநாட்டானுக்குத்தான் அனுமதி கொடுக்கப்படுகிறதே யொழிய, தென்னாற்காடு ஜில்லாவைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு இந்தக் கடைகள் வைப்பதற்கு உரிமை மறுக்கப்படுகிறது. பூதம் காப்பதுபோல் நிலக்கரிச் சுரங்கத்தை அவர் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார் என்றால், இந்தச் சர்க்கார் ஆளுகின்ற அந்த மக்களினுடைய கதி என்ன? அவர்கள் திடீர் திடீர் என்று அப்புறப்படுத்தப்படுகிறார்கள். அவர்கள் நிலத்திற்கு எந்த முறையிலும் நஷ்ட ஈடு கொடுக்கப்படாமல், யுத்தம் (war) ஆரம்பிக்கப் படுவதற்கு முன்னால் எந்த விலைவாசி இருந்ததோ அந்தத் தொகைக்குத்தான் சர்க்கார் கொடுக்கிறார்கள். நான் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். அவர்களிடமிருந்து ஒரு காணி நிலத்தை சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ள விரும்பினால், அதற்குப் பதிலாக வேறொரு இடத்தில் ஒரு காணி விலத்திரணமுள்ள இடத்தை வாங்கிக் கொடுங்கள் என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். வாங்கித்தரவிட்டால், சர்க்கார் கொடுக்கக்கூடிய தொகைக்கு அவர்கள் வேறு எங்கு நில்ல வாங்க முடியும்?

“அங்கு வேலை செய்கின்ற வங்காளிக்கு மூன்று ரூபாய் தினச் சம்பளமும், நம் நாட்டை சேர்ந்தவர்களுக்கு, அதாவது தென்னாற்காடு ஜில்லாவைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு தினம் 12 அணு அல்லது 14 அணு வீதமும் கொடுக்கப்படுகிறதென்றால், இதில் என்ன நியாயம் இருக்கிறதென்று கேட்கின்றேன்? இது சர்க்காருக்குத் தெரியாதா? வேலை செய்கின்ற தமிழ் மக்கள் அடிக்கப்படுகின்றார்கள், வேலையில்லிருந்து அப்புறப்படுத்தப்படுகிறார்கள். அப்படி பல தொழிலாளர்கள் நீக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். முன்னாறு பேர்களுக்கு மேல் வேலை நிறுத்தம் செய்தது சர்க்காருக்குத் தெரியும். சர்க்கார் இதைக் கவனிக்கும் என்று சொல்லி போராட்டத்தை நிறுத்தியிருக்கிறார்கள். அந்த முறையிலே கவனித்து தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டிய பொறுப்பு சர்க்காருடையது என்பதை நாங்கள் சொல்லுகிறோம். உங்கள் ஜில்லாவிலே நிலக்கரிச் சுரங்கம் இருக்கிறது என்று நிதி மந்திரி சொல்லுகிறார். வால்தவம் என்று நாங்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். ஆனால், அதை வடநாட்டார் சுரண்டுகிறார்கள், என்று வெளிநாட்டார் சுரண்டிக் கொண்டு போகப் பார்க்கிறார்கள். இன்றையதினம் அமெரிக்காவோடு பாகிஸ்தான் ராணுவ உதவி ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரு வேளை சண்டை வருமேயானால், கடலுருக்கு ஆபத்து ஏற்படும் என்பதையும், இந்த நிலக்கரிச் சுரங்கத்திலேயே ஒரு வேட்டுவைத்துவிட்டு அவர்கள் போய்விடுவார்கள் என்பதையும் நான் எச்சரிக்க விரும்புகிறேன்.

23rd February 1954] [Sri A. Govindaswami Nayar]

“நம்முடைய உரிமைகளெல்லாம் பறிக்கப்படுகின்றன. வடநாட்டிலிருந்து வந்திருக்கும் கவர்னர் அவர்கள் வடநாட்டிற்கு ஆதரவாகத்தான் பேசுவார்கள். இந்தச் சர்க்காரச் சேர்ந்தவர்களாகிய நாம் எந்தந்த முறையிலே பாதிக்கப்பட்டு வருகிறோம் என்பதை உணர்ந்து அதற்குத் தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும்.

“மத்திய சர்க்கார் பணம் கொடுக்கவில்லை, நம்முடைய திட்டங்களை ஆதரிக்கவில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படியிருக்கும்போது ஏன் நாம் மத்திய சர்க்காரின் பிடிப்பிலிருந்து விலகிக்கொள்ளக் கூடாது என்று கேட்கின்றோன். இந்த நிலையை நீங்கள் சிந்தித்துப் பார்த்து, மத்திய சர்க்காரிலிருந்து தொடர்பை அறுத்துக் கொள்ள வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டும். ஆகவே, நம்முடைய கவர்னர் அவர்களுடைய பிரசங்கத்தை நான் ஆதரிக்க முடியாது. அதைப் போற்றவும் முடியாது. பிரசங்கத்தில் நான் பாராட்டக்கூடிய விஷயம் ஒன்றும் இல்லை. எங்கள் ஜில்லாவைச் சேர்ந்த காங்கிரஸ் அங்கத்தினர் கே. பார்த்தசாரதி நாயுடு அவர்களைக் கொண்டு, இதை ஆதரிக்கும்படியாகச் செய்திருக்கிறார்கள். கள்ளக்குரிசி மலையில் 20 ஆயிரம் மக்கள் வரையில் இருக்கிறார்கள். ஐந்து ஆண்டு திட்டத்தின் மூலம் அரசாங்கத்தார் அந்த மலைக்கு ஒரு ரோடு போடுவதற்கு முன்வருமானால், ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் வேலை செய்யத் தயாராயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அந்த வேலைக்குப் பணம் கொடுக்கவும் தயாராயிருக்கிறார்கள். தேர்தல் சமயத்தில் ஸ்ரீமான் பார்த்தசாரதி அவர்களிடம் மக்கள் என்ன கேட்டார்கள் என்பது தெரியும். இப்பொழுது அவர் அங்கிருக்கும் 20 ஆயிரம் மக்களுக்குத் தேவையான ரோடுகளைப் போடமுடியாத சர்க்காரைப் போற்றி, கவர்னருடைய பிரசங்கத்தை ஆதரித்தும் பேசும்படியான நிலைமையில் இருக்கிறார். ஸ்ரீமான் பார்த்தசாரதி அவர்கள் இதை மறந்தாலும், அதே ஜில்லாவைச் சேர்ந்த நாங்கள் அதை மறந்துவிட மாட்டோம் என்பதைக் கூறிக்கொண்டு என் பிரசங்கத்தை இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.”

* SRI K. R. NALLASIVAM :—“கனம் உப சபாநாயகர் அவர்களே, கவர்னர் அவர்களுடைய பிரசங்கத்தில், கீழ்பவானி திட்டப் பாசனம் பற்றியும் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப் பிரதேசத்துலுள்ள பகுதிகள் அதாவது கோயம்பத்தூர் ஜில்லாவைச் சேர்ந்த பகுதிகள், கால் நடைக்கு பேர்போன் இடம். கீழ்பவானியில் சுமார் இரண்டு லட்சத்தி பத்தாயிரம் ஏக்கரா இரண்டு வருஷக் காலத்திற்குள் சாகுபடிக்கு வர இருக்கிறது. கோபி, பவானி, ஈரோடு, தராபுரம், கரூர் தாலுக்காக்களில் இவைகள் சாகுபடிக்குக் கொண்டு வரப்படுகிறது. இந்த நிலங்களில் 100-க்கு 12½ வீதம் போக மிச்ச நிலங்களை பாசனத்திற்கு உபயோகப்படுகிறது. அதாவது, இந்த 12½ சத நிலங்கள் முக்கியமாக சமுதாய நிலங்களாக அதாவது, வீடு கட்டுவது, ரோடு போடுவது போன்ற பொதுக்காரியங்களுக்காக விடப்பட்டிருக்கிறது.

“தஞ்சை ஜில்லாவில் பாசனத்தில் உள்ள 12 லட்சம் ஏக்கரில் 4 லட்சம் ஏக்கரா புஞ்செயாக விடப்பட்டு இருந்தால் கால் நடைகளை வளர்ப்பதற்கு மிகவும் செளகரியமாக இருக்கும். கீழ்பவானி பகுதியிலுள்ள கிராமங்களுக்கு இரண்டு லட்சத்தி பத்து ஆயிரம் ஏக்கரிலே மூன்றில் ஒரு பகுதி கிராமங்களிலே கால்நடை மேய்ச்சல் நிலங்களாக விஸ்தரிக்கப்படவேண்டும். இல்லை யேல் கால்நடைச் செல்வம் நிச்சயமாக பாதிக்கப்படும். இங்கு இருக்கக் கூடிய கால்நடைகளை மிகவும் நல்ல முறையில் பாதுகாத்து அவைகளுக்கு வேண்டிய வசதி அளிக்கவேண்டும். எந்தப் புதிய பாசனப் பிரதேசத்திலும் இதேபோல் மூன்றில் ஒரு பகுதியை மேய்ச்சல் நிலமாக விட்டுவைத்தால்தான் நமது கால்நடைச் செல்வத்தை அழியாமல் காப்பாற்ற முடியும்.

“கீழ்பவானி பாசனப் பிரதேசத்தில் தற்போது பாசனத்திற்கு வரும் 210 ஆயிரம் ஏக்கரில் மூன்றில் ஒரு பகுதியான 70 ஆயிரம் ஏக்கரை, தற்போது பாசனத்திற்கு வராத ஊத்துக்குளி, தாராபுரம் தாலுக்காவிலுள்ள வெள்ளகோவில், சேனாபதிபாளையம் ஆகிய கிராமங்களில் பாசனத்திற்கு விஸ்தரிக்கலாம். கீழ்பவானி வாய்க்காலில் கீளை வாய்க்காலான ஊஞ்சலூர் கீளை வாய்க்கால் வெட்டும்போது லஞ்ச ஊழல் நடந்திருப்பதாக

[Sri K. R. Nallasivam] [23rd February 1954]

வும் இதுபற்றி ஆராயத்தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று ஒரு வருடத்துக்கு முன் நான் விண்ணப்பம் கொடுத்தேன். சட்ட சபைக் கூட்டத்தில் பேசப்பட்டுவந்தது. என்னால் பின் சட்ட சபையில் கேள்வி போடப்பட்டது; விசாரித்து வருவதாக பதில் கூறப்பட்டது. ஆனால் அதே அதிகாரிகளையே இதைப் பவானி திட்டத்திலும் இன்னும் ஜெனரல் நடக்கப் போகும் புதிய நீர்த் தேக்கத்திட்டங்களிலும் வேலைகள் நடத்தப் போவதாக கேள்விப்படுகிறோம். ஆகையால் இவைகளெல்லாம் தெரிந்திருந்தும் அரசாங்கம் அவர்கள்மீது என்ன நடவடிக்கை எடுத்துள்ளார்கள்? விசாரணை எப்பொழுதுதான் முடிவடையப் போகிறது?

“அடுத்த படியாக கைத்தறி நெசவாளர்களைப் பற்றி கவர்னர் அவர்களது பிரசங்கத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு சரியான பாதுகாப்பு கிடையாது. ஒன்றரை வருஷத்துக்கு முன்னால் சர்க்கார் கைத்தறி சீர்திருத்தத்திற்காக சட்டசபையில் ஒரு தீர்மானம் கொண்டு வந்தார்கள். அதற்கு ஒரு எதிர்ப்புமில்லாமல் ஏகோபித்த ஆதரவு தந்தோம். மூன்று வருஷத்திற்குமுன்னால் கைத்தறி நெசவாளர்கள் எந்த நிலைமையில் இருந்தார்களோ அதே நிலைமையில்தான், அதே வருந்தத்தக்க நிலைமையில்தான், இன்றைக்கும் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு சர்க்கார் மில் ஜவுளிமீது செல் விதித்து அதனால் வசூலாகும் தொகையை கைத்தறி ஜவுளியை பிரபலப்படுத்தவதற்காக ஒதுக்கியுள்ளதாகச் சொல்லுகிறார்கள். இப்படி கைத்தறியாளர்களுக்கு உதவி செய்வது என்பது மாட்டை வெட்டி செருப்பு தான் செய்வது போலாகும். கைத்தறி ஜவுளியில் இதுவரையில் அடிப்படையான சீர்திருத்தம் எதுவும் செய்யப்பட்டதாக தெரியவில்லை. இப்பொழுது இதற்காக வேண்டிய சில காரியங்களும் நடடமுறையில் கிடையாது. அந்த காலத்தில் மகாத்மா காந்தி குடிசைத் தொழிலை பாதுகாத்தது இதற்காகவே தான். சில ரக ஜவுளிகளை கைத்தறிக்கென்று ஒதுக்கவேண்டும் என்று இந்தச் சர்க்கார் கூறிய யோசனைகளை மத்திய சர்க்கார் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லையென்று தெரியவருகின்றது. இதனால் கைத்தறியாளர்களின் நிலைமை மிக மிக மோசமாகிக்கொண்டே போகிறது. அவர்களும் செத்துக்கொண்டே போகிறார்கள்.

“ஒரு காலத்தில் டெக்கா மஸ்லிம் போன்ற கைத்தறி துணிகளைநெய்தவர்களின் விரல்களை பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் நம் நாடு அடிமைப்படுத்திந்தந்த காலத்தில் வெட்டி எறிந்தது. அந்தக் காலத்தில் தோன்றிய தேசியக் கனல்தான் பின்னர் விடுதலைப் போராட்டமாக மூண்டது. ஆதலால் இந்த அரசாங்கம் கைத்தறியாளர்களின் நிலைமையை சீர்படுத்தத்தக்க நடவடிக்கை சீக்கிரத்தில் எடுக்கவில்லையேல் அவர்களின் கழுத்தை நெறிப்பது போலாகும். ஆகவே உடனடியாக அவர்கள் குறைகளை நிவர்த்திக்க மனப்பூர்வமான நடவடிக்கையை அரசாங்கம் எடுத்தாகவேண்டும்.

4-10
p.m.

“அடுத்தபடியாக ஆசிரியர்களுடைய நிலையைப் பற்றி பார்க்கும்போது இந்தப் புதிய கல்வித் திட்டம் வந்ததினால் அவர்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். சமீபத்தில் கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்னால் இந்தப் புதிய கல்வித் திட்டத்தினால் ஆசிரியர்கள் பாதிக்கப்படமாட்டார்கள் என்று சொல்லப்பட்டது. சமீபத்தில் சேலத்தில் நடந்த ஆசிரியர்கள் மகாநாட்டில் இந்தப் புதிய கல்வித் திட்டம் வந்தபிறகு வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்ட ஆசிரியர்களை வேலைக்கு எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று தீர்மானம் போட்டிருக்கிறார்கள். பல பகுதிகளில் பார்த்தால் இந்தப் புதிய கல்வித் திட்டத்தால் ஆசிரியர்களை நீக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஏனென்றால் புதிய கல்வித் திட்டத்தால் அதிகமாக மாணவர்கள் பள்ளிக்கு வருவது இல்லை என்றும், “அதிகமாக கணக்குக்குத்தான் இருக்கிறது என்றும் சொல்லப்படுகிறது. என்னுடைய தொகுதியை எழு நாட்கள் சுற்றிப் பார்த்தேன். எல்லா பள்ளிகளிலும் மாணவர்தொகை குறைந்தே வருகிறது. சட்டசபை தேர்தலில் நின்று கருர் மாணிக்கசுந்தரத்தால் தோற்கடிக்கப்பட்ட மங்கலப்பட்டி முத்துசாமி அவர்கள் (காங்கிரஸ்காரர்) சொன்னார், தனது ஊரில் உள்ள பள்ளியில் புதிய கல்வித் திட்டம் வரும் முன் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு 80 குழந்தைகள் வந்ததாகவும், புதிய கல்வித் திட்டம் வந்த பிறகு காலையிலும் மாலைமீதும்

23rd February 1954] [Sri K. R. Nallasivam]

20 பிள்ளைகளுக்கு மேல் வரவில்லை என்றும் அதை தான் நேரடியாகப் பார்த்ததாகவும் சொன்னார். நானும் பார்த்தேன். ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் பள்ளிக் கூடங்களுக்கு வரும் குழந்தைகளின் எண்ணிக்கை குறைந்து கொண்டே வருகிறது. அதனால் ஆசிரியர்களைக் குறைப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. இருக்கும் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு மாணவர்கள் வராமலிருக்கும்போது புதிய பள்ளிக்கூடங்களை ஆரம்பித்து எவ்விதம் ஆசிரியர்களுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்க முடியும்? ஆசிரியர்களுக்கு ஆதரவு கொடுக்கவேண்டும் என்றால் அவர்களுக்கு சம்பளம் கூட்டிக் கொடுக்கவேண்டும். இதைத்தான் பண்டித நேரு அவர்கள்கூட சமீபத்தில் அகில இந்திய ஆசிரியர்கள் மகா நாட்டில் பேசும்போது கூறியிருக்கிறார். ஆசிரியர்களுக்கு உத்சாகம் ஊட்டவேண்டும் என்றால் அவர்களுக்கு சம்பளத்தைக் கூட்டிக் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள். இல்லாவிட்டால் அவர்கள் உத்சாகமாக இருக்கமாட்டார்கள் என்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். சமீபத்தில் கல்வி விதிகளுக்கு திருத்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆசிரியர்கள் கடமையில் தவறியிருப்பதாகத் தெரிந்தாலும் நாசவேலைகளில் ஈடுபட்டிருப்பதாகவோ, அதற்கு உதவியளிப்பதாகத்தெரிந்தாலோ அவர்களுடைய சர்ட்டிபிகேட்டுகள் கான்செல் செய்யப்படும் என்று விதிகளில் திருத்தம் செய்திருக்கிறார்கள். இதை வைத்துக்கொண்டு பார்த்தால் இந்தக் கல்வித் திட்டத்தை நல்ல முறையில் ஆசிரியர்கள் நிறைவேற்றும் முறையில் காரியங்களைச் செய்ய சாத்தியமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆசிரியர்கள் நன்றாக திருப்தியாக இருந்தால்தான் கல்வித்திட்டம் நன்றாக நடைபெறும். மத்திய சம்பள கமிஷன் தீர்ப்புப்படி அவர்களுக்கு அதிகமாகச் சம்பளம் கொடுத்தால் தான் பள்ளிகள் நன்றாக நடைபெறும். ஆகவே அரசாங்கம் ஆசிரியர்களுடைய நிலைமையை சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

“ அடுத்தபடியாக எடுத்துக் கொண்டால் இந்த கவர்னர் அவர்களுடைய உரையில் காட்டில் ட்ரெஸ்பாஸ் ஆக்டைப் பற்றி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு ஒரு திருத்தம் கொண்டு வரப்போவதாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கால்நடை அபிவிருத்தியைப்பற்றி கொஞ்சம் யோசனை செய்தாக வேண்டும். கிராமங்களில் பார்த்தால் அநேகமாக மாடுகள் புண் பட்டுத் தான் இருக்கும். காங்கேயத்தில் கால்நடைகள் நன்றாக இருப்பதாகச் சொல்லலாம். நூற்றுக்கு 50 விவசாய மாடுகள் புண்பட்டுத்தான் இருக்கிறது. விவசாயிகள் கால்நடைகளை நல்ல முறையில் பாதுகாக்கவில்லை என்று சொல்ல முடியாது. ஸ்டாம்ப் கட்டி அதனால் சிறு நொண்டலுடன் ஈரோடுக்குச் சென்றால் அங்குள்ள எஸ்.பி.சி.ஏ. டிபார்ட்மெண்டைச் சேர்ந்தவர்கள் மாடுகளை பிடித்துக்கொண்டு போய்விடுகிறார்கள். மனிதர்களைக் காப்பாற்றுவதற்கு ஆட்கள் இல்லாவிட்டாலும் மாடுகளைக் காப்பாற்றுவதற்கு ஆட்கள் இருக்கிறார்கள். வண்டியில் பூட்டினால் கழுத்தில் புண் இருக்கிறது என்று பிடித்துக்கொண்டு போய்விடுகிறார்கள். விவசாயிகளுக்கும் கால்நடைகளை நல்ல முறையில் வளர்க்க வேண்டும் என்று ஆசை இருக்கிறது. விவசாயிகளுக்கு எந்த விதத்திலாவது தொந்தரவு கொடுக்க வேண்டும் என்று எந்த இடத்தில் புண் இருந்தாலும் மாடுகளைப் பிடித்துக் கொண்டு போய் தண்டனை கொடுக்கிறார்கள். ”

DEPUTY SPEAKER :—“ காட்டில் ட்ரெஸ்பாஸ் சட்டத்தை பற்றி தான் இப்பொழுதுபேசவேண்டும். மற்றவைகளைப் பற்றி பேசக்கூடாது. ”

*** SRI K. R. NALLASIVAM :—**“ அடுத்தபடியாக மரம் ஏறிகளுடைய பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதற்காக அவர்களுக்கு என்று கூட்டுறவுசங்கங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதைப்பற்றி சந்தோஷப்படுகிறேன். இன்றைக்கு அதன் மூலமாக பலசென்ஸ் லைசென்ஸ் வாங்கிக் கொண்டிருந்தாலும் கூட சாதாரணமாக அவர்கள் லைசென்ஸ் வாங்கிக் கொண்டிருந்தாலும் கூட அதை கையிலேயே வைத்துக்கொண்டு மரம் ஏறுவது என்பது முடியாது. அவ்விதம் லைசென்ஸ் வாங்கியிருந்தும் அவைகளை கையில் இல்லாமல் மரம் ஏறிய காரணத்தால் அவர்களை பல இடங்களில் கைது செய்திருக்கிறார்கள். காரணம் என்னவென்றால் அவர்கள் தங்களிடம் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் பெட்டிகளில் லைசென்ஸ் வைத்துக் கொண்டிருக்காத காரணத்தான். அவ்விதம் வைத்துக்கொண்டிருாத காரணத்தால் அவர்

[Sri K. R. Nallasivam] [23rd February 1954]

களுக்கு அபராதம் போட்டிருக்கிறார்கள். அதை எடுத்துக் கொண்டு வந்து காட்டுகிறோம் என்று சொன்னாலும் அதைக் கேட்பதில்லை. அவர்களுடைய வீடும் அவர்கள் வேலைசெய்யும் பிரதேசமும் சமார் ஒரு மைல் தூரத்தில் இருக்கும். அவ்விதம் இருந்தும் லேசென்ஸ் எடுத்துக்கொண்டு வந்து காட்டுகிறோம் என்று சொன்னாலும் அதை ஒப்புக்கொள்வது கிடையாது. ஆகவே மரம் ஏறும் லேசென்ஸ் கையில் வைத்திருக்கவேண்டும் என்ற நிற்ப்பந்தம் இருக்கக்கூடாது. அதைத் திருத்துவதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். உணவுப் பொருள் விலைவாசிகள் வீழ்ந்து கொண்டிருப்பதாக குறிப்பிட்டார்கள். அது உண்மைதான். அதைக் கண்டு சந்தோஷப்படுகிறேன். அதே சமயத்தில் விவசாயிகளுடைய உற்பத்திப் பொருள்களின் விலை தான் குறைந்திருக்கிறதே ஒழிய அவர்களுக்குத் தேவையான உரம் முதலிய பொருள்களின் விலை குறைந்ததாகத்தெரியவில்லை. அவர்கள் வாங்கும் பொருள்களின் விலை குறையாமல் இருக்கும்போது அவர்களுடைய உற்பத்தி பொருளாகிய தானியத்தின் விலைமட்டும் குறைந்தால் அவர்களுடைய நிலை என்னவாகும் என்பதை கவனிக்கவேண்டும். அவர்களுக்கு வேண்டிய உரப் பொருள்களின் விலை குறையாமல் இருந்தால் அவர்கள் விவசாயம் செய்ய முடியுமா என்பதை யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். உணவுப் பொருள் விலைவாசி குறைவதை நான் வரவேற்கிறேன். அதைப் போலவே மற்ற பொருள்களின் விலையும் சராசரி மட்டத்தில் குறைந்து வரவேண்டும். அவ்விதம் குறையாமல் இருந்தால் விவசாயிகளுடைய நிலைமை வீழ்ந்துபோய்விடும். இதை அரசாங்கம் கவனித்தில் வைத்துக் கொண்டு அவர்களுக்கு வேண்டிய பொருள்களின் விலை குறைவதற்கு அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்தால்தான் அவர்கள் நன்றாக வாழ முடியும். அவர்கள் கவலை இல்லாமல் தன்னுடைய விவசாயத்தை நடத்த முடியும். இவைகளை யெல்லாம் மனதில் வைத்துக்கொண்டு பார்த்தால் கவர்னர் அவர்களுடைய பிரங்கம் திருப்தி அளிக்கக் கூடியதாக இல்லை என்பதை சொல்லிக்கொண்டு என் பேச்சை இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

DEPUTY SPEAKER :—“The hon. Member should speak about the Cattle Trespass Act. He does not appear to have followed the reference to it in the Governor's Address.”

* **SRI P. B. K. RAJACHIDAMBARAM :—**“துணைத்தலைவர் அவர்களே, மந்திரி சபையினால் தயாரிக்கப்பட்ட ஒரு பேச்சை மேன்மை தங்கிய கவர்னர் அவர்களை விட்டுப் படிக்கச் சொல்லி, அதன் மீது விவாதம் நடத்துவதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் இப்பொழுது கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.”

4-15 p.m. **THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—**“அது உண்மையாய் இருந்தாலும் அதை இப்படிப் பிரகடனப்படுத்தக்கூடாது.”

* **SRI P. B. K. RAJACHIDAMBARAM :—**“எதற்காக அதைச் சொன்னேன் என்று சொல்லுகிறேன். மந்திரி சபையார் என்ன கொள்கைகளை அனுஷ்டிக்கப்போகின்றார்களோ அதே கொள்கைகளை ராஜ்யத்தின் தலைவர் மூலமாக சபையிலுள்ளோர்களுக்கு தெரிவிப்பது ஒரு - சம்பிரதாயம். அதனால் நாம் அவர் பேச்சில் காணும் குறைகளுக்கும், குற்றங்களுக்கும் வருத்தம் தெரிவித்துக்கொண்டு, அதைக் கண்டித்துப் பேசினாலும் கூட நாம் சொல்வது மேன்மை தங்கிய கவர்னர் அவர்களைச் சாராது. இந்த மந்திரி சபையாரையே சாரும் என்பதை முதற்கண் தெரிவிப்பதற்காகத்தான்.”

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—“அந்தக் குறைகளுக்கு எல்லாம் நாங்கள் தான் ஜவாப்தாரி. ஆகவே என்னவேண்டுமானாலும் நீங்கள் சொல்லலாம்.”

* **SRI P. B. K. RAJACHIDAMBARAM :—**“மேன்மைதங்கிய கவர்னர் அவர்கள் தனது உரையில் நாட்டின் நிலைவரத்தை மேலெழுந்தவாரியாகத்தான் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். நாட்டில் முன்பு மழை இல்லாத

23rd February 1954] [Sri P. B. K. Rajachidambaram]

தால் ஏற்பட்ட நிலைமையையும், இப்பொழுது இயற்கை சாதகமாக இருப்பதினால் நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கும் மாறுதல்களையும், இந்தச் சர்க்கார் எதிர்பார்க்கும் நன்மைகளையும் பற்றி ஓரளவு குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

“மழை பெய்வதற்கும், பெய்யாததற்கும் இந்தச் சர்க்காரை நான் குற்றம் சாட்டிப் பேசவிரும்பவில்லை. அதற்கெல்லாம் இந்தச் சர்க்காரைப் பொறுப்பாக்கிப் பேசுவது தவறு என்பதும் எனக்குத் தெரியும். ஆனால் இன்று நாட்டில் அரசாங்கம் எவ்வாறு நடக்கிறது? அதனால் பொதுமக்களுக்கு ஏதாவது நன்மை உண்டாகிறதா என்பதைப்பற்றிமட்டும் நான் இரண்டொரு வார்த்தைகள் கூற ஆசைப்படுகிறேன். வெள்ளையன் ஆட்சியை வேண்டாமென்று சொன்னோம் எதற்காக? அவன் நன்றாக நாட்டை ஆளவில்லை என்பதற்காகவா? அல்லது இந்த நாட்டிலுள்ள மக்களின் நன்மையை உத்தேசித்து, இந்த தேசத்தில் வாழும் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களின் வாழ்வை உத்தேசித்து அவன் ஆளவில்லை. இந்த நாட்டின் நலனை உத்தேசித்து அந்த அரசாங்கம் நடக்கவில்லை இந்த நாட்டை ஆளும் மக்களின் நலனை எண்ணி நல்ல முறையில் ஆட்சி செய்யமுடியும்” என்று எண்ணித்தானே வெள்ளையன் ஆட்சி ஒழியவேண்டுமென்று சொன்னோம்.”

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI:—“அவர்கள் நன்றாக ஆண்டிருந்தால் அவர்கள் ஆட்சி வேண்டாமென்று சொல்லியிருப்பீர்களா?

*** SRI P. B. K. RAJACHIDAMBARAM:**—“இந்த கேள்வியை உங்களிடம் மல்லவா நான் கேட்கவேண்டும்? (சிரிப்பு). வெள்ளையன் ஆட்சி நீங்கி நாடு விடுதலை பெற்றுவிட்டதாக நாம் ஐந்தாறு வருஷங்களாகவே பறைசாற்றிக்கொண்டு வருகிறோம். இந்த நான்கைந்து ஆண்டுகளுள் நமது ராஜ்யத்தின் நிர்வாகம் ஏதாவது குறிப்பிடத்தக்க வகையில் முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறதா என்று நாம் பார்க்கவேண்டும். குறிப்பாக இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகத்தான் தேர்தல் நடந்து மக்கள் ஆளுவோர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து சட்ட மன்றத்திற்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் மந்திரிசபையை அமைத்திருக்கிறார்கள். இந்த மந்திரி சபை பதவிக்கு வந்து இரண்டு ஆண்டுகள் முடிந்துவிட்டன. இந்த இரண்டு ஆண்டுகளுக்குள் நமது ஆட்சி முறையில், நமது ராஜ்ய நிர்வாகத்தின் திறமை அதிகரித்திருக்கிறதா அல்லது குறைந்திருக்கிறதா என்பதைமட்டும் நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். இன்றையதினம் கிராமத்தில் வாழும் பெரும்பாலான மக்கள் விரும்புவது நல்ல ஆட்சி ஒன்றுதான். ஆளுவோர் யாராயிருந்தாலும் அவர்களுக்குக் கவலையில்லை. அந்த நல்ல ஆட்சியை ஏற்படுத்துவதற்கு கடந்து இரண்டு ஆண்டுகளாக இந்த அரசாங்கம் ஏதாவது முயன்றிருக்கிறதா என்று நாம் பார்க்கவேண்டும். நாளுக்கு நாள் ஆட்சியின் திறமை குறைந்து கொண்டேவருகிறது என்றால் அதற்குக் காரணம் என்ன? எப்பொழுது பேசினாலும் நிர்வாகத்திறமை அதிகரிக்கவேண்டுமென்று கனம் முதல் அமைச்சர் பேசுவார்கள். அவர்களையே நான் கேட்கிறேன். இந்த ராஜ்யத்தில் நிர்வாகத்திறமை அதிகரித்து இருக்கிறதா அல்லது மிகவும் குறைந்து சீர்தோன் நிலைமை அடைந்திருக்கிறதா? இன்று நம் நாட்டில் அரசாங்கம் மிகவும் திறமையற்ற முறையில் நடக்கிறதென்று நான் சொன்னால் அது தவறாகாது. அதை முதல் அமைச்சர் அவர்களே ஒப்புக்கொள்வார்கள் என்றும் நம்புகிறேன். கீழே இருக்கும் கிராம நிர்வாகம் மட்டுமல்ல. மந்திரிகள் ஆட்சி செலுத்த கூடிய செக்டரேரியேட்டிலிருந்து கீழே இருக்கக் கூடிய கிராம நிர்வாகம் வரையிலும் சர்க்கார் ஆட்சி மிகவும் சீர்குலைந்தேயிருக்கிறது. செக்டரேரியேட்டில் உட்கார்ந்துகொண்டு ஆட்சி செலுத்துகிற மந்திரிமார்களும் கூட தாங்கள்கையெழுத்திடும் பத்திரங்களில் என்ன எழுதியிருக்கிறது என்று வாசித்துப் பார்க்காமலேயே கையெழுத்திடுகிறார்கள் என்று நான் நன்றாகச் சொல்வேன். அதை ருசுப்பிக்க பல உதாரணங்களையும் கொடுக்கமுடியும்.

[Sri P. B. K. Rajachidambaram]

[23rd February 1954]

“குறிப்பாக நானும், எங்கள் ஜில்லாவிலிருந்து தேர்தெடுக்கப்பட்டு வந்திருக்கும் மற்றும் பல அங்கத்தினரும் சில மாதங்களுக்கு முன்பு கனம் ரெவின்யூ மந்திரி அவர்களிடம் ஒரு விண்ணப்பம் செய்து கொண்டோம். அதாவது, எங்கள் ஜில்லாவில் கிணறு வெட்டுவதற்காக மானியம் கொடுக்கப்பட்டது. மானியம் வாங்கிக்கொண்டவர்கள் சரிவர கிணற்றை வெட்டவில்லை என்ற காரணத்திற்காக அவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கும் மானியத்தை திருப்பி வசூல் செய்ய உடனடியாக தீவிரமான நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று சர்க்கார் உத்திரவிட்டிருப்பதால் பல விவசாயிகள் ரொம்பவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்றும் ஆகவே அந்த வசூலை இவ்வாண்டு டிசம்பர் மாதம் வரையிலும் ஒத்திப்போட்டு அவர்களுக்கும் தாவா கொடுத்தால் அதற்குள் அவர்கள் கட்டிவிடுவார்கள் என்றும் விண்ணப்பத்தில் சொல்லியிருந்தோம். கனம் ரெவின்யூ மந்திரி அவர்களும் நாங்கள் சொன்னவற்றை நன்றாக அறிந்துகொண்டு உடனே ஜில்லா அதிகாரிகளுக்கு அந்த வசூலை ஒத்திவைக்குமாறு உத்திரவிட்டார்கள். சட்டசபையிலும் கூட அம்மாதிரி வசூலிக்க வேண்டாமென்று உத்திரவு போட்டுவிட்டேன் என்றும், மக்களுடைய நன்மையை உத்தேசித்து யார் விண்ணப்பம் செய்தாலும் அதை சர்க்கார் இம்மாதிரி உடனடியாக கவனித்து நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டு வருகிறது என்றும் குறுப்பிட்டுள்ளார்கள். ஆனால் நாங்கள் கொடுத்த விண்ணப்பத்திற்கு ஒரு மாத காலத்திற்குப் பிறகு என்னுடைய முகவரிக்கு சென்னை அரசாங்கத்தின் உணவு இலாகாவிலிருந்து ஒரு கடிதம் வருகிறது. அந்தக் கடிதத்தை ஒரு அரசாங்கக் காரியதரிசி எழுதியிருக்கிறார். நாங்கள் கொடுத்திருக்கும் மனுவை ஒப்புக்கொள்ள முடியாது என்றும், உடனடியாக வசூல் செய்தே தீருவோம் என்றும் அதில் கண்டிருக்கிறது. இப்படி ரெவின்யூ மந்திரி ஒருமாதிரியாக உத்திரவு போடுகிறார். ஆனால் ரெவின்யூ இலாக்கா போடும் உத்திரவை உணவு இலாகா ஒத்துக் கொள்ளாது என்று மற்றொரு மந்திரி பார்க்கும் இலாகாவிலிருந்து பதில் வருகிறது என்றால் அரசாங்கத்திற்கு ஒரு குரலா அல்லது பல குரலா என்று எங்களுக்கு எல்லாம் தெரியவில்லை.”

* THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI :—“பதில் அப்படித் தான் வரும்.”

SRI P. B. K. RAJACHIDAMBARAM :—“பதில் எப்படியிருந்தாலும் பரவாயில்லை என்று இருக்க முடியவில்லை. இப்பொழுது எங்கள் ஜில்லாவிலிருந்து முன்பு ஒத்திவைக்கப்பட்ட மானியத் தொகையை எல்லாம் இந்த உத்திரவைக் கண்டவுடன் உடனடியாக வசூல் செய்ய அதிகாரிகள் தீவிர நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டு வருகிறார்கள் என்பதாக தகவல்கள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. இதனால் ஏழை விவசாய மக்கள் படும் கஷ்டம் எவ்வளவு என்று சொல்ல முடியாது. இப்படி அரசாங்கத்திலிருந்து பொதுமக்களைப் பெரிதும் பாதிக்கக்கூடிய வகையில் இரட்டை உத்தரவுகள் போடுவது இந்த அரசாங்கத்தின் திறமையான செயலா என்று நான் இங்கே உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும் மந்திரிமார்களைக் கேட்கின்றேன். அதுவும் நாங்கள் கொடுத்த ஒரு விண்ணப்பத்திற்குப் பதில் ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு அரசாங்கத்தினிடமிருந்து வருகிறது என்றால் சர்க்காரின் நிர்வாக இயந்திரம் எவ்வளவு சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்கிறது என்பதை கனம் அங்கத்தினர்களே பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். இப்படி நடந்து கொண்டிருக்கக் கூடிய அரசாங்கம் தான் திறமையாக நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்று யாராவது சொன்னால் அதைப் பற்றிப் பேச நான் விரும்பவில்லை.”

“அடுத்ததாக பல விஷயங்களைக் குறித்து விவாதிக்க பல கமிட்டிகளைப் போடுகிறார்கள். இந்தக் கமிட்டிகளின் ரிப்போர்ட்டுகளை விவாதிக்க இந்தச் சட்டசபை அங்கத்தினர்களுக்கும் ஒரு வாய்ப்பு அளிப்பதில் என்ன தவறு இருக்கிறது என்று கேட்கிறேன். அம்மாதிரியாக ஒரு வாய்ப்புக் கொடுத்தால் அரசாங்கம் இன்னும் பொது மக்களுடன் நெருங்கியத் தொடர்பு

23rd February 1954] [Sri P. B. K. Rajachidambaram]

கொண்டு பொதுமக்களுக்கு வேண்டிய காரியங்களை காலதாமதமின்றி செய்வதற்கு ஒரு வசதி தானே ஏற்படும். அதுமாதிரியாக அவர்கள் செய்ய முற்படாததின் காரணம் தான் எனக்குத் தெரியவில்லை. ஸ்தல ஸ்தாபனங்களைக் குறித்துப் பரிசீலனை செய்ய சென்ற சட்டசபைக் கூட்டத்திலேயே ஒரு கமிட்டியை நியமித்திருக்கிறார்கள். அந்தக் கமிட்டியும் தனது முடிவான யாதாஸ்தை சமர்ப்பித்துவிட்டது. அந்த யாதாஸ்தை சர்க்கார் இரண்டு ஆண்டுகளாகவே 'பரிசீலனை செய்து கொண்டு வருகிறோம். பரிசீலனை செய்து கொண்டு வருகிறோம்' என்பதாகச் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறார்கள். அந்த யாதாஸ்தில் அடங்கியுள்ள விஷயங்கள் தான் என்னவென்று பொது மக்களும் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய வகையில் பிரசுரிக்கக்கூடாதா? மக்களின் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்து கொள்வதற்காக வெளியிடுவதில் என்ன குற்றம்? சட்டசபையிலும் வைத்தால் எல்லா அங்கத்தினர்களும் அதைப் பரிசீலனை செய்து அரசாங்கத்திற்கு நல்ல யோசனைகள் கூறி உதவி தானே செய்வார்கள். இப்படிச் செய்தால் அவர்களது நம்பிக்கையையும் ஓரளவு பெறுவதற்கு வசதியாக இருக்காது என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன். அது மட்டுமல்ல. எங்குபார்த்தாலும் ஐந்தாண்டு திட்டத்தைப் பற்றியே பேசப்படுகிறது. அந்த ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் என்ன இருக்கிறது என்று பலருக்குத் தெரியாது. ஐந்தாண்டு திட்டம் அமுலுக்கு வந்தால் எல்லோரும் திருப்தி அடைய முடியுமென்று சொல்லப் படுகிறது. அந்த ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் சென்னை அரசாங்கத்தைப் பற்றியுள்ள விஷயங்களை மட்டுமாவது இவர்கள் அச்சிட்டு எல்லோருக்கும் கொடுக்கக் கூடாதா? இன்னும் எந்த அறிக்கையும் அம் மாதிரி கொடுக்கப்படவில்லை.

அவ்வாறு கொடுக்கப்பட்டிருந்தால் அதைப்பற்றி நாங்கள் இங்கு விவாதித்திருக்கலாம், அபிப்பிராயத்தையும் தெரியப்படுத்தியிருக்கலாம். நான் இதை யெல்லாம் எதற்காகச் சொல்லுகிறேனென்றால், ஒரு நாட்டில் நல்ல முறையில் மக்களின் வாழ்வு இருக்கவேண்டுமானால், திறமையான அரசாங்கம், நேர்மையான முறையில் நடந்தால்தான் முடியும். அப்படியில்லாத வரையில் முடியாது. நேர்மையாக அரசாங்கம் நடக்கவேண்டுமானால், அதற்குத் திறமை அவசியம். அரசாங்கத்தின் திறமை இப்பொழுது நாளுக்கு நாள் குறைந்து கொண்டே வருகிறது. இன்னும் குறைந்து போகவிட்டால் அதனால் மிக மிக கஷ்டத்திற்கு அரசாங்கம் ஆளாவிடுமென்பதை இன்றே மந்திரி சபையினருக்கு சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். கவர்னர் அவர்கள் தன்னுடைய பிரசங்கத்தில் உணவுப் பிரச்சினையைப்பற்றி குறிப்பிட்டிருக்கிறார். உணவுப் பிரச்சினையைப்பற்றி நான் பட்ஜெட் விவாதத்தில் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்போது விரிவாகப் பேச விரும்பினாலும், இப்பொழுது குறிப்பாக சில வார்த்தை பேச விரும்புகிறேன். இப்போதெல்லாம் தஞ்சை ஜில்லாவில் ஏராளமான உணவு உற்பத்தியாகியிருப்பதாக சென்ற சில தினங்கள் முன்பு பத்திரிகையில் பார்த்தேன். தஞ்சை ஜில்லாவானது நீர்வளம் நிலவளம் பொருந்திய ஒரு ஜில்லாதான். அந்த ஜில்லா ஒன்றைக்கொண்டே சென்னை ராஜ்யத்தின் உணவுப் பற்றாக்குறையைப் போக்கிவிட முடியும். ஆனால், அங்கு விவசாய இலாக்காவானது உண்மையான முறையில் வேலை செய்வதற்கு ஏற்ற வாய்ப்பை அரசாங்கம் செய்து கொடுக்கவேண்டும். மேலும், பலவிதமான பொறுக்கு விதைகளையெல்லாம் பல வருஷங்களாக விவசாய இலாக்காவானது கண்டு பிடித்து இருந்தபோதிலும், இன்னும் அவைகள் தஞ்சை ஜில்லா விவசாயிகள் வரையில் பரவினதாகத் தெரியவில்லை. பழைய காலத்து விதையை இன்னும் கையாண்டு வருவதினால், அதிகப் பயனை அடைய முடியாமல் இருக்கிறார்கள். அதற்குக் காரணம் என்னவென்று தெரியவில்லை. இந்தச் சமயத்தில் அரசாங்கத்தார் என்ன செய்யவேண்டுமென்றால், சில பழங்கால விதைகளைப் பயிரிடுவது குற்றம் என்று பறைசாற்றி அதிக மகசூல் கிடைக்கக்கூடிய சில நல்ல ரக விதைகளை ஒவ்வொரு நிலச் சொந்தக்காரரும் உபயோகிக்கவேண்டுமென்று

4-25
p.m.

[Sri P. B. K. Rajachidambaram] [23rd February 1954]

செய்து, நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கும் உணவுப் பற்றாக்குறையைப் போக்கவேண்டியது ஒவ்வொரு நிலச் சொந்தக்காரரின் பொறுப்பு என்பதைத் தஞ்சை ஜில்லா விவசாயிகள் உணரும்படியான ஒரு சூழ்நிலையை அவர்கள் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று நான் விவசாய இலாகாவினரையும் அரசாங்கத்தாரையும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“சென்ற ஒரு வருஷ காலமாக ஜப்பானிய முறை சாகுபடி எங்கு பார்த்தாலும் பேசப்படுகிறது. ஜப்பானிய முறை சாகுபடி தென்னிந்தியாவில் செய்து பார்க்கப்பட்டது. அப்படி செய்து பார்க்கப்பட்டதற்கு அரசாங்கத்தின் அதிகார பூர்வமான அபிப்பிராயம் என்னவென்பதையும் நமது விவசாய அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லுவார்கள் என்று நினைக்கிறேன். ஜப்பானிய முறையை ஒரு வரப்பிரிசாதமாக வழங்கியிருக்கலாம். ஆனால், நான் பார்த்தவரையில், நமது நாட்டில் பல்லாயிரக் கணக்கான வருஷங்களாக நெல் விவசாயத்தில் தேர்ச்சி பெற்றவர்கள் முக்கியமாக காவேரி நதி தீரங்களிலே இருக்கிறார்கள். ஜப்பானிய முறையினால் ஏதோ அரசாங்கத்தார் சொல்லுகிறபடி, அவ்வளவு அதிகமான பலன் கிடைப்பதாகத் தெரியவில்லை. அதை நான் ருசுபிக்கத் தயாராக இருக்கிறேன். ஏற்கெனவே, பல வருஷ காலமாக சென்னை விவசாய இலாகாவினரால் சொல்லப்பட்டுவரும் யோசனைகளைக் கொண்டு, ஜப்பானிய சாகுபடி முறை வருவதற்கு முன்னதாகவே, நல்ல மகசூல் கிடைத்திருக்கின்றது. ஆகவே, இந்திய சர்க்கார் இதில் தலையிடவேண்டிய அவசியம் இல்லை. என்னென்றல் பழைய முறையிலேயே நல்ல சாகுபடி கிடைத்துக்கொண்டு வருகிறது. ஜப்பானிய சாகுபடி முறையை இந்திய பிரதம மந்திரி ஏதோ சிலாக்கியம் என்று சொல்லுகிறார் என்ற ஒரு காரணத்திற்காக அதை நல்ல முறையென்று சொல்லமுடியுமா என்று சற்று யோசித்துப் பார்க்காமல் எங்கு பார்த்தாலும் ஜப்பானிய முறையைக் கையாளவேண்டுமென்று அரசாங்கம் உத்தரவு போட்டால் விவசாயிகள் மிகவும் குழப்பமான நிலையை அடைகின்றார்கள். அப்படிச் செய்யவேண்டாமென்று இப்பொழுது அரசாங்கத்தாரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.”

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI:—“யாரையும் கட்டாயம் செய்யவில்லை.”

*** SRI P. B. K. RAJACHIDAMBARAM:**—“விவசாயத்திற்கு அத்தியாவசியமான நீர்ப்பாசன விஷயமாக நான் சென்ற வருஷமே குழாய்க் கிணறுகளின் மேற்பார்வை விவசாய இலாகாவினிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டு வேண்டுமென்று சொன்னேன். தொழில் இலாக்கா அமைச்சர் ஏன் அதனை விடாமல் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று எனக்குப் புரியவில்லை. ஏனென்றால், அறிக்கையைப் படித்துப் பார்த்தால், அரசாங்கத்தார் ‘போரிங் ஸெட்டுகளை’ உபயோகிப்பது மிகவும் குறைவாகவே இருக்கிறது. அது சரியான முறையில் அந்த இலாக்காவினால் நிர்வாகம் செய்யப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. ஆகவே, நான் ஏற்கெனவே சொல்லியிருப்பதுபோல், முதல் அமைச்சர் அவர்கள் என்னுடைய யோசனையை ஒத்துக் கொண்டு, குழாய்க் கிணறுகள் சம்பந்தப்பட்ட காரியங்களை விவசாய இலாகாவின் பொறுப்பிலேயே விட்டுவிடவேண்டுமென்று நான் மீண்டும் ஒரு முறை அரசாங்கத்தாரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். இதர விஷயங்களை பட்ஜெட் விவாத சமயத்தில் சொல்லிக்கொள்ளலாமென்று நினைத்து இத்துடன் என்னுடைய பேச்சை நிறுத்திக் கொள்ளுகிறேன்.”

4-30
P.m.

*** SRI M. R. RAMACHANDRAN:**—“Sir, I rise to support the Motion of Thanks that has been moved by my hon. Friend, Sri C. Rajam Ramaswami. In doing so, I do appreciate the fact that the Government have done a good deal for improving the lot of the poor and the Governor's Address itself has enumerated in detail the various reforms that have so far been carried out

23rd February 1954] [Sri M. R. Ramachandran]

and what will be done hereafter. Sir, the scheme for extension of electricity to the rural areas deserves special attention in particular. At the same time, I also know that many people who have applied for loans for pump-sets for water-supply have not had their loans sanctioned¹ and much of the electric supply that would have been useful in the production of more food materials has been held up for a long time.

" Next, Sir, I shall come to the question of the various steps taken by the Government to assist cultivators. I know it is the policy of the Government to give all encouragement to agriculturists for their improvement. Though the people are ready to co-operate with the Government in every way in doing their bit, still the officials of the Government machinery are not doing their part of the duty. This can be particularly observed in the Community Projects and the National Extension Services. I know, in several cases, the administrative machinery has not been able to rise up to the expectations of the people, in effecting improvements to the various villages.

" With regard to the industrial requirements of the State, I feel that much attention has not been paid by the Government. I am sure, if small industries are started at various places of the State, the problem of unemployment can be tackled to a very great extent. Sir, I had the good fortune of visiting the lignite mining area where investigations into the feasibility of mining the lignite deposits have been carried on. I was shown some of the products which are of very great industrial value extracted from these lignite deposits. I am also told that the materials that are produced will far surpass in value what we can get from Germany or other countries. I feel, Sir, that the Government are not showing much enthusiasm in the matter of exploitation of these lignite deposits. Perhaps, the administrative machinery is moving rather very slowly and not trying to complete the investigation as quickly as possible. People also have been kept in the dark about the industrial potentialities of these lignite deposits.

" Sir, I should state that there has been a frank admission about the need for the better enforcement of Prohibition in the Governor's Address. The Government have recognized that it is absolutely essential to get the fullest co-operation of the people for the enforcement of Prohibition. It is very essential that the people should be fully convinced about the usefulness of the reform.

" Reference has also been made in the Governor's Address to the Modified Scheme of Elementary Education that is going to be pursued by the Government. I welcome the proposal to open a number of schools in the ensuing academic year. It is a proposition which every one of us should welcome. It is surprising to see that there is no mention of the occupational aspect of the scheme, about which I wish to refer later on in detail. Just as

[Sri M. R. Ramachandran] [23rd February 1954]

co-operation of the public is essential for carrying out the policy of Prohibition, public co-operation is equally necessary in the case of educational reforms also. Merely opening more schools will not suffice. It is important to see how the public react to the changes in elementary education which the Government are anxious to introduce.

" Then I come to the very important point, namely, the welfare of Harijans and Backward Classes, about which I have made references in the speeches that I have made in this House. I am glad, that after all there has been a mention this time in the Governor's Address, about the attitude of the Government towards helping the Harijans and Backward Classes in all spheres. But mere mention is not enough. There is a genuine grievance in the opportunities created but denied in that the Backward Classes have not had a fair deal in the matter of utilization of their talents fully in the Government services. Not only should the Government come to their help in the matter of granting facilities in the educational sphere such as getting admissions in colleges and other institutions, but also the Government should help them in giving them proper representation in the Government services. The Government should also let us know the number of new posts that are being created and how many of them are filled by persons belonging to the Backward Classes. We here represent a large population of Backward Classes and it is high time that the Government do take steps to see that the Backward Classes are satisfied in this respect.

" Reference has also been made about the programme of tank restoration in the Governor's Address. I am glad that the Government have taken on hand the programme of tank restoration. Had this work been attended to in the past, many of the tanks would have now been more useful for agricultural purposes. It is a very encouraging picture to find that the Government are taking up the question of tank restoration as a part of the Grow More Food drive.

" Then I wish to refer to the problem of unemployment which has been touched by many hon. Members during their speeches on the Governor's Address. I should say, Sir, that the poor people are much affected by this unemployment problem. As there are no avenues open to them to seek employment, they easily take to methods of earning easy money through crossword puzzles, etc.

4-40
p.m.

" I see, Sir, whenever I get into a bus and when I get down, posters in the walls offering prizes ranging from Rs. 60,000 or Rs. 70,000 or Rs. 1,00,000 for crossword puzzles. Of course, the cotton market gambling is in full swing. Our poor people are induced. They are given the temptation to part with one or two annas to gain Rs. 2 or Rs. 5. More often than not, it usually happens that only one among the many knock off the prize. The majority of our poor people are thus deprived of their poor earnings.

23rd February 1954] [Sri M. R. Ramachandran]

They fall a prey to the inducements offered by the crossword puzzles and gambling in the cotton market. I trust that the Government would take due notice of these things and do the needful so that the poor may not spend their earnings and waste it without any prospect of their status being improved. I request that this aspect of the matter may be gone into by Government.

"I thank you, Sir, for having given me this opportunity to speak."

* SRI P. RANGASWAMI REDDIAR :—"Mr. Deputy Speaker, Sir, the address of His Excellency the Governor is supposed to be a speech containing the future programme and policy of the Government for the coming year. But it does not contain any spectacular achievement nor any revolutionary or far-reaching measures that the Government propose to bring in during the ensuing year. The address has been presented in the same old prosaic style without any spirit behind it. Several problems are mentioned.

"I would like to say a few words about the linguistic problem. Already the Andhra State has been separated. Two more linguistic areas Samyakhta Karnataka and Aikya Kerala still remain to be carved out. Some areas containing a majority of Kannadigas and Malayalees are still situated in our State. I hope and trust that suitable and speedy measures would be taken by Government to carve out these two States before any martyr like Potti Sriramulu sacrifices his life either for Samyakhta Karnataka or Aikya Kerala.

"About irrigation schemes, it has been pointed out that there is no scope for embarking on large-scale irrigation schemes due to paucity of finance. (The Hon. Sri C. Subramaniam : 'What about availability of water?') That is a secondary thing. You say the first difficulty in embarking on large-scale as well as small-scale irrigation schemes is, paucity of finance. I may tell hon. Members occupying the Treasury Benches that there is ample scope in this State for development of minor irrigation schemes because we have the willing co-operation of the people to contribute not less than 50 per cent of the total cost of the irrigation schemes. The people who would be benefited by these schemes are ready to contribute their mite to the extent of 50 per cent of the total cost. When such is the good response from the people, I am not able to understand the Government's plea of paucity of finance for not embarking on useful large-scale irrigation schemes and minor irrigation schemes. The Government seem to be interested in undertaking the long process of investigating schemes after schemes. Wherever the people are ready to contribute, those schemes should be examined and what is more, put into execution. Mere paper plans will not do.

"Coming to the subject of electricity, let me inform the House that our ryots in the rural areas, especially in non-deltaic areas, depend to a large extent on water baled out from wells for

[Sri P. Rangaswami Reddiar] [23rd February 1954]

irrigation. For pumping out water from wells, electricity is useful and cheap. That is why I request that wherever electrical energy is available, the Government should extend electrical energy only for agricultural operations and not for other things.

" The Governor has observed in his address that the general agrarian situation was a source of considerable anxiety to the Government. I say, Sir, that so long as the present system of land tenures exist in our State and no change is effected, the agrarian situation will continue to be a source of considerable anxiety to Government. So long as the economic disparity between the rich and poor, the high and the low, exists in our State, it is not possible to achieve the desired results overnight. I appeal to the Government to consider seriously the question of effecting suitable agrarian reforms to satisfy the long-felt needs of our agriculturists.

" The hon. Member Sri Rajachidambaram has spoken about his district, the undue hardships experienced by agriculturists due to the Government Order to collect the well-subsidies granted to the ryots because the ryots have not carried out the works for which the subsidy was granted to them. How can the poor agriculturist be expected to pay overnight all the money granted as well-subsidy? I would request the Government to either postpone the collection of the advances the Government had given as well-subsidy or wipe out the claims the Government now put forward for the recovery of those advances. I say this because such a procedure would harass the poor agriculturist. It is a well-known fact that we have had adverse seasonal conditions all these six years. This year only we had some seasonal rains. The agriculturist should be given sufficient incentive to produce more. He should not be unduly harassed. The Moratorium Act is not enough. It is of no use if the previous advances given to him as well-subsidy are now sought to be recovered from him at one stroke. That is why I plead for some concession being shown to the poor agriculturist.

" Mention has been made about our cottage industries, in the Governor's address. Of course, it has been stated that all possible measures for sustaining the important cottage industry, I mean, the handloom industry, would have to be taken. I say it is not a question of sustaining this industry. It is an urgent and vital question to sustain the lives of lakhs of people engaged in that industry. I mean the handloom weavers. Of course the mills and other contrivances are there that produce cloth. Undue competition from the mills should be stopped, at least in our State. Reservation of certain varieties should be earmarked for handlooms. Reports are coming in regarding the plight of handloom weavers. Reports of starvation deaths of these people are pouring in. Their economic condition is deteriorating hour after hour and day by day. It is high time that some radical measures are adopted to relieve the sufferings of handloom weavers.

23rd February 1954] [Sri P. Rangaswami Reddiar]

" I now come to the subject of prohibition. To-day the report of the Andhra Prohibition Enquiry Committee has been published. Let us remember that it is only barely six months since the Andhra State has come into being. Prior to six months, the 11 districts of Andhra were part and parcel of the composite Madras State. What is it the committee has said in regard to prohibition in Andhra, viz., in those 11 districts which were part and parcel of our State before 1st October 1953? Let me not be misunderstood as though I am favouring the recommendations of that Committee. I do not want that we in Madras State should adopt those recommendations. I only say let us be straightforward and face facts. Prohibition was enforced in the composite Madras State in 1938. We are now in 1954. More than fifteen years have elapsed. What does the report of the Andhra Prohibition Enquiry Committee show? The report says that not one villager, among the numerous villages visited by the members of the committee, expressed himself or herself in favour of the enforcement of prohibition. The committee has found that the administration of the three departments, viz., Police, Co-operation and Prohibition, is unsatisfactory and that they have become corrupt to the core. As one paper has observed, the findings of the committee amount to the virtual scrapping of prohibition. That is what the Committee has observed, in regard to the working of prohibition in the 11 districts of Andhra, which formed part of this State all these years. When that is the case in Andhra, we should know what is the picture in our districts. The Government of Madras are now putting forward the plea that prohibition had been a tremendous success. The report has let the cat out of the bag. It appears to me a strange argument looking at the explanation offered by Government. While they try to defend their policy by offering this sort of explanation, we have the vivid picture of the opinion of the masses in the 11 districts of Andhra as revealed by the report just published. We must remember that prohibition had been in force right from 1938 up till now in all the districts. When the committee, after touring the 11 districts in Andhra, come to the conclusion that prohibition had been a complete failure in Andhra, how can we understand the justification of the Government of Madras saying that prohibition had been a success here? That is why I think it is high time we properly assess public opinion. In my opinion I say that the administration of prohibition in our State had not been satisfactory. The success of the scheme lies in its proper execution. Let me not be taken to mean that I favour total repeal of prohibition here in Madras State. I only echo my feeling that it would be better if the question of proper enforcement of prohibition is looked into by which the real object of uplifting the lot of the poor could be gained. Let them consider this question seriously.

" The Governor has outlined the several pieces of legislation that would be introduced during this session. I do not think the list is exhaustive. I find one important piece of legislation is necessary regarding the Court Fees Act and also the Madras Civil

[Sri P. Rangaswami Reddiar] [23rd February 1954]

and Village Courts (Amendment) Act. In 1951 the Madras Legislative Assembly passed the Madras Civil and Village Courts (Amendment) Act. Nearly three years have elapsed. Still the Act has not been brought into force. The plea put forward by Government for not enforcing the Act is that the Court Fees (Amendment) Act is pending legislation and 'till then the previous Act is not workable', that seems to be the argument now put forward. In 1951, the High Court pointed out an anomaly which is of far-reaching importance. It is this: If a man wishes to seize possession of part of a land he has to pay ten times or twenty times the court-fees than the one who seeks possession of the entire land. It has said that 'it is for the legislature which now is busy with more important matters like food, yarn, religious endowments, adult suffrage, prohibition, etc., to move in the matter and remove the anomalies, without at the same time overburdening the litigant public.'

4-50
p.m.

" This was observed in 1951. But till now the anomaly is not removed and nobody knows when this anomaly would be removed. Some three or four months back, I sent a draft Bill to amend the Court Fees Act with a view to remove this anomaly. But, unfortunately, His Excellency the Governor was not pleased to accord the necessary sanction as required by the Constitution. There it stands. Though this may not look, as the High Court has pointed out, an urgent matter, really it is an urgent matter from the point of view of the litigant public. The Government should adopt a more liberal fiscal policy especially with regard to the administration of justice.

" So far as the Modified Scheme of Elementary Education is concerned, there has been State-wide agitation and a resolution was passed by this House. If democracy really means rule by the people for the people, it should be taken that the representatives of the people have given a verdict on behalf of the people in this Assembly. The question is not whether the new scheme has its own merits or not. On the other hand, the question is whether people like it or not. If the majority of the people do not want it, why should the Government try to thrust it on the people? It is rather surprising. The hon. Member Sri T. Anantha Pai referred to democracy and all that. Unfortunately or fortunately, democracy means in this State rule by one particular party and rule by a particular party in the State means rule by one single individual or a few individuals even according to the ruling party—not according to the Opposition members. That is not real democracy. The wishes of the people should be respected and it is high time that the Government should seriously consider this matter. There is no use saying that this Committee has approved the scheme or that Committee has approved it. So far as my memory goes, the Committee has clearly stated in the report that they have not visited any schools. The members of the Committee have simply sat in the Secretariat or some other office and they have drafted the report with the available records. The

23rd February 1954] [Sri P. Rangaswami Reddiar]

Committee did not visit the interior parts of the State and did not care to visit the villages, as was pointed out by the hon. Member Sri Parthasarathy. The Committee did not visit the several schools. If anybody would visit the village schools, he would surely find that the strength has fallen down and has not increased as some people expected. I am told reliably that recently circulars have been issued to the village school teachers to increase the strength of the respective schools failing which their services would be terminated. I do not exactly know the wording of the circular, but this is what the teachers complain in their periodical conferences. I am quite certain that some such circular has been issued."

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM:—"Is it wrong to issue departmental circulars?"

* SRI P. RANGASWAMI REDDIAR:—"It is not at all wrong if it is a question of the Government framing a policy and trying to pursue it. But it is wrong to say that pupils are enthusiastic and are willing and are voluntarily attracted to the schools and that in every school the strength is going up. Issuing any directions to village schoolmasters is not wrong so long as the teachers draw their salaries from the Government. (Interruption by the Hon. Sri C. Rajagopalachari.) With great respect to the Hon. Ministers, I have to submit that it is one thing to speak about the scheme on the floor of this House and it is totally a different thing to say how the scheme is working in the villages. If in a particular place the strength is only 50 or 60 per cent, it is not due to the want of enthusiasm on the part of the parents to educate their children by sending them to the schools. So many factors contribute to the education of children. The financial condition of the family is an important aspect. There is no use in forcing people to send their children to schools without finding an alternative or attractive scheme. I do not mean to say that orders should not be issued to the teachers. What I meant was that though in the beginning it was stated that teachers would not be penalised in any way, now it is reliably learnt that they are about to be penalised if they fail to show increase in strength.

"Then, Sir, about Questions and Answers, two or three hon. Members made reference to it to-day. The Assembly was prorogued on the 31st January 1954. Before that date, a large number of questions were pending here. Answers should naturally have been received for some questions at least. If the Assembly is prorogued, questions are renewed. What happened to the answers received before the 31st January is a great wonder. We had in the previous session not less than 30 questions a day. So there should have been a large number of questions given notice of by hon. Members and answers to some of them would have been received. Unless all those answers were destroyed by burning the papers the moment the Assembly was prorogued, I cannot understand why those answers should not be made available now. Only four or five questions have been printed in to-day's Agenda.

[Sri P. Rangaswami Reddiar] [23rd February 1954]

Now, I shall deal with the question of boarding grants for Harijans. So far as scholarship to Harijans is concerned, there is absolutely no complaint to my knowledge. But so far as boarding grants are concerned, it is just and proper that the entire amount or the maximum amount of these grants goes to the benefit of the Harijans. In many cases, non-Harijans are running the boarding houses. They receive the grants and treat this as a commercial proposition. They are many irregularities. If any authentic information is required, I may place it during the Budget discussion. I myself put a question in regard to this matter, but I do not know when the answer was given. As far as possible, it is better that the boarding houses throughout the State are run by Harijans themselves, supervised by some teachers or by some other Harijan institutions and not by non-Harijans.

“Lastly, I would like to say a few words about corruption. For any efficient administration to succeed, we should necessarily have men of high integrity and honesty. Without men of high integrity and honesty, there is no use in attempting to have an efficient administration or to speak about any efficient administration. Six years and a half have elapsed since Independence was attained and so far there is no achievement in this line, namely, in the matter of eradication of corruption completely from the several Departments. It is really a disease. Much depends on one's outlook and human nature. Formerly, or even now I think that in the ‘Madras Information’, the official organ, a page was allotted for publishing the list of names of persons punished for corruption. Most unfortunately, all the officers whose names find a place in this publication would be petty officers drawing about Rs. 30 or Rs. 40 per mensem. Very rarely we find the names of big officials there. For some time past, the ‘Madras Information’ was not even available. I do not know whether it is published now. The fact is that we do not receive it nowadays. There would not be peace in this State unless some ameliorative measures are taken by the Government for the general uplift and welfare of the people as a whole of the State. With these words, I shall resume my seat . . .”

DEPUTY SPEAKER :—“The House will now adjourn and meet again to-morrow at 11 a.m.”

The House then adjourned.

V.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

1. G.O. No. 3109, Public (Services), dated the 26th November 1953, recording the Annual Report of the Madras Public Service Commission for 1952-53 [laid on the table under Article 323 (2) of the Constitution of India].

2. Notification issued in G.O. Ms. No. 315, Agriculture, dated 10th December 1953, regarding the amendment to the Madras Commercial Crops Markets Rules, 1948.